

Giới thiệu Xin Chào, Chu Tiên Sinh!

Thời điểm diễn ra câu chuyện ngôn tình sủng của tác giả Dạ Mạn mang tên Xin Chào, Chu Tiên Sinh! là lúc Khương Hiểu sắp tốt nghiệp đại học, lại mang thai ngoài ý muốn, ba của đứa bé là Chu Tu Lâm. . .

Đây là ước vọng tuổi mười tám của cô!

Nhưng khi ước muốn biến thành sự thật, cô chỉ muốn già chết. . .

Chu Tu Lâm nhìn bản báo cáo kiểm tra sức khỏe ở trên bàn, rất lâu mới ngẩng đầu lên, "Khương Hiểu, em có ý kiến gì không?"

Khương Hiểu ngơ ngác nhìn anh, đôi mắt bách nguyệt lỏng lẻo lạnh lùng sương.

Chu Tu Lâm đưa tay dụi dụi mắt, "Vậy thì kết hôn đi."

Khương Hiểu nhú mày, ". . . Nhưng mà anh không thích em, sao lại muốn kết hôn chứ?"

Chu Tu Lâm nhìn cô, chậm rãi nói, "Em không muốn đứa bé à?"

Khương Hiểu cúi đầu không trả lời câu hỏi này của anh.

Một ngày kia, trong lúc say rượu, Chu Tu Lâm đã thốt ra một câu, "Nếu tôi không có cảm giác với em, em có thể ngủ với tôi không?" Diễn biến kế tiếp thế nào, mời bạn theo dõi truyện online sẽ biết.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Chu Tiên Sinh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

Tháng sáu, sau khi Tân Thành* bước vào mùa hè, ánh nắng mặt trời bên ngoài nóng bỏng, thời tiết oi bức, bức bách người không thở nổi. Ngày này đối với Khương Hiểu mà nói, là ngày cả đời cô cũng khó quên.

*Tân Thành: một thành phố thuộc tỉnh Sơn Tây, nằm phía nam của tỉnh Sơn Tây, Trung Quốc.

Khương Hiểu ngồi một mình trên ghế ở đại sảnh tầng bốn, tiếng người huyên náo xung quanh, rất nhiều bà mẹ trẻ tuổi tới kiểm tra, quanh thân lộ ra tình thương của mẹ. Hôm nay, cô cũng chính xác là một thành viên trong đội ngũ bà mẹ.

Cô cảm đơn khám, nhìn phía trước phía sau tám lần. Bạn bè tốt trẻ một tuần, cô không có để ý, nửa tháng không tới, cô mới giật mình nhớ ra cái gì đó.

Bây giờ cả người cô đều bối rối.

Nghĩ đến đêm hôm đó vào tháng năm. Chu Tu Lâm say rượu, cô đưa anh trở về khách sạn.

Chuyện xảy ra phía sau, cô không dám nghĩ. Giống như là một giấc mơ, nhưng cô biết rõ đó không phải là mơ.

Cô thật sự mang thai, không phải viêm dạ dày.

Thế nhưng đứa bé này tới quá bất ngờ, lúc này cô gây ra một họa lớn.

Mặt Khương Hiểu âm ỉ, nắm tờ giấy kia thật chặt. Làm sao bây giờ đây? Buổi lễ tốt nghiệp của cô vừa mới kết thúc tuần trước, cô còn không chuyển trường.

Đôi mắt của cô chứa đầy nước mắt, từng giọt nước mắt rơi xuống.

Một bác gái bên cạnh đưa giấy cho cô, "Cô gái, khóc gì chứ? Bao nhiêu chuyện cũng có thể giải quyết."

Bệnh viện vốn là nơi có trăm trạng thái của đời người, có lạnh lùng thì có lương thiện.

Khương Hiểu hít mũi, bị bác gái chọc vào nơi cứng rắn nhất trong lòng, cô cũng không cách nào che giấu, nước mắt ồ ạt rơi xuống, càng ngày càng nhiều. Khương Hiểu không thích khóc, bởi vì khóc, cũng sẽ không có người quan tâm. Chỉ là chuyện mang thai này dù sao cũng là chuyện lớn, dù cô đọc

lập đi nữa, trong khoảng thời gian ngắn cũng rối loạn.

Bác gái kia thờ dài, “Có vấn đề gì, nói chuyện thật tốt với người nhà.”

Người nhà? Người nhà của cô ở đâu ra.

Khương Hiểu cầm lấy khăn giấy, lau lau nước mắt, “Bác gái, cảm ơn bác. Cháu không sao.” Hôm nay chỉ xin nghỉ nửa ngày, cô còn phải quay về đi làm nữa.

Khương Hiểu gấp đơn kiểm tra sức khỏe thành một tờ nhỏ nhỏ đặt ở một chỗ tối trong túi xách. Nhìn từng bà mẹ chính xác đang tới khám thai ở xung quanh, cô lặng lẽ sờ bụng, không thể tin được, trong bụng bằng phẳng bây giờ đã có đứa bé rồi.

Cô từ nhỏ khéo léo, là cô gái ngoan ngoãn trong mắt bạn bè thầy cô. Khi người ta đang hoảng loạn nhất, nghĩ đến người tin tưởng nhất là bọn họ. Cô lấy điện thoại đi động ra, gọi một cuộc điện thoại cho người bạn Lâm Vu tốt nhất ở phương Bắc xa xôi. Lâm Vu là bạn ngồi cùng bàn của cô ở trung học, bây giờ đang học y khoa năm ba ở Đại học B.

Điện thoại được nối rất nhanh, “Khương Hiểu_____”

“Lâm Vu, mình mang thai.” Khương Hiểu đề âm thanh, trong giọng nói tràn đầy lo lắng.

Sau khi Lâm Vu nhất thời yên lặng, hỏi: “...Chu Tu Lâm biết không?”

“Mình không biết nên làm cái gì bây giờ?”

“Khương Hiểu, tìm Chu Tu Lâm nói chuyện, dù sao anh ta cũng là cha của đứa bé, chuyện này anh ta phải có một nửa trách nhiệm.”

“Nhưng đó là ngoài ý muốn. Nếu như...”

“Cậu không muốn suy nghĩ cho đứa bé này?”

“Không có.”

“Đừng sợ, đi tìm Chu Tu Lâm, nói rõ ràng với anh ta, các cậu trao đổi chuyện đứa bé.”

Khương Hiểu nghe được có người nói chuyện với Lâm Vu ở bên kia, “Mình biết rồi, cậu đi làm việc đi.”

Lâm Vu có do dự trong chốc lát, thở ra một hơi, “Khương Hiểu, bất cứ chuyện gì dù sao vẫn có thể giải quyết. Không phải sợ. Anh ta là người cậu thích, cậu phải tin tưởng anh ta.”

Khương Hiểu biết đạo lý này, là người phụ trách “Tiểu sinh mệnh”, Chu Tu Lâm nhất định phải chịu một nửa trách nhiệm, nhưng vấn đề là, cô nên mở lời như thế nào với Chu Tu Lâm. Hơn nữa, Chu Tu Lâm không phải cô muốn gặp là có thể gặp.

Trong lòng Khương Hiểu rất loạn, cho dù Lâm Vu nhấn mạnh nhiều lần để cô đi nói rõ ràng với Chu Tu Lâm, cô vẫn không có dũng khí đó. Cô có thể trò chuyện rất vui vẻ với ai, ngoại trừ Chu Tu Lâm.

Chu Tu Lâm không phải là người khác, là người cô thích từ năm mười sáu tuổi.

Hai người nam nữ uống rượu say, tự nhiên mà ở chung một chỗ như vậy.

Trời chưa sáng, cô liền đi.

Cô không biết kế tiếp nên đối mặt với Chu Tu Lâm như thế nào. Có thể cô nhát gan, cô sợ, sợ đối mặt không được.

Thật may là ngày hôm sau, cô nhận được công tác đi nơi khác làm việc.

Vậy sau này, cô cũng không tiếp tục gặp qua anh.

Chu Tu Lâm là ông chủ của Truyền hình và điện ảnh Hoa Hạ, mà cô chỉ là nhân viên thực tập ở công ty điện ảnh và truyền hình, một trợ lý nhỏ nhỏ.

Bây giờ suy nghĩ một chút, có lẽ Chu Tu Lâm hoàn toàn không quan tâm chuyện ngoài ý muốn hôm đó đi.

Mỹ nữ công ty như mây, có mấy vị nữ diễn viên, Chu Tu Lâm hoàn toàn sẽ không để ý cô.

Khương Hiểu vô cùng rối rắm trở về công ty, mắt thấy cửa thang máy trước mặt muốn khép lại, vội vàng kêu một tiếng, “Chờ một chút_____”

Cửa thang máy lại từ từ mở ra.

Cô chạy vào, ngược khuôn mặt nhỏ, khoe môi nhếch lên ý cười, “Cảm ơn nha_____” một chữ cuối cùng nắc nện.

Trong thang máy chỉ có một người, dáng người thẳng tắp, mặc bộ âu phục vừa khít, thất nơ, chân thực mà đứng ở đằng kia, khí thế đủ để cả người cô sợ hãi rét run.

Khương Hiểu ngăn người ra ở nơi đó, ánh mắt không di chuyển, cô đành phải cứng rắn gọi mở, hô một tiếng, “Chu tổng.”

Chu Tu Lâm nhìn thấy ánh mắt của cô, đôi mắt trong suốt ôn hòa, đôi mắt kia có vẻ đẹp cổ điển, cũng có vẻ vô cùng xinh đẹp, “Đã quay về?”

Khương Hiểu suy nghĩ, lời này của anh có ý gì? Chẳng lẽ anh biết mình đi công tác? Cô khẽ dạ, giờ phút này cô có thiên ngôn vạn ngữ* ngăn ở miệng.

*Thiên ngôn vạn ngữ: ngàn lời muôn tiếng.

Anh hỏi: “Tầng mấy?”

Khương Hiểu mơ màng nói: “Cái gì?” Ngay sau đó cô phản ứng kịp, vội vàng đưa tay, nhấn tầng 17.

“Cảm ơn ngài.” Cô cố gắng mạnh mẽ chống đỡ giữ bình tĩnh, mỗi tiếng nói hành động giống như cô và anh là người xa lạ.

Ánh mắt Chu Tu Lâm khẽ động.

Trong thời gian này, cỗ thang máy này kỳ lạ không có một người đi lên. Bầu không khí yên lặng lại hiện ra vài phần lúng túng.

Khương Hiểu căng thẳng sau lưng cũng toát ra một tầng mồ hôi, thậm chí cô không dám nhìn anh, trái tim đều bùm bùm mà đập dữ dội.

Thang máy rất nhanh đến tầng 17.

Khương Hiểu không dám nhìn anh, cúi đầu nói một câu, “Chu tổng, tôi xuống trước.” Giọng nói rất lễ phép.

Thấy anh không có phản ứng, cô âm thầm nhếch khóe môi một, cũng biết anh làm sao có thể để ý một trợ lý nhỏ chứ.

“Sau khi tan việc, tôi phòng làm việc của tôi một chuyến.”

Khương Hiểu chột ngắc đầu lên, đối mặt với đôi mắt kia của Chu Tu Lâm, bình tĩnh như nước, theo cửa thang máy từ từ khép lại, anh cũng thu hồi ánh mắt.

Cô đứng yên tại chỗ, rất lâu không di chuyển.

Khương Hiểu học chuyên ngành truyền thông ở Đại học J, năm ba bắt đầu thực tập, do bạn bè giới thiệu, đi vào Hoa Hạ, bắt đầu làm trợ lý thực tập cho công ty tiểu minh tinh, nói tóm lại chính là làm việc vặt. Nửa năm trước, một cơ hội tình cờ, Triệu Hân Nhiên muốn cô tới bên cạnh làm trợ lý, vị trí của cô xem như là tăng lên một bậc. Triệu Hân Nhiên là người mới vừa ký với công ty, bởi vì là vai chính của một bộ phim truyền hình, khí thế thành một ngọn lửa nhỏ.

Khương Hiểu đi theo Triệu Hân Nhiên ba tháng, tiếp xúc cùng cũng không tệ lắm, tháng bảy cô cũng sẽ tuyên bố chính thức.

Triệu Hân Nhiên ngồi ở trong phòng, lật kịch bản trong tay và khoanh tròn, bởi vì là người mới bắt đầu, cực kì nghiêm túc với sự nghiệp diễn xuất.

Khương Hiểu đặt cà phê vào tay cô, “Chị Hân Nhiên, cà phê của chị.”

Triệu Hân Nhiên nheo mí mắt, “Thân thể của em thế nào?”

Khương Hiểu không yên lặng thì sợ hết hồn, “Vô cùng tốt.”

Triệu Hân Nhiên quan sát cô, ước chừng mấy giây, cũng không nói chuyện liền nhìn chăm chăm vào cô, “Khương Hiểu, tại sao em không làm nghệ sĩ?” Lấy vẻ ngoài của Khương Hiểu, ra mắt làm nữ diễn viên hoàn toàn đủ tư cách, nhưng ngược lại cô làm một trợ lý nhỏ làm việc vặt.

Khương Hiểu cười cười, “Tính cách của em, không thích hợp.”

“Nào có cái gì không thích hợp? Em cho rằng mọi người trong cái giới này là trời sinh thích hợp. Nếu em muốn đi, chị có thể đề cử giúp em.”

Khương Hiểu lắc đầu một, giọng điệu kiên định, “Chị Hân Nhiên, cảm ơn chị, nhưng chị hướng em không ở chỗ này. Đời này em cũng sẽ không làm minh tinh.”

Triệu Hân Nhiên nhủ mảy một, chuyển đề tài câu chuyện, “Em và Chu tổng quen biết? Chính là Chu tổng của chúng ta.”

Khương Hiểu ngạc nhiên, cuống quýt khoát tay, “Không. Em không biết anh ấy.”

Triệu Hân Nhiên đóng kịch bản lại, “Được rồi, em không thoải mái thì về sớm một chút đi. Không phải là em muốn dọn nhà sao? Hai ngày này nếu chị không có chuyện gì khác, cho em hai ngày nghỉ.”

Khương Hiểu nghĩ đến đây lại như đầu, tốt nghiệp năm tư rồi trường, đối với người vừa mới tốt nghiệp mà nói, giá phòng của Tấn Thành không tiện nghĩ, muốn ở lại chỗ này chỉ bằng thu nhập của mình thực ra không dễ dàng. Cũng may, mấy năm này, cô kiêm chức tiết kiệm chút tiền, có thể chống đỡ tiền thuê phòng ba tháng.

Nhưng sao cô có thể trở về, không phải Boss lớn muốn gặp cô sao?

Khương Hiểu đứng ở cửa thang máy, không biết có nên đi vào hay không. Gặp mặt lại muốn nói gì đó? Chu Tu Lâm có thể giống như trong phim truyền hình diễn hay không, cho cô một khoản tiền, coi như đêm đó chưa từng xảy ra chuyện gì.

Nếu như anh thật sự cho cô tiền, cô phải suy tính chăm chỉ một chút.

Cô cân nhắc nửa giờ, rốt cuộc vẫn phải nhắm mắt đi tầng 28.

Cô vẫn là đi lên lần đầu tiên, trong tầng lầu có chút quá yên tĩnh. Cuối tầng thấy trợ lý của Chu Tu Lâm, trợ lý Tưởng, cô biết anh ta.

Trợ lý Tưởng nhìn về phía cô, nhú nhú mày, “Cô ở tầng nào? Sao chạy lên đây?”

Khương Hiểu vội vàng giải thích, “Tôi tới tìm Chu tổng.”

“Tìm Chu tổng? Có hẹn trước không? Cô là công ty nào?”

“Chu tổng bảo tôi đến tìm anh ấy.”

Trợ lý Tưởng giống như nghĩ tới điều gì, “Khương Hiểu?”

“Đúng! Là tôi. Sao ngài biết tôi?”

Trợ lý Tưởng cười cười, “Chu tổng đang họp, trước tiên cô đến phòng làm việc của anh ấy ngồi một lát.”

“Không không, tôi chờ ở bên ngoài thôi.”

Trợ lý Tưởng mở cửa, “Vào đi. Bên trong không có ai.”

Khương Hiểu bị buộc phải đi vào.

Trợ lý Tưởng nhìn đồng hồ, “Tôi muốn đi đón người, cô ngồi một lát.”

Khương Hiểu tay chân luống cuống mà vào phòng làm việc.

Phòng làm việc rộng rãi sáng sủa, trang hoàng đơn giản, phong cách lấy hai màu đen trắng làm chính. Cô đi tới bên cạnh giá sách, sách để bên trên thật chỉnh tề, từ kinh tế học đến điện ảnh và truyền hình, khiến cô chú ý chính là mấy tấm hình kia.

Khương Hiểu không kim lòng được mà nhìn chăm chú.

Ở giữa đặt ảnh gia đình, nhìn người ở tấm hình hẳn là chụp gần. Cha Chu mẹ Chu đứng ở chính giữa, Chu Tu Lâm và em gái anh đứng ở hai bên. Mẹ Chu là một người đẹp, vẻ ngoài của Chu Tu Lâm giống mẹ rất nhiều, mà em gái Chu Nhất Nghiên càng giống cha Chu.

Vừa nhìn như vậy, rõ ràng Chu Tu Lâm đẹp mắt hơn so với Chu Nhất Nghiên, có anh trai như vậy, không biết Chu Nhất Nghiên có ghen hay không?

Khương Hiểu nhón chân lên muốn nhìn rõ ràng, lại nghe được sau lưng có động tĩnh, có người đi tới. Cô khẩn trương không thôi, đầu gối động vào giá sách bịch một tiếng.

Trong phòng làm việc yên tĩnh, một âm thanh vang lên có chút đột ngột, Chu Tu Lâm tìm theo tiếng nhìn sang.

Khương Hiểu vội vàng xoay người, cứng đờ đứng ở chỗ đó, vẻ mặt lúng túng, “Chu tổng ____”

Chu Tu Lâm quay đầu nói với mấy người sau lưng kia: “Đi làm theo như cuộc họp vừa rồi, các người đi làm việc trước đi.”

Anh đóng cửa lại, từng bước từng bước đi tới trước bàn làm việc.

Khương Hiểu nắm chặt tay, giải thích: “Tôi mới gặp phải trợ lý Tưởng ở ngoài cửa...”

Chu Tu Lâm lên tiếng: “Đang nhìn hình?”

Khương Hiểu ngượng ngùng gật đầu, “Ngại quá, tôi không cố ý xem.”

“Hình để, người khác đi vào cũng sẽ thấy. Có gì muốn nói?”

Khương Hiểu khẽ cắn môi, “Một nhà các anh đều rất đẹp.”

Anh kéo một nụ cười, “Cảm ơn đã khen.”

Khương Hiểu im lặng, cô không phải là một người am hiểu lời nói, nhất là đối mặt với Chu Tu Lâm, cô cũng không biết gì doon nên nói gì, căng thẳng ngượng ngùng, hơn nữa trong lòng có quý, càng khiến cô không dám tùy tiện mở miệng.

Thật ra nếu quen thuộc, sẽ phát hiện cô là một cô gái rất đáng yêu.

Chu Tu Lâm mỉm góc môi, “Khương Hiểu, chúng ta nói chuyện một chút.” Anh thoáng dừng lại, “Về một đêm kia.”

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Chu Tiên Sinh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

Khương Hiểu đứng yên tại chỗ, không nói chuyện giống như lưỡi bị buộc vào.

Chu Tu Lâm cất bước đi, trong không khí giống như có một cơn gió nhẹ thổi qua. Anh đi tới bên cạnh, chậm rãi ngồi xuống, không nhanh không chậm nói: “Em lại đây.” Anh cười tươi với cô, nụ cười ôn hòa.

Đầu óc Khương Hiểu trống rỗng, như bị mê hoặc, lập tức đi tới. Chỉ là dừng lại cách xa anh hai bước, cô nhìn mũi chân của mình. Buổi sáng đi bệnh viện, cô đi đôi giày trắng nhỏ mới mua trước đó vài ngày, bây giờ giày trắng nhỏ bị giẫm lên mấy vết đen. Đôi giày này cô tốn sáu bảy trăm trăm, tiền lương của thực tập sinh cũng không cao, giày tốn một phần tư tiền lương của cô, may mà tháng sau cô sẽ tuyên bố chính thức. Cô đi lần thứ hai, trong lòng cũng không tiếc. Ánh mắt lạnh lẽo nhìn về phía anh, đôi giày da trên chân anh kia, sạch sẽ, làm cho người ta cảm thấy giống với anh.

Chu Tu Lâm khẽ nhếch khóe môi, “Em đang khần trương?”

Khương Hiểu âm thầm hít một hơi, lắc đầu một.

“Vậy em sợ tôi?”

Khương Hiểu vẫn lắc đầu một.

Chu Tu Lâm im lặng trong phút chốc, “Ngồi xuống nói chuyện.” Giọng điệu của anh vẫn trước sau như một, không nhẹ không nhạt.

Khương Hiểu dùng sức bấm móng tay vào lòng bàn tay một, cuối cùng lấy hết dũng khí nhìn ánh mắt của anh. “Anh muốn nói chuyện gì?”

Cô vừa mở miệng, giọng nói hơi khàn, âm cuối còn mang theo một phần run rẩy. Cô đây không phải sợ anh thì là cái gì? Mi tâm của Chu Tu Lâm khẽ động, vỗ vỗ ghế sofa, ý tứ rất rõ ràng. Khương Hiểu ngoan ngoan ngồi xuống.

Anh hắng giọng, cuối cùng mở miệng, “Đêm đó tôi uống say.”

Hai gò má của Khương Hiểu ngượng ngùng liên tục nóng lên, cô nuốt nước miếng một theo bản năng, “Tôi ____”

“Mặc dù tôi uống say, nhưng tôi vẫn còn có ý thức xảy ra chuyện gì. Sáng sớm tỉnh lại, em đi rồi.” Việc này hoàn toàn vượt khỏi phạm vi khổng chế kích bản của anh.

Khương Hiểu: “.....Đó là ngoài ý muốn.”

Về mặt của Chu Tu Lâm có mấy phần nghiêm nghị, “Chuyện đêm đó đột nhiên xảy ra, tôi không có làm các biện pháp.”

Khương Hiểu khẽ cắn môi, trả lời một câu theo bản năng, “Tôi uống thuốc rồi.”

Chu Tu Lâm nhất thời sững sốt, “Khương Hiểu, chẳng lẽ em không định tìm tôi ____ nói chuyện sao?”

“Nói chuyện gì?”

Chu Tu Lâm bị cô hỏi sững sờ, anh nhìn đôi mắt kia, nhận nhạt, giống như đôi mắt của một chú mèo đơn thuần. Lúc này, rõ ràng cô căng thẳng như vậy, cứ một mực giả bộ bình tĩnh như vậy.

“Chu tổng, đêm đó là một ngoài ý muốn, tôi ____” Cô có chút vội vàng, “Tôi cũng không muốn anh phải làm gì.”

“Nếu như tôi bằng lòng cho đây?”

“...Anh cho tôi tiền?”

Anh cười cười không nói.

Về mặt Khương Hiểu buồn rầu, thậm chí còn đang đè nén tức giận. Mặc dù cô không giỏi tranh cãi với người khác, nhưng cũng nóng nảy. Anh coi cô là người như thế nào.

“Khương Hiểu, năm nay tôi 28 tuổi, độc thân, tình hình công việc em hẳn là biết đến.”

Khương Hiểu nghi ngờ mà nháy mắt mấy cái.

“Gia đình của tôi coi như đơn giản, có một em gái nhỏ hơn tôi sáu tuổi, nó ở nước ngoài học đại học, cha mẹ ở cùng nó, sắp tới bọn họ sẽ về nước.”

Khương Hiểu oán thăm, gia đình nhà họ Chu như vậy coi như đơn giản ư, vậy thế giới này cũng không có phức tạp.

“Em còn muốn biết gì nữa?”

Khương Hiểu cảnh giác: “Tôi muốn biết cái gì?”

Chu Tu Lâm thoáng dừng lại, “Chúng ta có thể lấy thân phận bạn bè trai gái qua lại.”

Một câu nói dâng lên ngàn tầng sóng.

Khương Hiểu chợt đứng lên, “Anh ở đây đùa gì thế?”

Chu Tu Lâm nhướn mắt, “Năm nay em 22 tuổi, sắp tốt nghiệp đại học, tôi và em chênh lệch sáu tuổi, tôi cảm thấy đây không phải là vấn đề.”

Khương Hiểu chỉ mình, “Anh biết tôi là ai không?”

Chu Tu Lâm gật đầu, “Em tên Khương Hiểu, Khương trong Khương Tử Nha*, Hiểu trong bình minh, 22 tuổi, chuyên ngành truyền thông Đại học J. Tốt nghiệp Trung học Tấn Thành.” Lại nói, còn là tiểu học muội của anh.

*Khương Tử Nha: là khai quốc công thần nhà Chu thế kỷ 12 trước Công nguyên và là quân chủ khai lập nước Tề tồn tại từ thời Tây Chu đến thời Chiến Quốc trong lịch sử Trung Quốc. Do là vị quân chủ đầu tiên của nước Tề, nên thông thường còn được gọi là Tề Thái Công (齊太公), còn gọi là Khương Thái Công (姜太公), Thái Công Vọng (太公望) hay Lã Vọng (呂望). (Nguồn: Wikipedia)

“Anh điều tra tôi?”

Chu Tu Lâm không giải thích, “Em nghĩ chuyện đêm đó, cứ quên đi như vậy?”

Khương Hiểu động não thật nhanh, “Chu tổng, rốt cuộc anh muốn làm cái gì?”

“Tôi cũng cần một người bạn gái. Tháng sau tôi, mẹ tôi bọn họ từ nước ngoài quay về.”

Khương Hiểu xem như là hiểu, “Anh để tôi đóng giả bạn gái của anh?”

Chu Tu Lâm chưa trả lời cô, khóe miệng nhàn nhạt khẽ động.

Sắc mặt Khương Hiểu càng ngày càng trắng, nhưng nhìn thẳng anh. Rèm trong phòng làm việc không mở toàn bộ, mấy tia sáng tiến vào, ngược ánh sáng, cô không nhìn rõ khuôn mặt của anh, chỉ có đôi quadoon mắt kia, trầm tĩnh nhưng phát sáng rực rỡ, giống như ngọn hải đăng sáng lên trong đêm ở Tấn Thành vậy.

“Không được, tôi không thể. Đêm hôm đó là ngoài ý muốn, quên đi...” Cô quay mặt đi cố nén, anh đưa ra hấp dẫn. Làm bạn gái của anh, mặc dù cô rất muốn rất muốn. Điểm sáng nhỏ ngoài cửa sổ rắc đầy trong không gian nửa căn phòng, rực rỡ giống như ảo ảnh.

Lúc này ngoài cửa truyền đến hai tiếng gõ cửa.

“Mời vào_____”

Một người phụ nữ trung niên đẩy cửa ra, “Chu tổng, chị Ảnh tới.”

Chu Tu Lâm giơ tay lên nhìn đồng hồ, “Pha cho cô ấy ly cà phê, nói một tiếng với cô ấy, một lát tôi tới.”

“Được.”

Phòng làm việc lại khôi phục sự an bình.

Chị trong công ty có thể gọi là “Chị Ánh” chỉ có một chị Trình Ánh. Quan hệ của Chu Tu Lâm và Trình Ánh không phải là ít, trên mạng có suy đoán, bạn trai của Trình Ánh thật ra chính là Chu Tu Lâm.

Trình Ánh có thể đi đến hôm nay, không thể rời bỏ gia đình nhà họ Chu.

Giọng trầm thấp của Chu Tu Lâm vang lên lần nữa, Khương Hiểu hình như nghĩ đến cái gì, đôi mắt rũ xuống, mở miệng nói, “Thật xin lỗi, tôi không muốn.”

Chu Tu Lâm nhìn thấy gương mặt đỏ của cô, kiên nhẫn dò hỏi, “Tại sao?”

Trong lòng Khương Hiểu mất mát sa sút, mặc dù chuyện này con gái chịu thiệt, nhưng cô không muốn quá miễn cưỡng. “Anh lớn hơn tôi quá nhiều.”

Sáu tuổi. ...Quá nhiều.

Mặc dù lấy khả năng tranh cãi tốt nhất của Chu Tu Lâm gặp phải Khương Hiểu cũng không có lời để nói. Anh khẽ thở dài một: “Như vậy em muốn cái gì?”

Khương Hiểu nắm chặt tay, lắc đầu một, vẻ mặt chân thành, “Bây giờ tôi chỉ muốn làm việc cho giỏi.”

Làm việc cho giỏi, lý do này thực sự rất tốt.

Ông chủ anh cũng không thể đã kích thích tích cực trong công tác của cô.

“Nếu như có chuyện, có thể gọi điện thoại cho tôi.” Giọng anh vẫn ổn định như cũ, đồng thời đưa một thẻ ra, phía trên viết số điện thoại cá nhân của anh.

Khương Hiểu nhận lấy, cầm trong tay, cô nhìn lướt qua thẻ, trên đó viết:

Chu Tu Lâm

1*****

Chữ viết tay bằng bút máy, nét chữ tinh tế. Ngược lại không giống như danh thiếp, Khương Hiểu để tẩm thẻ vào trong túi xách.

Đôi mắt Chu Tu Lâm dừng ở cô, thấy vẻ mặt cô kiên quyết, đột nhiên bật cười. Thì ra mình ở trong mắt cô không có sức hấp dẫn như vậy.

“Khương Hiểu, chúng ta có thể làm từ bạn bè lên.”

Khương Hiểu “Ồ” một tiếng.

Khương Hiểu ra khỏi phòng làm việc của anh, mới ra, hai chân như nhũn ra, cô cố chống đỡ dựa ở trên tường để không ngã xuống.

Cô vừa mới từ chối Chu Tu Lâm.

Vậy mà cô từ chối Chu Tu Lâm rồi.

Cô mới bỏ qua một khu rừng lớn. Nhưng là, hai người nói xong, cô vẫn không nói ra trọng điểm. Ví dụ như, nên làm gì với hạt giống nhỏ trong bụng này bây giờ?

Gần tối, Khương Hiểu về trường học, ăn cơm tối đơn giản trong phòng ăn rồi quay lại ký túc xá.

Lão đại và lão tứ trong ký túc xá bọn họ cũng đã về với ông bà rồi, lão nhị đang học nghiên cứu vẫn chưa đi.

“A, Khương Hiểu cậu quay về rồi! Học viện* gửi thông báo, chậm nhất là cuối tuần này, chúng ta phải dọn đi, cậu tìm được chỗ ở chưa?”

*Học viện: ở đây là nói tắt của Đại học viện hiệu, tức trường đại học.

“Tìm được rồi, Chủ nhật mình dọn đi.”

“Cậu ở đâu?”

“Số 2 gần tuyến xe điện ngầm.”

“Cậu làm sao vậy? Bị cảm nắng rồi? Sắc mặt nhìn không tốt lắm.”

Khương Hiểu vỗ vỗ mặt, “Trời nóng.” Cô lấy một tấm ảnh có ký tên từ trong túi xách ra, “Này, thần tượng của cậu.”

“Ồ, cảm ơn nha.” Hoàng Á kích động ôm cô hôn một, “Chung Nhất Thạc nhà mình đúng là đẹp trai. Cậu ở studio, có từng tiếp xúc với anh ấy không?”

“Anh ta mời chúng mình uống nước lạnh, người rất tốt.” Khương Hiểu chưa nói, một tháng qua anh ta và nữ chính rất thân mật.

“Làm trợ lý của mình tình cũng vô cùng tốt nha, có thể gặp được mình tình lớn mình thích.

Khương Hiểu cười cười.

“Đúng rồi, Hiểu Hiểu, đầu tháng bảy Lý Lị muốn kết hôn, phát thiệp mời cho chúng ta rồi.”

“Kết hôn?” Lúc này bọn họ vừa mới tốt nghiệp nha.

“Lý Lị mang thai ba tháng.”

Khương Hiểu há hốc mồm, “Đây cũng quá nhanh.”

“Cô ấy cũng nói chuyện với bạn trai bốn năm rồi, kết hôn cũng là chuyện sớm muộn.”

“Ý của mình sao Lý Lị mang thai?”

Hoàng Á ôm bụng cười lăn lộn, “Cậu ngốc nha! Không phải cô ấy và bạn trai sớm ở cùng chỗ sao? Chỉ là Lý Lị cũng quá có thể ẩn giấu, giấu diếm toàn bộ ba người chúng ta hàng tháng nha. Cô ấy kết hôn chúng ta cần phải nhón nháo cho tốt.”

Khương Hiểu chợt dạ đáp một tiếng, vội vàng đi thu dọn hành lý.

Tối thứ sáu, Chu Tu Lâm tham gia tiệc, trợ lý Tưởng cũng sớm mời Triệu Hân Nhiên tham dự.

Gần đây sự nổi tiếng của Triệu Hân Nhiên tăng lên, mấy đạo diễn, nhà sản xuất vừa mới thảo luận với cô bọn họ mời cô nhận quay phim truyền hình. Thái độ của cô khiêm tốn nghiêm túc, để lại ấn tượng thật tốt cho người khác.

Cách đó không xa, Chu Tu Lâm đứng ở một chỗ với người chủ bữa tiệc ngôi sao xinh đẹp Mạc Di Hằng.

Mạc Di Hằng lớn lên tuần mỹ, tính tình hoàn toàn khác với Chu Tu Lâm, không biết một đêm ném ra bao nhiêu mị nhãn về phía nhóm các nữ minh tinh ở đây. Mà như Chu Tu Lâm cũng sẽ nghĩ đến phụ nữ, có điều cũng chỉ là đứng xa nhìn.

“Tu Lâm, gần đây hình như anh rất thích vị này, đi đâu cũng mang theo.” Mạc Di Hằng chỉ chỉ Triệu Hân Nhiên ở nơi xa.

Chu Tu Lâm cầm ly rượu vang trong tay, “Cậu suy nghĩ nhiều.”

Mạc Di Hằng hài hước mà nhìn anh, “Nghe nói đêm hôm đó anh không về nhà?”

“Cậu biết thật nhiều.”

Mạc Di Hằng đột nhiên ồ lên một tiếng, “Cái gì trên tay anh vậy? Bị cắn? Vết thương nhìn đã rất lâu nha. Chuyện gì xảy ra? Chó cắn hay sao?”

Chu Tu Lâm lạnh lùng nhìn cậu một, nhẹ nhàng nghiêng người.

“Đừng dùng đôi mắt hoa đào của anh nhìn tôi. Làm gì à? Không phải người trong lòng anh cắn chứ? Tôi nói khẩu vị anh cũng thật nặng.”

Chu Tu Lâm thuận tay để ly xuống, “Tôi đi về.”

“Này, đừng đi chứ. Khó có khi tụ họp ở cùng một chỗ, buổi tối hai trận.” Mạc Di Hằng khoác vai anh.

Chu Tu Lâm bắt lấy cánh tay của cậu. “Không có hứng thú.”

“Cắt!”

Chu Tu Lâm đi đến đại sảnh khách sạn, không nghĩ tới nhìn thấy Khương Hiểu ngồi ở một góc ghế sofa. Mấy cái túi sắm màu để ở bên cạnh cô, phòng lên.

Khương Hiểu ngủ gật, hai ngày nay cô luôn cảm thấy cực kì buồn ngủ, buổi tối thường xuyên nằm mơ. Không mơ đến Chu Tu Lâm, chính là mơ một trẻ sơ sinh mông tròn, thậm chí có một buổi tối cô còn đi ra nằm mơ thấy có một đứa trẻ con gọi cô là mẹ. Sau khi cô bị giấc mơ làm bừng tỉnh, một đêm không ngủ.

Cô lặng lẽ lên mạng điều tra, dường như say rượu không tốt với mang thai. Cô càng sợ rồi.

Khương Hiểu ngủ không sâu, nhận thấy được một ánh mắt đang nhìn mình thì, cô nheo mắt lại, mơ màng mà nói một câu: “Là anh à!”

Chu Tu Lâm đứng ở trước mặt cô từ trên cao nhìn xuống, tựa tiểu phi tiểu*, “Là tôi.”

*Tựa tiểu phi tiểu: cười như không cười.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Chu Tiên Sinh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Khương Hiểu sững sờ khoảng năm sáu giây, mới phản ứng kịp bản thân vừa mới sáng giọng. Cô vội vã đứng lên, lễ phép quy củ kêu một tiếng: "Chu tổng, chào buổi tối."

Chu Tu Lâm nheo mắt: "Đến với ai à?"

Tuy Khương Hiểu nhìn thấy anh thì hơi ngoài ý muốn, nhưng cô cũng xem như hiểu rõ. Hiện giờ Triệu Hân Nhiên là ngôi sao mới mà công ty muốn nâng đỡ, sau này sẽ càng thường xuyên tham gia những hoạt động như vậy, tiếp xúc với Chu Tu Lâm cũng sẽ càng ngày càng nhiều. "Đêm nay Hân Nhiên muốn bay đến thành phố B, đồ đạc và thuốc đều bỏ ở nhà rồi."

Chu Tu Lâm thấy sắc mặt cô hơi mệt mỏi, hỏi: "Vì sao muốn đến đây một chuyến? Không đi cùng cô ấy?"

Khương Hiểu lắc đầu, ánh mắt lóe ra: "Tôi xin nghỉ phép nửa tháng, muốn về nhà xử lý một chút việc."

Chu Tu Lâm đã xem qua tư liệu của cô, nhà của Khương Hiểu ở trấn nhỏ phía bắc của Tần Thành, mẹ chết sớm, ba là một họa sĩ, hàng năm luôn ở ngoài. Trung khảo cô thi vào trường số 1 Tần Thành, cao nhất cô ở nhà đi cô một năm, sau này cả nhà đi cô đi Canada định cư, nên cô đã ở nội trú. Anh gật đầu, tỏ vẻ sáng tỏ. "Tôi bảo Tưởng Cần gọi cho cô ấy nhé."

"Đừng." Khương Hiểu vội vã kêu, sắc mặt rồi rầm.

Chu Tu Lâm nhìn cô, biết rõ còn có hỏi: "Sao thế?"

Khỏe môi Khương Hiểu khẽ nhúc nhích, bảo trợ lý Tưởng Cần gọi cho Triệu Hân Nhiên, có lẽ vị trí trợ lý này của cô cũng không cần tiếp tục rồi. Nhưng vẫn khó thể mở lời với Chu Tu Lâm. "Chu tổng, thế sẽ làm phiền ngài đấy."

"Tôi không thấy phiền, chỉ là một cuộc điện thoại mà thôi."

Khương Hiểu im lặng không nói, lại nhú mày. Chẳng lẽ anh không biết tâm tư của cô?

Chu Tu Lâm ra vẻ nghiêm trang, làm cô giận đến nghiến răng.

"Chu tổng, có thể xem như chúng ta không quen biết, giống như trước đây được không." Từ trước đến nay Khương Hiểu đã quen có gì nói thẳng, cô càng nói càng lúng túng. Mấy ngày nay, cô rất bận rộn.

Cô nói chuyện đêm đó cho Lâm Vu, Lâm Vu chỉ nói hai từ:

Đồ điên.

Vì yêu mà điên.

Cô biết Lâm Vu không thật sự mắng cô, mà vì thương cô.

Người ngoan ngoãn mà cố chấp đến phát điên, luôn làm cho người ta bất ngờ.

Mười sáu tuổi đến giờ, Chu Tu Lâm là giấc mộng thời thiếu nữ của cô.

Cái tên mà cô viết trong nơi kín đáo nhất của nhật ký.

Cô vẫn cho rằng anh là người cả đời này cô không thể yêu, nhưng không ngờ cô có cơ hội gần anh như vậy.

Nên cô đã xúc động một lần, vì thế mà làm kế hoạch của cả cuộc đời trở nên hỗn loạn.

Thật ra, cô không biết chút gì về Chu Tu Lâm. Cô chỉ biết, nhà anh có tiền, anh có vẻ ngoài, học giỏi, thành tích thể thao tốt. Một đường đi đến, anh luôn ở nơi rực rỡ nhất trong đám người.

Có lẽ, cô thích anh, lúc ban đầu chỉ vì vẻ ngoài đẹp đẽ của anh.

Chủ nhiệm lớp trung học thường nói, ước mơ nhất định phải có. Ước mơ lúc đó của cô chính là, gả cho Chu Tu Lâm. Thiếu nữ hoài xuân, luôn không thực tế.

Cô dựa vào ước mơ không thực tế này, nỗ lực, thi lên đại học, sau này chuyển qua chuyên ngành.

Nhưng ước mơ dù sao cũng chỉ là mơ ước thôi.

Khương Hiểu phiền chán: "Chu tổng, tôi không quấy rầy ngài nữa."

Vừa dứt lời, phía trước truyền đến một giọng nói khác.

"Tu Lâm, sao anh còn chưa đi nữa?" Mạc Dĩ Hằng đi đến, kinh ngạc phát hiện Chu Tu Lâm đang nói chuyện với một cô gái xa lạ.

Chu Tu Lâm quay đầu quét mắt nhìn anh ta một: "Cậu đi trước đi, tôi còn có chút việc."

Sao Mạc Dĩ Hằng có thể đi chứ, quen biết Chu Tu Lâm lâu như vậy, lần đầu tiên anh ta nhìn thấy Chu Tu Lâm nói chuyện với một cô gái lâu như thế, đương nhiên ngoại trừ Chu Nhất Nghiên. Anh ta nhiệt tình chào hỏi Khương Hiểu: "Hi, xin chào, Mạc Dĩ Hằng."

Khương Hiểu tỏ vẻ giải quyết việc công, biểu cảm vừa đứng: "Xin chào, anh Mạc, tôi là trợ lý của Triệu Hân Nhiên."

"Triệu Hân Nhiên - -" Mạc Dĩ Hằng ngốc lảng: "Tôi còn tưởng cô là người mới của Tu Lâm chứ."

Khương Hiểu thoáng cười: "Mong quan tâm nhiều hơn."

Mạc Dĩ Hằng cũng cười: "Đương nhiên. Tôi vừa mới thêm wechat của cô Triệu, ánh mắt của tổng giám đốc Chu các người thật tốt, luôn có thể đào được người mới có tiềm lực." Từ trước đến nay anh ta rất có nhân duyên với phái nữ, rất biết tán gẫu với con gái. Ai nói chuyện với anh ta đều không bị áp lực. Đương nhiên Mạc Dĩ Hằng cũng có thẩm mỹ tiêu chuẩn, có thể nói chuyện với anh ta, đều là đại mỹ nữ.

Chu Tu Lâm im lặng đứng một bên, anh hứng thú đánh giá Khương Hiểu, lúc này cô lấy thân phận trợ lý mười phần, biết cách nắm cơ hội cho nghề sĩ của mình.

Hoa Hạ có trợ lý như vậy, là phúc khí của mình tinh, cũng là phúc khí của anh.

Mạc Dĩ Hằng nhận điện thoại rồi rời đi, khi rời đi anh cho Khương Hiểu một tấm danh thiếp của mình.

Khương Hiểu nhận lấy, mang theo vài phần ngượng ngùng, nói: "Anh Mạc, thật có lỗi, tôi chưa có danh thiếp."

Mạc Dĩ Hằng bốn cọt nhìn Chu Tu Lâm: "Chu tổng, tôi đề nghị Hoa Hạ nên chủ động in danh thiếp cho nhân viên."

Trên mặt Chu Tu Lâm luôn không có biểu cảm gì: "Ý kiến của cậu tôi sẽ xem xét."

Chờ Mạc Dĩ Hằng rời đi, Chu Tu Lâm hỏi Khương Hiểu: "Trợ lý đều giống em vậy sao?"

Khương Hiểu hiểu rõ ý của anh: "Trợ lý cũng là người có mục tiêu sống."

"Ví như?"

Mặt mày Khương Hiểu trong veo, có chút do dự, vẫn ăn ngay nói thật: "Tôi muốn làm người đại diện kim bài (người đại diện vàng)." Mọi người đều biết, vinh quang sau lưng mình tinh, tất nhiên không thể thiếu người đại diện, người đại diện ưu tú rất quan trọng trong việc phát triển của mình tinh. Hiện giờ người đại diện lợi hại nhất trong điện ảnh và truyền hình Hoa Hạ là Trương Du, một tay đưa Trình Ảnh đến địa vị bây giờ. Trình Ảnh 27 tuổi có thể hái được vòng nguyệt quế của diễn viên, không thể không nói phải nhờ năng lực và nhân mạch của Trương Du, dù sao hợp tác cần cô đi bắt cầu đất mới.

Chu Tu Lâm không nhịn được cười một tiếng. Hai mươi hai tuổi, mới vừa vào xã hội, đầy hoài bão, tràn ngập nhiệt tình. "Con đường này không dễ dàng."

"Tôi biết." Cô bỗng cười, lộ ra cái răng khểnh bên phải, rất đáng yêu. "Tôi cho bản thân mình ba năm."

"Xem ra em không chuẩn bị ở Hoa Hạ dài hạn rồi."

"Không không không - -" Tuy đây là sự thật, ngài cũng không cần nói thẳng ra như vậy đâu. Bọn họ vòng đi ăn mánh khác thế này đã nhìn quen từ lâu lắm rồi.

Chu Tu Lâm nhìn cô chăm chăm, mặt mày phủ ý cười.

Khương Hiểu vội ho một tiếng: "Chu tổng, tôi không phải loại người như vậy."

"Loại người như vậy?"

"Vong ân phụ nghĩa đấy, tôi trưởng thành ở Hoa Hạ, không phải vạn bất đắc dĩ, tôi sẽ không chạy lấy người."

"Tôi đây cũng không thể để 'Vạn bất đắc dĩ' này xuất hiện." Anh không muốn đả kích cô, dựa vào điều kiện của cô, ba năm e rằng không hoàn thành xong mục tiêu này.

Khương Hiểu hơi kinh ngạc, nhưng cũng không nghĩ nhiều.

Cứ thế không nói gì, không khí thoải mái, làm sự căng thẳng của cô dần dần biến mất, đáy lòng không hiểu sao cảm thấy an tâm và bình thản.

Nếu không có đêm kia, có lẽ bọn họ sẽ không thể cùng xuất hiện.

Có lẽ như vậy cũng không tệ, có thể cùng người mình thích, trò chuyện đôi câu, cũng không mất đi sự vui vẻ. Vô dục vô cầu, có lẽ là một sự an bày khác.

Khương Hiểu nhìn thời gian, đã đợi nửa tiếng rồi. Chu Tu Lâm không chủ động đi, cô có chút khó xử, lại không thể đuổi anh đi. Đêm nay cô còn chưa ăn cơm, từ ký túc xá đến nhà trọ của Triệu Hân Nhiên, rồi từ nhà trọ đến khách sạn, lảo nhảo gầy vò hai tiếng, cả người vừa đói vừa mệt.

Lúc này người phục vụ lấy hai tách cà phê mang sang bàn cách vách, bình thường vị cà phê tinh khiết và thơm, bây giờ cô nghĩ thì trong bụng cứ cuộn cuộn. Dù cô cố gắng chịu đựng, nhưng vẫn không nhịn được cảm giác ghê tởm này.

Khương Hiểu đột nhiên che miệng, vẻ mặt kinh ngạc. "Chu tổng, ngại quá, tôi say xe, vào toilet một chút."

"Khương Hiểu - - "

Chu Tu Lâm đứng tại chỗ, ánh mắt yên lặng như biển sâu.

Thật lâu sau vẫn không thấy Khương Hiểu ra khỏi toilet, Chu Tu Lâm xoay người ra đại sảnh.

Tài xế đã chờ anh ở ngoài rất lâu: "Tiên sinh - - "

"Đến khách sạn Hoa Hạ." Anh ngồi ở ghế sau, nhắm mắt lại, đầu óc còn hiện ra một màn vừa rồi ở khách sạn. Khương Hiểu cao 165, khung xương nhỏ nhắn, thật ra cô thuộc loại gầy. Quần áo của cô luôn có vẻ hơi rộng rãi, cũng không biết do mua quần áo lớn, hay luôn mặc kiểu dáng này. Chu Tu Lâm nhớ đến một năm trước, anh đến studio thăm Trình Ảnh. Lúc đó cô đã ở studio. Giữa ngày hè, thời tiết rất nóng, 41.2 độ, diễn viên đóng phim cổ trang mặc rất nhiều, kiểu tóc phức tạp, cả người phải đặc biệt chịu tội. Đương nhiên nhóm trợ lý cũng vô cùng vất vả, bung dù, quạt gió, bung trà dâng nước. Khương Hiểu vẫn yên lặng bật dù, theo Chu Tu Lâm đi qua, mãi cho đến khi rời đi, các cô ấy ở đằng kia, lúc đó theo sát giúp diễn viên một tay bung dù, một tay quạt gió.

Ngày đó cô mặc một bộ váy liền kiểu cổ màu trắng, váy dài đến lòng bàn chân. Khi đó tóc cô dài, giữ đến eo, tóc rất mềm, hoàn toàn rối tung. Cô đứng ở đó, không hề có vẻ mất kiên nhẫn. Thần sắc thản nhiên, làn da trong suốt trắng sáng dưới ánh mặt trời, giữa lông mày lộ ra điểm tình và cứng cỏi, làm người ta không hiểu sao muốn nhìn thêm vài lần.

Bởi vì anh nhiều lần nhìn thoáng qua, Trình Ảnh thuận thế nhìn theo. "Cô bé này đã đến đây một tuần rồi, thật sự có thể chịu đựng."

"Rất ít khi nghe cô khen ai. Cô muốn qua lại sao?"

"Thật sự không có. Cô ấy vẫn là học sinh, nhưng cô ấy tuyệt sẽ không như thế."

Chu Tu Lâm cười một tiếng, thu hồi tầm mắt, lên xe, rời khỏi phim trường.

Một năm sau, không ngờ anh lại gặp được cô, cô đã thành công được công ty xếp làm trợ lý cho người mới Triệu Hân Nhiên. Chu Tu Lâm không thể không thừa nhận, anh đoán không ra suy nghĩ của Khương Hiểu.

Hồi lâu, anh lấy điện thoại ra, trầm giọng nói: "Tra tình hình gần đây của Khương Hiểu."

Khương Hiểu lấy tốc độ nhanh như bay chạy vào toilet. Chờ cô nôn xong, cả người mất sức chống lên bồn rửa tay. Cô cầm điện thoại nhanh chóng lướt Baidu - - mang thai bao lâu sẽ có phản ứng

Trên mạng viết rành mạch, cô càng xem càng lo lắng.

Đây là lần đầu tiên cô xuất hiện phản ứng mang thai, chẳng lẽ nhìn thấy Chu Tu Lâm Tâm nên bị kích thích vì thế mới có phản ứng trước thời hạn sao?

Mầm mống nhỏ này và ba bé có cảm ứng tâm linh rồi hả? Nhanh như vậy đã vội vã bắt đầu động đậy rồi ư?

Khương Hiểu dùng nước lạnh vỗ vỗ mặt, nhìn mình trong gương, cô khẽ thở dài. Cô vẫn cảm thấy, làm cha mẹ, khi quyết định sinh đứa con ra, vậy phải phụ trách cho đứa bé. Nếu không thể cho bé một gia đình hoàn chỉnh, thì không nên lựa chọn sinh nó ra.

Cô nghĩ, cô không thể kéo dài thêm nữa rồi.

Chậm nhất là ngày mai vậy.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Chu Tiên Sinh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Ban ngày tiếng động lớn ầm ỉ đến ban đêm dần dần yên tĩnh xuống.

Chu Tu Lâm lấy di động, đứng cạnh cửa sổ, bóng lưng nhanh nhẹn, mặt anh trầm xuống nghe đối phương báo cáo.

"Sau khi cô Khương ra khỏi khách sạn, thì ngồi xe về trường học rồi. Cô ấy đến một tiệm mì gần trường học ăn một tô mì." Đối phương nhấn mạnh một chút: "Tô mì này được ăn rất sạch sẽ."

Chu Tu Lâm bỗng dừng cười: "Tiếp tục đi theo cô ấy, đừng để cô ấy phát hiện."

Buổi tối một màn kia có thể do anh quá khản trương, nhưng lại nảy sinh ý nghĩ này. Nếu Khương Hiểu có con...

Anh thở ra một hơi, thậm chí trong lòng có mấy phần chờ mong.

Nhưng thấy thái độ hiện tại của Khương Hiểu đối với anh, sợ rằng chắc không muốn có quan hệ gì với anh. Khi nào thì anh làm người ta bài xích vậy rồi.

Chu Tu Lâm nhìn đèn nê ông lóe sáng đủ màu ngoài cửa sổ, anh chậm rãi rũ mắt xuống, lại nhớ đến tối hôm đó, đại khái là anh đã sống một mình quá lâu rồi.

Đêm đó công ty mở party nhỏ, với vài vị cổ đông và minh tinh điện ảnh đang nổi của Hoa Hạ. Sau khi tan cuộc, mọi người đều tự trở về. Không biết Khương Hiểu đến tầng cao nhất này thế nào, cô luôn cúi đầu như tìm gì trên mặt đất, vẻ mặt tập trung và sốt ruột, thế nên hoàn toàn không phát hiện anh đã đứng ở đó nhìn cô rất lâu.

Trong tay anh cầm một tấm thẻ, đột nhiên nói: "Thẻ hồng rồi."

Khương Hiểu giương mắt khi thấy anh thì chớp mắt kinh ngạc, đôi mắt này càng ngày càng sâu. Cô do dự lấy thẻ phòng trong tay anh, thử một chút, cửa mở. Nói với người bên cạnh cô: "Ngài Chu, thẻ không hư." Cô nhẹ nhàng nói thêm một câu: "Xem ra do anh say rồi."

Chu Tu Lâm khẽ cười: "Cảm ơn."

Khương Hiểu nháy mắt mấy cái, đẩy cửa ra giúp anh.

Chu Tu Lâm nhìn thân thể mảnh mai của cô chống ở cửa, dứt khoát giả say. Cô có lòng tốt đỡ anh đi vào, đặt anh nằm trên giường.

Cô nửa ngồi bên giường: "Ngài Chu - - Chu tổng - - "

Trong phòng chợt yên tĩnh.

Cô lại nhấn vài cái đèn, chỉ để lại một cây đèn tường, nháy mắt ánh sáng trong phòng ngủ tối đi vài phần.

Cô lại đi lấy một chai nước khoáng, vặn mở đặt sau đầu giường.

Anh từ từ nhắm hai mắt, anh nghe rất rõ động tĩnh trong phòng. Bên tai là tiếng hít thở nhẹ nhàng của cô, lúc anh vừa muốn nói, bỗng nhiên trên môi truyền đến xúc cảm êm ái.

Cô đang hôn trộm anh, nhưng chỉ ngấn ngùi một chút đã rời khỏi.

Anh nghe cô than một câu: "Lạnh lạnh, không có hương vị gì."

Suýt nữa anh đã phá lên cười, trong nháy mắt kia vươn tay kéo cô, cô kinh ngạc kêu một tiếng.

Anh hôn cô thật sâu, mọi chuyện đã xảy ra như vậy.

Cô nghĩ rằng anh say, đã gọi tên của anh.

"Chu Tu Lâm - - " Hóa ra cô biết tên anh.

Cô nhẹ nhàng nói: "Em tên là Khương Hiểu, Khương trong Khương Tử Nha, Hiểu trong phát hiểu (bình minh)."

Không biết có phải thính giác của anh nghe sai rồi không, anh ngằm trộm nghe cô nói một câu: "Đã lâu không gặp."

Đúng là đã động tình, khiến anh không rảnh suy xét.

Anh không kìm lòng được vuốt ve tóc cô, tóc Khương Hiểu đã bị cắt một nửa. Sợi tóc lướt qua chóp mũi của anh, nhàn nhạt thơm ngát, hương vị rất dễ chịu, làm anh nhin không được ôm cô càng chặt.

Sáng ngày thứ hai, anh mở mắt ra, đã không còn thấy cô nữa. Khi vén chăn xuống giường, tay phải vẫn còn ảm đau, do cô cắn. Đã cắn nát thịt, nhưng anh nhớ kỹ cái răng khềnh này của cô.

Chờ khi anh trở lại công ty, muốn tìm cô, thì phát hiện cô đã đi nơi khác rồi.

Tưởng Cần nói, cô muốn đi một tháng.

Chu Tu Lâm thật không ngờ, một tháng sau gặp lại, Khương Hiểu tỏ vẻ như không có chuyện gì xảy ra, vô cùng bình tĩnh. Khi nói chuyện với anh ngữ điệu rất bình thường, nghe có vẻ không hề chột dạ. Nhưng Chu Tu Lâm phát hiện, cô đang ngụy trang, hai người giao chiến một lúc lâu, cô bắt đầu lòi đuôi rồi.

Mà khi cô khấn trương, ánh mắt sẽ vô thức mở to.

Di động của anh lại vang lên.

"Anh - - đoán xem giờ em ở đâu?" Giọng nói thanh thúy của Chu Nhất Nghiên truyền đến.

"Đến sân bay Hongkong rồi hả?" Chu Tu Lâm nói.

"Ài, cái gì cũng không thể gạt được anh." Chu Nhất Nghiên thở dài. "Em và ba mẹ mua chút quà, sau trưa mai lên máy bay. Anh có thời gian đến đón chúng ta không?"

"Sau giờ trưa anh có cuộc họp, anh bảo tài xế đến đón."

Chu Nhất Nghiên hừ một tiếng: "Anh - - "

Chu Tu Lâm cười: "Biết rồi."

"Anh, anh thật tốt. Vậy thì sau giờ trưa gặp nhé."

"Chú ý an toàn."

"Anh, nếu sau giờ trưa anh dẫn theo người nào đó đến đón chúng ta, em nghĩ ba mẹ sẽ rất vui." Chu Nhất Nghiên học ở nước ngoài, cũng thường chú ý tin tức làng giải trí trong nước. Anh của cô vài lần lên đầu đề với Trình Anh, nghĩ đến chắc giữa bọn họ có gì đó.

"Nhóc con - - "

"Em đã 22 rồi, đừng xem em như con nhóc nữa."

Chu Tu Lâm cười, Khương Hiểu cũng 22, nhưng tính cách Khương Hiểu hoàn toàn không giống với Chu Nhất Nghiên, hoàn cảnh sống của hai người khác nhau, đương nhiên tính cách cũng khác.

Chu Nhất Nghiên thấy Chu Tu Lâm không nói nữa: "Anh, em không quấy rầy anh nghỉ ngơi nữa. Ngủ ngon."

"Ngủ ngon."

Giữa trưa ngày thứ hai, Khương Hiểu và Hoàng Á, Lý Ly ba người đã hẹn ăn cơm trưa với nhau.

Lúc ăn cơm, lo lắng Lý Ly mang thai, ba người đều gọi đồ ăn nhẹ.

Lý Ly ngưng ngưng: "Gọi món các cậu thích ăn ấy. Khương Hiểu, không phải cậu thích ăn cay à? Gọi một đĩa thịt bò cay đi."

Khương Hiểu vội nói: "Không cần, gần đây tớ ăn kiêng, ăn thanh đạm thôi."

Hoàng Á cười: "Đúng đó, tớ làm chứng."

Lý Ly gật đầu: "Khương Hiểu, công việc của các cậu bận rộn, bình thường quả thật phải chú ý ăn uống."

"Ồ tổ kịch không có cách nào, trừ cặp lồng cơm ra thì chỉ có cặp lồng cơm."

"Đúng rồi, còn có một việc, hiện giờ tớ thiếu một phù dâu, hai người các cậu ai có thể làm phù dâu của tớ?"

Hoàng Á chỉ chỉ Khương Hiểu.

"Tớ không được." Khương Hiểu lắc đầu.

Lý Ly và Hoàng Á đều nhìn cô.

Khương Hiểu kiên trì: "Tớ không thích hợp, hoàn cảnh nhà tớ... Kết hôn nên chú ý nhiều điều."

Phù dâu, nên tìm người có phúc khí, cô không thích hợp.

"Cậu nói vậy ư?" Lý Ly nghiêm túc: "Khương Hiểu, chúng ta học chung bốn năm, cậu là kiểu người thế nào tớ còn không biết sao?"

Hoàng Á tiếp lời: "Để tớ làm đi, tớ còn chưa từng làm đấy."

Khương Hiểu liếc khóe môi, cười cười.

Một bữa cơm, ba người tán gẫu nhiệt tình. Lý Ly đều nói về chuyện lúc cô ấy mang thai, Khương Hiểu nghe rất nghiêm cẩn, thường đặt câu hỏi.

Hoàng Á trêu ghẹo nói: "Khương Hiểu, sao cậu đột nhiên có hứng thú với tiểu bảo bảo thế, cậu cũng muốn sinh một đứa rồi hả?"

Tay Khương Hiểu run lên, suýt nữa làm đổ ly nước trái cây. "Chỉ cảm thấy thật thần kỳ, sao trong bụng đột nhiên còn có thể có một đứa bé."

"Vậy cậu nhanh chóng kết hôn đi, như thế sẽ không cần hâm mộ Lý Ly nữa rồi."

Sắc mặt Khương Hiểu cứng đờ: "Hiện giờ tớ chỉ muốn liều mạng cho sự nghiệp thôi."

Lý Ly hơi than nhẹ: "Thật hâm mộ các cậu, từ nay về sau, tớ chính là thiếu phụ luống tuổi có chồng rồi."

Khương Hiểu và Hoàng Á đồng thời khinh bỉ cô ấy. Hai người châm chọc cô ấy: "Một tay nhận giấy tốt nghiệp, một tay cầm giấy hôn thú, sáu tháng sau lại nghênh đón cục cưng của mình. Nhân sinh đã thắng lợi rồi đó, được chưa?"

Lý Ly cười yếu ớt: "Các cậu không thấy phản ứng hai ngày trước của tớ đâu, tóm lại, mang thai rất không dễ dàng. Nhưng nhóc con ở trong bụng tớ, cuối cùng tớ cũng cảm giác được con bé rồi."

Hoàng Á cảm thấy khó tin: "Nhỏ như vậy đã có cảm giác rồi à?"

Lý Ly gật đầu: "Chờ sau này các cậu mang thai thì sẽ biết, sinh mệnh thần kỳ lắm."

Nhìn thấy vẻ mặt hạnh phúc của Lý Ly, đáy lòng Khương Hiểu càng bất an. Bữa cơm này không hề đánh mất ý niệm của cô, cô không thể giữ đứa bé này.

Sáng sớm ngày thứ hai, Khương Hiểu tự mình đến bệnh viện. Cô đeo khẩu trang, mũ, xếp hàng đăng ký, cả người bình tĩnh dị thường.

Nhiều năm như vậy, cô sớm đã không quen dựa vào bất kỳ ai.

Đến cùng không quen người khác dùng ánh mắt thương hại nhìn cô. Khương Hiểu không cảm thấy bản thân đáng thương bao nhiêu, đây là cái giá mà cô phải trả thôi.

Khương Hiểu là người thực tế, cô sẽ không nằm mơ. Một hai năm nay, cô cũng đã gặp và nghe không ít chuyện xưa mẹ mợ con đẻ thương vị.

Mấy năm nay đâu phải Chu Tu Lâm chưa bao giờ gặp loại chuyện này chứ?

Cô không biết sau này mình có hối hận hay không, nhưng đáy lòng vẫn hơi đau, giống như bị ong vò vẽ chích, đau đớn từ từ gặm nhấm lấy cô.

Giải phẫu được xếp vào buổi chiều, lúc ký tên, đáy lòng cô có cảm giác không nói nên lời, thật trống rỗng. Trong nháy mắt viết tên mình xuống, chỉ có cô mới biết mình phải dùng bao nhiêu quyết tâm, thật sự cứ như buộc phải đâm thủng quả bóng bay mà mình luôn tâm niệm mới mua được kia.

Cô sờ bụng, trong lòng thì thầm: Tiểu Đậu Nha, thật xin lỗi.

Hôm nay Chu Tu Lâm muốn đến sân bay, khi xe đang trên đường cao tốc, di động vang lên. Khi anh thấy rõ là điện thoại của ai, mi tâm đột nhiên nhú

một chút.

"Chu tổng, cô Khương đến bệnh viện rồi.

Trong phút chốc sắc mặt Chu Tu Lâm biến đổi: "Cô ấy thế nào?"

"Cô Khương đã hẹn làm giải phẫu phá thai."

Từ trước đến nay Chu Tu Lâm luôn bình tĩnh, cảm xúc không lộ ra ngoài, lúc này sắc mặt căng thẳng. Anh cúp điện thoại, lập tức gọi điện thoại cho Trương Cần.

Anh gần từng tiếng nói: "Bây giờ cậu lập tức gọi điện kêu Khương Hiểu về công ty, bất kể dùng cách gì."

Lần đầu tiên Trương Cần nghe giọng Chu Tu Lâm khẩn trương cấp bách như vậy. "Được, Chu tổng."

"Đừng nói là tôi, cứ xoa dịu cô ấy, khoảng hai tiếng sau tôi sẽ về."

"Tôi hiểu rồi." Trương Cần chợt phát hoảng, không biết đến cùng Khương Hiểu đã làm gì, kinh động lớn đến Chu tổng như vậy. Chẳng lẽ Khương Hiểu trộm bí mật của công ty?

Cúp điện thoại, Chu Tu Lâm nói với tài xế: "Về công ty."

Tài xế kinh ngạc: "Không đi đón tiên sinh và phu nhân nữa ă?" Sau khi nhìn thấy ánh mắt dọa người của Chu Tu Lâm, anh ta nói một tiếng: "Tôi sẽ trở về theo đường hầm, rất nhanh."

Chu Tu Lâm lạnh mặt, cau mày, không nói một lời. Từ khi anh thành lập điện ảnh Hoa Hạ đến nay, hầu như chưa bao giờ gặp chuyện khó giải quyết như chuyện hôm nay.

Nâng tay xoa mi tâm, Khương Hiểu rõ là...

Anh chậm rãi bình tĩnh lại, rồi gọi điện thoại cho Trương Cần: "Nói nhẹ nhàng với cô ấy, đừng dọa cô ấy đấy."

Đến lượt Trương Cần bị dọa rồi, trán đổ mồ hôi hột. Ai có thể nói cho anh ta biết, đến cùng đã xảy ra chuyện gì rồi không.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Chu Tiên Sinh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

Sau khi Khương Hiểu xét nghiệm máu xong, bác sĩ tìm cô nói chuyện trước khi làm phẫu thuật.

"Cô biết nhóm máu của mình không?"

Khương Hiểu gật đầu một.

Bác sĩ mổ chính họ Giang, khoảng năm mươi tuổi, người vô cùng hòa nhã, cô ôn hòa nói, "Phẫu thuật phá thai sẽ ảnh hưởng rất lớn với việc mang thai sau này của cô, có thể làm thai nhi xảy ra rong huyết."

Khương Hiểu cúi mặt, đầu óc như bị cái gì gõ một, đôi mắt đen nhánh nhìn bác sĩ, "Rất nguy hiểm sao?"

Bác sĩ gật đầu một, "Thậm chí sau này cô không thể mang thai."

Sắc mặt Khương Hiểu trắng nhợt, cô thực sự không biết thì ra nghiêm trọng như thế.

"Cô còn trẻ như vậy. Đề nghị của tôi, cô suy nghĩ thêm một chút."

"Chủ nhiệm Giang, tôi... tôi muốn suy nghĩ một chút."

"Đi đi."

Khương Hiểu một mình đến hành lang bên cửa sổ. Cô biết nhóm máu của mình là O Rh âm tính, lúc kiểm tra sức khỏe ở tiểu học tra được. Cha không có nhóm máu này, cho nên là di truyền từ mẹ của cô.

Trên cây bạch quả* ngoài cửa sổ, có một tổ chim bắt mắt. Mấy con chim nhỏ vừa mới nở, kêu chút chút, chim mẹ cảnh giác ở đầu cành mà bảo vệ.

*Cây bạch quả: Bạch quả (tên khoa học: Ginkgo biloba; 銀杏 trong tiếng Trung, tức là ngân hạnh hay 白果 là bạch quả), là loài cây thân gỗ duy nhất còn sinh tồn trong chi Ginkgo, họ Ginkgoaceae. (Nguồn: Wikipedia.)

Mẹ đều sẽ bảo vệ con của mình sao?

Khương Hiểu lâm vào trong mê man.

Chuông điện thoại di động vang lên cắt đứt suy nghĩ của cô, cô nhìn thấy một chuỗi dãy số, chỉ cảm thấy là quảng cáo chào hàng, không muốn suy nghĩ cúp thẳng.

Tường Cần cầm điện thoại di động, la hét: “Tại sao không nhận điện thoại?” Anh gọi tiếp đến.

Khương Hiểu vừa nhìn lại là cái số vừa rồi kia, miễn cưỡng nhận, “Này_____”

“Khương Hiểu, tôi là Tường Cần.”

Khương Hiểu có chút kinh ngạc, “Trợ lý Tường, ngài tìm tôi có chuyện gì?”

Tường Cần thờ ra một hơi, “Có một chuyện rất quan trọng, bây giờ cô có được không? Chúng ta gặp mặt nói chuyện.”

“Tôi nghỉ phép rồi.”

“Triệu Hân Nhiên và Mạc tổng bị người khác chụp ảnh, bây giờ thời kì của cô ấy đang lên cao, Mạc tổng luôn là hoa hoa công tử trong giới, nếu như công bố hình ảnh, sẽ ảnh hưởng rất lớn với sự phát triển của cô ấy. Chúng tôi đang nghĩ cách, để là cô phải trở về một chuyến.” Tường Cần vắt hết óc, cảm thấy lý do này vô cùng hợp lý.

Quả nhiên, Khương Hiểu đồng ý, “Tôi còn ở Tân Thành, bây giờ tôi về công ty. Tôi đó có thể mất một giờ.”

“Vậy chờ cô qua đây, chúng ta sẽ tiếp tục bàn bạc.”

“Cảm ơn anh, trợ lý Tường.”

Trong lòng Tường Cần cảm thán, tôi cảm ơn cô mới đúng.

Khương Hiểu không suy nghĩ nhiều, lại đi đến phòng làm việc của chủ nhiệm Giang, “Chủ nhiệm Giang, hôm nay tôi có việc, không làm phẫu thuật, thật xin lỗi.” Có đôi khi công việc cũng có thể tạm thời đưa đến tác dụng tiêu cực, cô lừa mình dối người lại chọn trì hoãn.

Chủ nhiệm Giang lại cười gật đầu một, “Đi đi. Đường đời còn dài như vậy, trước khi quyết định làm cái gì phải suy nghĩ kỹ một chút. Con gái của tôi lớn hơn cô hai tuổi.”

Khương Hiểu cảm kích khom người với bà. Cô không có mẹ, nhưng mỗi khi cô khốn đốn, đều sẽ nghe được loại lời nói làm cho người ta ấm áp.

Khương Hiểu chợt thờ phào nhẹ nhõm, trên đường trở về công ty, cô luôn nghĩ tới Tiểu Đậu Nha trong bụng.

Muốn hay không muốn chỉ cần một ý niệm

Đội cô đến công ty, phát hiện Tường Cần đang ở phòng khách tầng một, đi tới đi lui, hình như rất sốt ruột.

Khương Hiểu nghĩ thầm, xem ra công ty thật sự rất coi trọng đến ngôi sao mới Triệu Hân Nhiên này.

“Trợ lý Tường_____”

“Khương Hiểu, thật tốt quá, cuối cùng cô đã tới.”

“Thật xin lỗi, trên đường đi hơi kẹt xe.”

“Không sao, không sao, còn sớm mà.”

“Hả?”

“Chúng ta lên trước. Đúng rồi, cô xin nghỉ phép là có chuyện quan trọng gì sao?”

Khương Hiểu ừ một tiếng, “Đúng là có chút chuyện cá nhân.”

Hai người vào thang máy, Tường Cần thấy cô không chịu nói tí mị, cũng chuyển đề tài. “Hình ảnh, tôi vừa mới yêu cầu những người trong bộ phận PR đi xoa dịu, trước áp chế xuống hãy nói, chỉ là tám tuần san* còn không có cho trả lời chắc chắn.”

*Tuần san: tạp chí hàng tuần

Mi tâm Khương Hiểu nhăn lại, “Làm phiền ngài. Lần này cần tốn tiền không?”

Tường Cần cười cười, “Cô đừng can thiệp, giúp tôi suy nghĩ biện pháp tốt một chút, còn có sau này có cơ hội khuyên nhủ Triệu Hân Nhiên, đường còn rất dài.”

Khương Hiểu sáng tỏ.

Tường Cần trực tiếp đưa cô tới phòng làm việc của Chu Tu Lâm, khi đi tới cửa, bước chân cô dừng lại, “Trợ lý Tường ____” cô không hiểu nhìn anh.

Tường Cần nhìn đồng hồ, Chu tổng nói sau hai giờ anh quay về, còn nửa giờ nữa. Anh khẽ thở ra một hơi, “Đi vào ngồi.”

Khương Hiểu nhăn mày lại, “Chu tổng cũng muốn đảm nhiệm xì căng đan của Hân Nhiên hả?”

Tường Cần không nhịn được bật cười, “Khương Hiểu, nói thật với cô, là Chu tổng muốn gặp cô.”

Đầu óc Khương Hiểu xoay nhanh, “Trợ lý Tường!”

“Cô đừng lo lắng chuyện của Hân Nhiên.”

“Chu tổng tìm tôi có việc gì?” Bây giờ cô cũng không muốn thấy Chu Tu Lâm, tâm tình phiền lắm.

“Cái này tôi không rõ lắm, lát nữa cô gặp mặt hỏi anh ấy.”

“Vậy tôi đi về.” Cô xoay người muốn đi.

“Có thể là Trình Ảnh muốn cô qua đó làm trợ lý cho cô ấy.”

“Hà ____” Khương Hiểu kinh ngạc.

Hai người giằng co ở cửa ra vào. Mười phút sau rốt cuộc Chu Tu Lâm đã tới, anh đi vội vàng, vừa nhìn thấy Khương Hiểu, ánh mắt vô cùng lo lắng ở trên người của cô.

Anh vẫn là một bộ tây trang màu đen, trên áo sơ mi cài hai cái nút áo, dáng người thẳng đứng như trước, Khương Hiểu bị hoảng sợ bởi ánh mắt nặng nề của anh.

“Chu tổng ____” Cô lễ phép kêu một tiếng.

Chu Tu Lâm trả lời: “Vào nói chuyện.”

Khương Hiểu cắn khước môi, lấy hết dũng khí đi vào theo anh.

Chu Tu Lâm đi tới trước bàn làm việc, hô hấp từ từ ổn định lại. Anh cởi áo khoác tây trang ra, tùy ý khoác lên ghế sofa. Dọc theo con đường này, anh đều suy nghĩ đến khi gặp Khương Hiểu, anh phải mở miệng quidoon như thế nào. Anh âm thầm tự nói với mình nói chuyện thật tốt với cô. Nhưng chân chính gặp cô, phát hiện về mặt cô bình tĩnh, chuyện lớn như vậy, từ đầu đến cuối cô lại không chịu nói cho anh biết. Khuôn mặt lạnh lùng của Chu Tu Lâm càng lạnh lùng hơn.

Hai người hăng hái gọi nhau. Khương Hiểu nghĩ thầm, lát nữa nếu anh nói chuyện cô đến chỗ của Trình Ảnh, cô liền thẳng thắn từ chối. Nếu anh không đồng ý, cô liền từ chức.

Chỉ chốc lát sau, trợ lý Tường gõ cửa lần nữa đi vào, “Chu tổng, đồ ngài muốn.”

“Đề trên bàn đi.” Giọng nói của Chu Tu Lâm vẫn trầm thấp như trước. “Tường Cần, hôm nay không có việc gì, cậu tan ca trước đi.”

Trợ lý Tường mỉm cười rời đi.

Chu Tu Lâm cầm lấy phần báo cáo kia, thực ra chỉ có hai tờ giấy mà thôi, anh nhìn trước nhìn sau năm phút đồng hồ. Từ trước đến nay anh luôn ần nhẫn, sau khi nhìn thấy lời đồng ý phẫu thuật của cô, anh nắm chặt nắm tay, gân xanh trên mu bàn tay nổi lên.

Lòng Khương Hiểu tràn đầy nghi ngờ.

Hồi lâu, anh mới ngẩng đầu lên, “Khương Hiểu, em có ý kiến gì?”

Khương Hiểu kinh ngạc nhìn anh, một đôi mắt sương mù. Nhiều ngày như vậy, cô trốn tránh giống như đà điểu.

Chu Tu Lâm đưa tay dụi dụi mắt, đôi mắt trong suốt sáng ngời, “Khương Hiểu, vậy thì kết hôn đi.”

Khương Hiểu nhăn mày lại, vẻ mặt vô cùng nghi ngờ, trong lòng dao động, “...Nhưng anh không thích tôi, tại sao muốn kết hôn chứ?”

Chu Tu Lâm nhìn cô, lời nói từ tốn, “Em không muốn đưa bé?”

Khương Hiểu kiềm chế kinh ngạc của bản thân, làm sao anh biết được. Cô cúi đầu không trả lời anh vấn đề này.

Chu Tu Lâm kiên nhẫn chờ đợi, nhưng từ đầu đến cuối không đợi được câu trả lời của cô. Anh trầm ngâm, “Tôi cũng là cha của đứa bé, em nên nói cho tôi biết.” Anh từng bước từng bước đi tới trước mặt cô, “Em hai mươi tuổi rồi, người trưởng thành phải chịu trách nhiệm với hành động của mình.” Cô không nhận ra ý trong lời nói của anh.

Khương Hiểu ngẩng đầu nhìn anh, cô há miệng thờ dốt, lời nói nghẹn trong cổ họng. “Đúng, tôi muốn chịu trách nhiệm với hành động của mình.”

Chu Tu Lâm nhướn mày, hỏi lần nữa: “Em thật sự không muốn đưa bé này?”

Đầu óc Khương Hiểu rối loạn, thật ra thì cô cũng không biết rốt cuộc nên như thế nào.

Chu Tu Lâm thấy cô mê man, vẻ mặt thay đổi liên tục, trong giọng nói xen lẫn một chút thờ dãi, “Tôi tôn trọng sự lựa chọn của em. Nếu như em không muốn, tôi đi bệnh viện cùng em, dù sao tôi muốn chịu một nửa trách nhiệm.”

Khương Hiểu nháy mắt mấy cái, cứng đờ mà trả lời: “Được.”

“Em dự định khi nào?”

“Càng nhanh càng tốt.” Sau khi phẫu thuật xong, cô phải làm việc.

Chu Tu Lâm giống như ngẩn ngơ trong chốc lát, mới lấy lại bình tĩnh, “Tôi tới sắp xếp, ngày mai như thế nào?”

Khương Hiểu cúi đầu, không nhìn anh nữa, đáy lòng không khỏi bàng hoàng một chút. “Có thể.”

Chu Tu Lâm nhìn khuôn mặt gầy gò, “Đi thôi, đưa em về.”

Khương Hiểu không từ chối nữa.

Anh lái xe, Khương Hiểu ngồi ở vị trí cạnh tài xế.

Trên xe sạch sẽ, không có một vật linh tinh nào.

“Em ở trường học?”

“Ừ. Vốn là thứ bảy tuần này dọn chỗ.”

“Dọn đến nơi nào?”

“Đường Học Thiên.”

“Gần Nhất Trung?”

“Đúng.”

“Anh nhớ rõ ở phía đông Nhất Trung có cửa hàng bánh bao hấp còn mở không?”

“Vẫn mở. Lần trước tôi còn đi ăn, nhưng ông chủ đổi thành con trai ông ấy rồi.”

Chu Tu Lâm nở nụ cười, “Rất nhiều năm không đi. Hương vị thế nào?”

Khương Hiểu trả lời: “Cũng không tệ lắm.”

“Em gái của tôi cũng là học sinh của Nhất Trung, sinh nhật nó trùng với em.” Lời nói của Chu Tu Lâm đột nhiên xoay chuyển.

Trong lòng Khương Hiểu căng thẳng, chần chờ một chút, mới lên tiếng: “Vậy thật khéo.”

Chu Tu Lâm quay đầu nhìn cô một, khóe miệng giống như có một ý cười rồi biến mất.

Nửa giờ sau, Khương Hiểu nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ, “Chu tổng, đây không phải là đường quay về Đại học J.”

Chu Tu Lâm a một tiếng, “Xin lỗi, tôi không quá quen thuộc với đường xá phía nam Tân Thành, em tới chỉ đường đi.”

Khương Hiểu không chỉ kinh ngạc một chút, thế nhưng anh không biết đường.

“Bình thường có thói quen ngồi xe, ở trên xe có thể xem văn kiện.” Anh giải thích.

Khương Hiểu lấy điện thoại di động ra, mở dẫn đường, điều chỉnh xong tuyến đường. Cô quay đầu, trong đôi mắt đen cất giấu ý cười.

Đến Đại học J, Chu Tu Lâm đỗ xe, như có ý tứ đưa cô vào.

Khương Hiểu do dự một chút, “Chu tổng, tự tôi đi vào là được, ngài không cần tiễn tôi.”

Đang trong giờ cơm tối, không ít học sinh đều đến quán ăn ngoài trường tìm đồ ăn, cả nam lẫn nữ, cảnh tượng tự do.

Anh hỏi: “Có đói bụng không?”

Khương Hiểu nhăn mày lại, “Không đói bụng.”

Chu Tu Lâm nở nụ cười, “Vậy theo tôi đi ăn.” Anh cầm cổ tay của cô.

Khương Hiểu kêu lên hai tiếng, “Chu tổng ____ Chu tổng ____”

Cuối cùng, anh kéo cô đến một tiệm bánh sủi cảo.

Một bàn ba món bánh sủi cảo nóng hổi, đặt giữa hai người.

Chu Tu Lâm ngồi ở đằng kia, hiển nhiên không hợp với hoàn cảnh ở đây. “Có muốn dám không?”

Khương Hiểu gật đầu một, anh đã giúp cô đỡ một đĩa dấm nhỏ, mùi vị chua chua rất mê người, làm cô muốn ăn thêm.

Cô ăn ba cái bánh sủi cảo, nhưng anh không nhúc nhích. Cô nuốt thức ăn trong miệng xuống, nhìn anh, cũng không nói chuyện.

“Tôi không đói.”

Khương Hiểu lại cho mình thêm chút dấm, chấm bánh sủi cảo ăn.

Chu Tu Lâm giật giật khóe miệng, “Đột nhiên nghĩ đến một chuyện.”

“Cái gì?” Cô nghi ngờ nói.

Anh nhìn cô thật sâu, cách mấy chục giây, mới mở miệng, lời nói sâu sắc, “Chua nam cay nữ.”

Khương Hiểu choáng váng: “... Đây là không khoa học.”

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Chu Tiên Sinh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

Đêm hôm đó, Khương Hiểu vẫn mất ngủ đến rạng sáng. Tay của cô vẫn đặt ở trên bụng, tại sao Tiểu Đậu Nha muốn nảy mầm trong bụng của cô chứ? Hơn nữa lại vào lúc này.

Cô nói thầm một tiếng: “Nếu như con có thể báo trẻ thì tốt rồi.” Nhắm mắt lại, trong đầu đều là gương mặt đó của Chu Tu Lâm, trong lòng ngũ vị tạp trần.

Ban ngày là anh đang muốn cầu hôn mình sao?

Mặc dù có chút miễn cưỡng, nhưng cô vẫn thật vui vẻ.

Anh không yêu cô, ít nhất chứng minh anh là một người đàn ông có trách nhiệm.

Lúc trung học, cô còn nói đùa với Lâm Vu, về sau người nào kết hôn trước, người kia phải làm phù dâu.

Lâm Vu còn muốn học nghiên cứu, sau khi học rộng cũng không nhất định. Chính cô bây giờ lại là tình huống này, không biết ngày tháng năm nào sẽ kết hôn đây.

Khương Hiểu trần trọc ở trên giường, lúc rạng sáng, mới dần dần đi vào giấc ngủ.

Buổi tối sau khi Chu Tu Lâm từ Đại học J về đến nhà, cha Chu mẹ Chu đã sớm đợi chờ từ lâu.

Năm nay mẹ Chu hơn năm mươi tuổi, phong cách thanh lịch, nhìn qua trẻ hơn mười tuổi so với tuổi thật. “Tu Lâm, xảy ra chuyện gì hả? Buổi chiều vội vàng như vậy.”

Chu Tu Lâm mỉm cười, “Yên tâm, con có thể xử lý tốt.”

Mẹ Chu thấy vẻ mặt anh mang theo chút mệt mỏi, trong lòng tràn đầy đau lòng.

Nhưng cha Chu lại không cho là đúng, lúc ông lớn như Chu Tu Lâm, đối mặt nhiều hơn anh. Từ nhỏ con trai nhà họ Chu đã trải qua các loại huấn luyện, năng lực chịu đựng trong lòng mạnh hơn người bình thường rất nhiều. Nhất là Chu Tu Lâm, từ nhỏ đến lớn không để cho bọn họ lo lắng qua, cái gì cũng có thể làm đến tốt nhất. Sau khi tốt nghiệp nghiên cứu sinh từ Harvard, trở về nước, bắt đầu gây dựng sự nghiệp. Tuy rằng nhà họ Chu cung cấp cho anh không ít tiện lợi, nhưng bây giờ anh cũng có chút thành tựu trong giới. Nhất là một tay anh tạo dựng lên điện ảnh và truyền hình Hoa Hạ, thời gian hai năm ngắn ngủi, đã phát triển thành thạo, mấy bộ tác phẩm chất lượng cao thu hút không ít sự chú ý.

Chu Tu Lâm nhìn hai bên một chút, “Nhất Nghiên đâu?”

Mẹ Chu cười nói: “Giận con, ở trên lầu đấy.”

Chu Tu Lâm nói: “Con đi lên xem một chút.”

Anh đi tới lầu hai, gõ gõ cửa phòng của Chu Nhất Nghiên, bên trong không có phản ứng. “Nhất Nghiên, anh vào đây.”

Đẩy cửa ra, Chu Nhất Nghiên ngồi ở trên ghế sofa, lười biếng nhìn anh một, không có nhiệt tình thường ngày.

Anh hỏi: “Hành trình lần này vẫn thuận lợi chứ?”

Chu Nhất Nghiên mỉm cười, nhìn không được, “Anh, tại sao đột nhiên anh thả chim bồ câu* cho chúng ta? Rốt cuộc có chuyện quan trọng gì, còn quan trọng hơn gặp người nhà hả?”

*Mình nghĩ ở đây là nó giống như kiểu cho leo cây, nói đến rồi lại không đến á.(@.@)

Chu Tu Lâm đưa tay sửa lại tóc của cô, “Chuyện rất quan trọng, cho tới bây giờ anh còn đang suy nghĩ ngày mai nên làm như thế nào?”

Chu Nhất Nghiên không nghĩ tới anh trai cũng có chuyện khó xử, “Dù sao anh đừng một mình đảm đương công việc, công ty cũng không phải là chỉ có một mình anh. Những quản lý kia cầm lương cao phải để cho bọn họ đi làm việc.”

Chu Tu Lâm cười cười, “Xem ra mấy năm nay em gặt hái không ít.”

Chu Nhất Nghiên đứng dậy, đi dép, đứng ở trước mặt anh, hình dáng cao gầy, vừa có một gương mặt đẹp, trước giờ luôn là trung tâm của ánh mắt mọi người. “Anh, em chuẩn bị tiền quân giới giải trí.”

Chu Tu Lâm thu lại vẻ mặt, “Nhất Nghiên, em không thích hợp.”

Chu Nhất Nghiên kéo tay của anh, “Anh, làm sao anh cứ không tin tưởng em như vậy chứ. Em đã nói thật tốt với ba mẹ rồi. Em không dựa vào cả nhà, cũng sẽ xông pha ra một chút thành tích.”

Bỗng chốc Chu Tu Lâm cau mày.

Chu Nhất Nghiên biết tính tình anh trai, làm nũng giống như lúc còn nhỏ, “Anh, anh nên đồng ý đi.”

Chu Tu Lâm nhìn em gái của mình, không khỏi nghĩ đến Khương Hiểu. Từ bé Nhất Nghiên thuận buồm xuôi gió, muốn cái gì có cái đó, chưa bao giờ phải lo lắng cuộc sống, nhưng Khương Hiểu không giống. Cô ngay từ nhỏ cả học phí đại học đều dựa vào học bổng hàng năm mới nộp lên. Cũng là hoàn cảnh như vậy, tạo nên tính tình cứng rắn kia của cô ấy.

Đối với việc Chu Nhất Nghiên muốn phát triển ở giới giải trí, Chu Tu Lâm không tiếp tục phản đối nữa, nhưng từ đầu đến cuối anh cũng không tán thành.

Chu Nhất Nghiên thấy anh không nói lời nào, dời sang đề tài khác, “Nhưng em muốn nghỉ ngơi một hai tuần trước. Hai ngày nay bạn trung học em muốn tụ họp một chút.”

“Các bạn trung học của em còn liên lạc?”

“Bình thường không liên lạc như thế, nhưng mọi người biết em về, dự định làm một cuộc tụ họp bạn học. Vừa đúng năm nay lớp chúng em tốt nghiệp đại học, có vài người cũng trở về làm việc ở Tân Thành.”

Chu Tu Lâm như có điều suy nghĩ gập đầu, “Em vừa về, tối nay nghỉ ngơi sớm một chút.”

Chu Tu Nghiên cười, “Tuân lệnh.” Bởi vì là con gái, em gái lại nhỏ hơn anh trai sáu tuổi, tất cả mọi người trong nhà đều cưng chiều cô. Có một anh trai như Chu Tu Lâm, cũng là niềm tự hào của cô. Từ nhỏ, bạn học của cô đều hâm mộ cô, có một anh trai hoàng tử.

Nửa đêm, Chu Tu Nghiên đang nói chuyện phiếm với bạn học trước kia, dưới nhà để xe truyền đến tiếng động.

Âm thanh kia ở trong đêm yên tĩnh lộ ra vô cùng rõ ràng. Cô kéo cửa sổ ra, thò người ra vừa nhìn. Đã trễ thế này, sao anh trai còn đi ra ngoài.

Trong lòng Chu Tu Nghiên tràn đầy nghi ngờ, chẳng lẽ anh trai đi gặp người yêu? Nếu không buổi tối khuya còn đi ra ngoài bàn công việc?

Là đi gặp Trình Ảnh sao?

Hôm nào cô đi hỏi một chút.

Sáng ngày hôm sau, Khương Hiểu mơ mơ màng màng mà tỉnh lại, rửa mặt thay quần áo. Lúc hơn bảy giờ, cô nhận được một tin nhắn.

【Tôi ở dưới lầu.】

Khương Hiểu nhìn chằm chằm điện thoại di động mấy giây, mới cầm túi xuống lầu.

Vừa ra ký túc xá thì nhìn thấy xe của anh. Cô khẽ nhíu mày một, không biết anh vào bằng cách nào. May mà tòa nhà này chủ yếu dành cho sinh viên tốt nghiệp năm tư là chính, rất nhiều người đã rời trường rồi.

Chu Tu Lâm xuống xe, khoảng cách không xa không gần, ánh mắt hai người nhìn nhau.

Khương Hiểu nhắm mắt nói một chữ: “Chào buổi sáng.”

Chu Tu Lâm một người ngồi ở trên xe lúc nửa đêm. Anh nhìn cô, một thân váy dài màu xám, đeo túi vải màu đen, tóc cũng buông xuống, còn đeo kính đen, có lẽ là để che giấu mình.

Thình thoảng có người đi qua, Khương Hiểu muốn rời khỏi nhanh một chút, tránh bị người quen nhìn thấy. Nhưng đúng là vẫn bị người khác thấy được, là bạn học cùng lớp của cô.

“Khương Hiểu_____” Bạn học nhìn cô, lại nhìn Chu Tu Lâm bên cạnh, trên mặt tràn đầy kinh ngạc, may là còn có thể khắc chế mình.

Khương Hiểu nhíu mày, cô ở giới giải trí cũng được một thời gian ngắn, mở mang kiến thức nhiều, cho nên tự động miễn dịch với khuôn mặt đẹp của Chu Tu Lâm. Nói thật, nếu Chu Tu Lâm đi phát triển ở giới giải trí nhất định có thể đại hồng đại tử*. Cô có thể như vậy, không có nghĩa là người khác nhìn thấy Chu Tu Lâm không mê mẩn.

*Đại hồng đại tử (大红大紫): thể hiện sự tự hào và ấn tượng, dùng để chỉ những người nổi tiếng. (Nguồn: Baidu)

Chu Tu Lâm nhiều hứng thú nhìn cô, “Bạn học em?”

Khương Hiểu ừ một tiếng, “Nhã Nam, chào buổi sáng. Việc đó, tôi còn có chút chuyện đi trước.”

Nhưng ánh mắt bạn học nữ nhìn chằm chằm vào Chu Tu Lâm.

Khương Hiểu thấy Chu Tu Lâm không có ý tứ muốn lên xe, đưa tay kéo tay phải của anh, thúc giục anh, “Đi rồi!”

Ánh mắt của Chu Tu Lâm hơi thay đổi, lướt qua tay của cô, lại nhìn mặt của cô một chút, khóe miệng âm thầm cười. Nhiều kinh nghiệm già dặn như thế nào hơn nữa, cô cũng còn là một sinh viên vừa tốt nghiệp, sẽ xấu hổ. Anh mở cửa xe kéo bên tài xế, tư thế ưu nhã.

Khương Hiểu hoàn toàn không dám quay đầu lại nhìn bạn học của mình, cô biết rõ, lần này nhất định sẽ truyền ra.

Quả nhiên, trong chốc lát điện thoại di động của cô vang lên.【Trời! Khương Hiểu, bạn trai cậu rất đẹp trai! Xe của anh ta cũng vậy!】

Khương Hiểu muốn đập đầu vào tường, quay đầu lại nhìn anh, “Tại sao anh lái xe đến dưới lầu bọn em?”

Chu Tu Lâm im lặng trong chốc lát, “Tôi nói tôi tới đón sinh viên năm thứ tư, bảo vệ của nhìn giấy chứng nhận của tôi liền cho qua.” Giọng nói của anh khàn khàn khó phân biệt. “Có lẽ cho rằng tôi là người nhà của sinh viên năm tư, đón sinh viên về nhà đi.”

Khương Hiểu nghiêng răng nghiêng lợi.

Dọc đường hai người đều không nói gì.

Đã trải qua một chuyện, thế nhưng Khương Hiểu lại quen cảnh tượng như vậy, kiểm chế lúng túng.

Đường xá buổi sáng cực kì tốt, chỉ chốc lát sau, bọn họ đã đến một bệnh viện tư nhân.

Sau khi đỗ xe xong, Chu Tu Lâm nghiêng đầu gọi tên của cô một tiếng, “Khương Hiểu ____” anh ngẫm chịu đựng tâm tình của mình, anh tôn trọng lựa chọn của cô, cũng không hy vọng sau này hai người hối hận.

Khương Hiểu ừ một tiếng, đợi câu sau của anh, nhưng anh không nói gì. “Đi thôi.”

Giống như lần trước, lại là kiểm tra một phen. Không giống là, lần này có anh đi cùng.

Các mục kiểm tra đều rất nhanh, không tới một tiếng, bác sĩ cảm tò xét nghiệm đi vào, “Ngài Chu, tôi có mấy lời muốn nói riêng với anh một chút.”

Chu Tu Lâm nhìn thoáng qua Khương Hiểu, “Chờ một chút.”

Khương Hiểu rất muốn nói, nói ở nơi này đi, nhưng rốt cuộc vẫn nén lời nói xuống. “Các anh nói, tôi đi ra ngoài một chút.”

Chu Tu Lâm mím môi một, làm như suy tư một chút, “Chú ý an toàn.”

Cô cười cười.

Khương Hiểu vừa đi, bác sĩ trực tiếp nói tình hình thực tế cho Chu Tu Lâm, chỉ thấy sắc mặt Chu Tu Lâm ngày càng kém.

Hồi lâu, cuối cùng anh mở lời, giọng nói khàn khàn, “Phẫu thuật hủy bỏ.”

Khương Hiểu đi mà không có mục đích, đầu óc vẫn loạn như trước, nhưng lòng lại bình tĩnh lạ thường, vô tình cô đi tới khoa phụ sản. Cuối cùng dừng chân lại trong phòng em bé. Trẻ em mới sinh ra, mỗi một bé đều dუმ đó, đang ngủ vẫn còn giờ quả đấm nhỏ.

Mấy tháng sau, Tiểu Đậu Nha cũng sẽ như vậy. Cô đột nhiên hoảng sợ, trái tim không khỏi đập nhanh. Một giây kia, cô rất muốn đi sờ sờ tay của em bé.

Không biết nhìn bao lâu, cho đến khi bên cạnh thêm một người. Bên cô, thấy rõ người tới.

Quanh thân Chu Tu Lâm đều lộ ra lãnh khí, “Khương Hiểu ____”

“Chu Tu Lâm ____” cô ngắt lời anh, đây là lần đầu tiên cô gọi tên anh ngay trước mặt anh, “Tôi muốn sinh hạ đứa bé này.” Ánh mắt của cô vừa đen vừa sáng, vẻ mặt cô chấp.

Chu Tu Lâm đột nhiên nhìn chăm chăm cô, đôi mắt đẹp khẽ động trong nháy mắt.

“Tôi biết bác sĩ nói với anh cái gì.” Cô kéo nụ cười, “Nếu như tôi làm phẫu thuật phá thai, sau này tôi không có khả năng có con nữa. Tôi hiểu.”

Chu Tu Lâm nghe cô nói đến đây, sắc mặt lại đen.

“Bây giờ tôi muốn sinh hạ đứa bé này. Tôi biết sau này tôi sẽ đối mặt với cái gì, có thể sẽ có rất nhiều khó khăn, có thể tôi cũng sẽ không là một người mẹ tốt. Cuộc sống quá quá nhiều điều không thể xác định, nhưng bây giờ tôi xác định, tôi muốn đứa bé này.”

Cổ họng của Chu Tu Lâm chuyển động lên xuống, giọng nói hơi căng, “Tôi là cha của đứa bé.”

Khương Hiểu thở ra một hơi, cúi đầu nhìn bụng của mình, khẽ thì thầm, “Tôi còn trẻ như vậy, đã làm mẹ.” Sâu trong lòng cô vốn không bỏ được đi, lời của bác sĩ lại để cho cô buồn lòng, sau khi nhìn em bé, cả người cô đều không thể nhẫn tâm không muốn Tiểu Đậu Nha trong bụng này.

Chu Tu Lâm kéo tay của cô, vẻ mặt cuối cùng trở lại bình thường một chút, giống như nước đá tan, giữa hai mày của anh là dịu dàng, “Đứa bé sinh ở trong nơi này đi.”

“Còn có tám tháng mà.” Khương Hiểu bấu môi trả lời. Cô tự động che giấu một chuyện, ví dụ như, ngày hôm qua anh nói ____ kết hôn.

“Đi về trước đi.”

Khương Hiểu khẽ cắn răng, “Chu tổng ____”

Mi tâm của Chu Tu Lâm hơi cau lại, như không vui.

“Tôi có vài lời muốn nói với anh.” Cô thiếu kiên nhẫn, cảm thấy có một số việc phải nói rõ ràng.

Chu Tu Lâm nhìn cô, “Chuyển sang nơi khác nói.”

Kết quả “Chuyển sang nơi khác” trong miệng anh chính là nơi ở của anh.

Khương Hiểu đến, cảm nhận được bầu không khí nam tính phả vào mặt. Cô đứng ở cửa, bước đi khó khăn.

“Chỗ này của tôi chỉ có nước khoáng.” Anh vặn một chai đưa cho cô, “Ngồi đi, em muốn nói cái gì với tôi?”

Khương Hiểu cắn cắn khóe môi, ngồi một bên trên ghế sofa, thẳng lưng, nắm chặt chai nước khoáng. Thương lượng cô cũng không phải là đối thủ của Chu Tu Lâm.

Cô im lặng, cũng không biết nên mở miệng như thế nào.

Chu Tu Lâm thấy vẻ mặt trì trệ của cô, chậm rãi mở miệng, “Tôi cảm thấy đứa bé nên lớn lên trong một gia đình đầy đủ.”

Khương Hiểu gật đầu. Đúng vậy, cô cũng cho là như thế.

Anh cứ nhìn cô như vậy, trầm giọng nói ra từng câu từng chữ: “Khương Hiểu, chúng ta kết hôn đi.”

Khương Hiểu yên lặng trong chốc lát, mới lên tiếng: “Kết hôn là chuyện rất thiêng liêng.”

Chu Tu Lâm đang đợi lời của cô.

Cô lại hỏi “Tại sao anh muốn đứa bé này?”

Chu Tu Lâm nhìn cô, “Vậy tại sao cuối cùng em bỏ qua quyết định ban đầu của mình?”

Sắc mặt của Khương Hiểu hơi tối lại, “Anh nói, có người sẽ vì nhóm máu hiếm của mình, sợ về sau không thể có đứa bé, mà lựa chọn sinh đứa con đầu tiên không?” Nét mặt của cô nghiêm túc chưa từng có, lại muốn một đáp án.

Chu Tu Lâm không biết trả lời vấn đề này với cô như thế nào, Khương Hiểu đây là đang đưa ra câu hỏi của mình, làm mờ đi vấn đề vừa rồi của anh. Anh hơi cong khóe miệng, “Được rồi, tôi dẫn em đi xem phòng.”

“Tôi chưa nói muốn ở chỗ này của anh.”

“Hai ngày nữa tôi cho người mang đồ của em đến.”

“Tự tôi có thể mang.”

“Nếu như em không muốn người khác biết quan hệ của chúng ta, chúng ta có thể chỉ đi làm thủ tục, không công khai với bên ngoài.”

“Tôi chưa nói muốn kết hôn với anh.”

Cô như thói quen làm trái lại với anh.

Chu Tu Lâm cũng không tức giận, “Em muốn tiếp tục làm người đại diện, chờ sau khi sinh đứa nhỏ, có thể tiếp tục đến công ty làm.”

Khương Hiểu không nghĩ ra lý do gì để phản đối.

Tác giả có lời muốn nói: yêu cái giọng này sao?

Tôi giờ tay!

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Chu Tiên Sinh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Chương 7

Editor: Gà

Chuyển đến chỗ Chu Tu Lâm ở, thật ra Khương Hiểu rất không yên. Ở hoàn cảnh lạ lẫm, cô hơi bồn khoăn bất an.

Chẳng qua tính cách cô dễ thích ứng trong mọi tình cảnh, làm cô dần yên tâm. Còn có thể thế nào? Đường do mình chọn, có quỳ cũng phải đi hết.

Chu Tu Lâm nhường cho cô phòng ngủ chính, anh dọn đến phòng cách vách. Khương Hiểu thấy trong tay anh cầm vài chiếc áo sơ mi: "Như vậy có phải rất phiền phức không? Để tôi ở cách vách vậy."

Chu Tu Lâm nhún mày: "Nếu em cảm thấy bồn khoăn, thì giúp anh lấy mấy bộ quần áo đi."

Kinh nghiệm vài lần đầu với nhau nói cho cô biết, Chu Tu Lâm đã quyết định thì sẽ không dễ dàng thay đổi, cô dứt khoát đến giúp anh. "Anh còn muốn lấy gì nữa?" Cô nhìn tủ quần áo, đầy ắp quần áo, ngay ngắn chỉnh tề treo một bên. "Sao anh có nhiều quần áo vậy?"

Chu Tu Lâm cười: "Giúp tôi lấy vài cái cravate, vớ ở bên trong ngăn kéo."

Khương Hiểu cầm vài cái, tiện tay lại mở một ngăn kéo ra. Kết quả đập vào mắt chính là quần lót nam được xếp chỉnh tề, cô vội khép lại, mặt hơi nóng.

Chu Tu Lâm quay mắt đi: "Cái đó để tự tôi lấy."

Khương Hiểu oán thăm, cô không định sẽ lấy giúp anh.

Phòng ngủ cách vách hơi nhỏ hơn phòng chính, chứ cũng không có gì khác biệt. Trang trí chủ yếu bằng màu trắng đen, đường nét trong sáng. Chu Tu Lâm treo quần áo xong, thấy Khương Hiểu đứng ở cửa. Anh khẽ nâng khoe môi: "Muốn vào tham quan không?"

Khương Hiểu lắc đầu: "Anh có thường xuyên trở về không?"

Chu Tu Lâm muốn nói không thường xuyên, lời vừa đến miệng chợt sửa lại. "Sau này sẽ thường xuyên trở về."

Khương Hiểu ngẫm nghĩ: "Thật ra anh không cần phải lo cho tôi."

Không cần lo cho cô? Để một mình cô sinh con? Làm bà mẹ đơn thân?

"Cô Khương, cho phép anh nói thẳng, hiện giờ nuôi con từ lúc mang thai đến khi đứa bé đến trường cần phải đầu tư rất nhiều. Hình như em không có tiền."

Khương Hiểu bĩu môi: "Tôi có thể làm việc mà."

"Tiền lương sau thuế của em là hơn 5000."

Môi Khương Hiểu co rúm: "... Tôi mới tốt nghiệp, sau này tiền lương sẽ tăng lên."

Anh khẽ cười: "Ngày em chuẩn bị sinh con thì vẫn làm việc sao?"

Khương Hiểu biết điều này không thực tế, chỉ đành thở dài một hơi.

Chu Tu Lâm không muốn đả kích cô tiếp. "Bữa tối muốn ăn gì?"

Khương Hiểu không có hứng: "Tôi không đói bụng."

"Vậy thì ra ngoài ăn đi." Hiện giờ Chu Tu Lâm đã thăm dò rõ tính cách của cô, có đôi khi anh chỉ cần ra quyết định là được rồi, Khương Hiểu cũng chỉ mạnh miệng mà thôi.

Buổi tối, anh dẫn cô đến một quán ăn gia đình, người dùng cơm không nhiều lắm, hoàn cảnh rất thanh tĩnh.

Hai người ngồi ở một góc đại sảnh.

Khương Hiểu đánh giá bốn phía: "Vì sao chúng ta không đặt phòng riêng?"

Chu Tu Lâm rót cho cô một chén nước: "Bên trong rất ngột ngạt."

"Nhưng ngồi ở đây nếu bị người khác thấy được thì phải làm sao bây giờ? Lỡ như có phóng viên thì sao?" Khương Hiểu nhắc nhở.

Chu Tu Lâm chậm rãi uống một ngụm nước, chuyện cô lo lắng thật không ít. "Không có người nhận ra em đâu."

Khương Hiểu cúi đầu, không nói nữa, sắc mặt khẽ biến thành phức tạp. Thật ra giữa bọn họ còn có rất nhiều chuyện, bây giờ hai người ở trong tình huống này, rõ ràng bị ngăn cách bởi một ngọn núi, sao anh có thể đứng dừng như vậy.

Chu Tu Lâm nhìn cô: "Yên tâm đi."

Thức ăn tối hợp khẩu vị, Khương Hiểu ăn tám chén. Cô thỏa mãn sờ bụng nhỏ, cảm thấy gần đây bản thân rất mập.

Chu Tu Lâm thấy cô ăn vui vẻ: "Thích mùi vị ở đây không?"

Khương Hiểu gật đầu.

"Sau này có thời gian có thể đến nữa."

"Hay là thôi đi? Đồ ăn bên ngoài có nhiều chất phụ gia lắm, cũng có thể không sạch sẽ. Tôi đang có đứa bé đấy."

Cô tỏ vẻ nghiêm trang, Chu Tu Lâm cố nén cười, tính cô còn rất tự giác đấy. "Vậy em muốn ở nhà tự làm?"

Khương Hiểu do dự gật đầu: "Đúng vậy."

"Em biết nấu ăn à?"

"Cái này có gì khó, lúc học tiểu học tôi có làm. Chẳng qua sau này luôn ở nội trú, nên rất ít xuống bếp."

Chu Tu Lâm như đắm chiều: "Khương Hiểu, việc chúng ta kết hôn, có thể giữ bí mật. Người lớn hai nhà cùng nhau ăn một bữa cơm được không?"

Khương Hiểu kinh ngạc: "Như vậy sau này có phải rất phiền phức không?" Gặp cha mẹ thì sẽ có vài thứ thay đổi, đâu phải kết hôn thật đâu.

Chu Tu Lâm nghiêm mặt nói: "Không phiền phức."

Khương Hiểu hơi nhú mày, cả giọng nói cũng biến thành bất lực: "Lúc tôi còn rất nhỏ thì mẹ đã qua đời, cha tôi cũng không liên lạc được." Lần trước gặp mặt vào học kỳ sau năm nhất của cô, không biết vì sao ba Khương lại đến Tân Thành, đến trường học tìm cô, hai cha con còn xa lạ hơn so với người xa lạ.

"Tôi sẽ liên lạc với bác trai."

"Không, không cần liên lạc với ông ấy." Nhiều năm như vậy ba không gặp cô, làm gì cô phải quấy rầy ông ấy. Cô sợ, có phải ông đã thất vọng với cô rồi không.

"Vậy cô của em đâu? Muốn mời các cô ấy đến không?"

Khương Hiểu xuất thần nhìn anh, nhưng vẫn lắc đầu.

Chu Tu Lâm trầm ngâm suy nghĩ: "Chọn thời gian để ăn bữa cơm với ba mẹ anh thì sao?"

Lòng Khương Hiểu hơi khần trương: "Được." Cô luôn từ chối anh, hình như cũng rất không lễ phép.

Chu Tu Lâm nhẹ nhàng cười: "Khương Hiểu, bình thường em ở cùng Triệu Hân Nhiên, cũng sẽ từ chối yêu cầu của cô ấy sao?"

Làm sao có thể. Nếu cô từ chối Triệu Hân Nhiên, ngày thứ hai có thể cắt đi rồi.

Chu Tu Lâm băng quơ nói một câu: "Tôi điều em đến bên cạnh tôi, làm trợ lý của tôi, có lẽ như vậy, thì em sẽ nghe lời."

Khương Hiểu: "..."

Sau khi ăn xong, Chu Tu Lâm ở cùng cô 20 phút, rồi hai người mới về nhà.

Sau khi về nhà, Khương Hiểu xem tivi ở phòng khách, Chu Tu Lâm đi đến thư phòng xử lý công việc.

Hai tiếng trôi qua, Khương Hiểu nhìn thư phòng vài lần, Chu Tu Lâm vẫn không đi ra. Cô ngáp một cái, tắt TV, trở về phòng ngủ.

Khương Hiểu nằm trên giường lớn. Drap giường chăn đều mới, cô có thể ngửi được mùi hương giặt quần áo. Thật lâu sau, cô nhắn tin cho Lâm Vu: Tôi muốn kết hôn với Chu Tu Lâm, bí mật. Tôi không biết sau này sẽ thế nào, nhưng cứ chờ sinh con ra trước rồi nói sau.

Có thể Lâm Vu không mang di động, Khương Hiểu không nhận được tin hồi âm của cô ấy. Cô lăn qua lộn lại trên giường, cảm thấy hơi thở Chu Tu Lâm ngay bên cạnh cô.

Chu Tu Lâm là người việc hôm nay không để ngày mai, tuyệt đối sẽ không để động chuyện hôm nay qua đến ngày thứ hai. Chờ anh xử lý xong công việc, đã hơn 11 giờ rồi.

Từ thư phòng đi ra, đi ngang qua phòng ngủ chính, từ khe cửa phía dưới có thể thấy được ánh sáng nhạt trong phòng, anh nâng tay nhẹ nhàng gõ cửa vài cái.

Khương Hiểu đang nghịch di động, hôm nay Triệu Hân Nhiên phát ra một tin trên weibo, xem ra thu tiết mục cũng không tệ. Nghe thấy tiếng gõ cửa, cô nói: "Có chuyện gì à?"

Chu Tu Lâm thở ra một hơi: "Nghỉ ngơi sớm một chút."

"À, được." Khương Hiểu nhìn thời gian, mười một giờ bốn mươi. Làm ông chủ thật không dễ dàng, tăng ca đến khuya.

Cô đăng nhập vào tài khoản người hâm mộ của Triệu Hân Nhiên, ghi lời khen, lại hòa cùng fan phía dưới. Làm mình tình nguyện trợ lý thật sự rất không dễ dàng.

Nhà này có hai phòng tắm, một ở phòng ngủ chính, hiện giờ Chu Tu Lâm dùng một phòng tắm khác. Chờ anh tắm rửa xong đi ra, phát hiện Khương Hiểu vẫn chưa ngủ, anh khẽ nhủ mày, nhưng vẫn nhìn xuống không tiếp tục nhắc nhở cô.

Anh và cô cần thời gian để thích ứng với nhau.

Ngày thứ hai, khi Khương Hiểu rời giường, Chu Tu Lâm đã ngồi trên bàn cơm, bữa sáng bày ra trên bàn.

"Ngủ ngon không?" Anh hỏi.

Khương Hiểu gật đầu.

"Đi rửa mặt trước, lát nữa ăn sáng."

Khương Hiểu đứng ở đằng kia: "Anh làm?"

Anh khẽ cười.

Một ngày mới, khởi đầu mới.

Khương Hiểu ngồi trước bàn ăn, Chu Tu Lâm luôn chờ cô, anh chậm rãi nói: "Giữa trưa sẽ có một di đến nấu cơm. Mật mã khóa cửa trong nhà là 9626."

Đáy lòng Khương Hiểu cảm khái muôn vàn, cảm tạ tiểu Đậu Nha, cô đã bước vào cuộc sống xã hội chủ nghĩa tân tiến rồi. "Tôi muốn đi làm lại." Cô do dự vài giây: "Tuy tiền lương tôi ít, nhưng ít nhất cũng có thể kiếm được tiền sửa bột."

Chu Tu Lâm hơi cong môi: "Hôm nay là thứ sáu, thứ hai tuần sau sẽ đi làm lại vậy."

Khương Hiểu ừm một tiếng. "Phiền cho anh rồi."

Chu Tu Lâm đến công ty, một buổi sáng ký mấy văn bản.

Trợ lý Tưởng nhắc nhở anh: "Chu tổng, 'Giấc mộng đêm' tuần sau, ngài dự định mời ai đi?" Giấc mộng đêm là hoạt động từ thiện lớn, năm nay anh cũng được mời. Theo lý mà nói, anh nên đi cùng một minh tinh mới hoặc minh tinh nổi tiếng của Hoa Hạ, ví như Trình Ảnh, Triệu Hân Nhiên.

Chu Tu Lâm hỏi: "Tôi đi một mình. Bọn họ được mời thì để bọn họ tự đi thôi."

Trợ lý Tưởng tặc lưỡi: "Anh và chị Ảnh bất hòa với nhau à?"

Chu Tu Lâm nâng mi, trong tay vẫn còn cầm bút, anh nâng khóe môi: "Về sau loại hoạt động này, không cần sắp xếp người đi cùng tôi. Với lại tôi cũng không muốn thấy xuất hiện scandal về mình."

Trợ lý Tưởng kinh hãi, Chu Tu Lâm có rất ít scandal, chỉ trừ một hai lần, bị tuôn ra tin tức gắp gờ ngôi sao nữ nào đó.

"Còn nữa giúp Triệu Hân Nhiên tìm một trợ lý mới."

"Vậy Khương Hiểu thì sao?"

Chu Tu Lâm xoa mi tâm: "Cô ấy - - tôi có sắp xếp khác."

Trợ lý Tưởng gật đầu: "Được. Tôi sẽ đi sắp xếp ngay."

Buổi chiều Khương Hiểu trở về ký túc xá một chuyến, thu hết mọi thứ rồi đóng gói ổn thỏa, mấy chăn bông này đều không cần thiết nữa rồi. Bởi vì lúc trước đã chuẩn bị sẵn để chuyển nhà, rất nhiều thứ cô đã thu dọn xong từ lâu.

Cô lấy hơn mười bản phác thảo trong ngăn kéo ra, khi cô ba tuổi, ba Khương dạy cô vẽ tranh. Rất nhiều người đều nói cô có thiên phú, có lẽ do di truyền từ ba rồi, đáng tiếc sau này cô cũng không lựa chọn con đường mỹ thuật tạo hình này.

Khương Hiểu mở bản phác thảo trên cùng ra, đây là bản cô vẽ khi học trung học, khi đó vì bài vở nặng nề, cô vẽ cũng không nhiều. Mờ trang giấy đã sẫm ố vàng ra, Lâm Vu, lớp trưởng, đại diện lớp ngữ văn, còn có Chu Tu Lâm.

Đây là lần đầu tiên cô trông thấy anh rồi sau đó trở về vẽ lại.

Hóa ra đã hơn bảy năm rồi.

Lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng chìa khóa, là Hoàng Á đã trở lại.

"Khương Hiểu, không phải cậu đã về nhà rồi ư? Sao đã trở về rồi?"

"Mọi việc xong xuôi rồi."

"Cậu trở về chuyển nhà à?"

"Đúng vậy."

Hai người nói một lát, Hoàng Á đột nhiên hỏi: "Tổng Nhã Nam nói ngày hôm qua thấy cậu đi cùng với bạn trai hả? Cậu có bạn trai khi nào thế?"

Khương Hiểu thờ dãi một hơi: "Bạn trai gì chứ! Là đồng nghiệp của tớ, đón tớ đi có chút việc."

"Nghe nói khá đẹp trai, cậu cố lên, đẹp trai như vậy cũng không nên để lỡ mất."

"Chung Nhất Thạc nhà cậu cũng rất tuấn tú đấy, vì tớ gặp anh ấy sau, nếu không đã theo đuổi anh ấy rồi?"

Hoàng Á cười ha ha không ngừng: "Tớ phát hiện càng ngày cậu càng biết nói giỡn rồi. Thật ra, tìm một bạn trai cũng không tệ, dù sao cậu cũng đã có công việc. Có thêm một người bên cạnh để chăm sóc lẫn nhau."

Khương Hiểu không dám nói, hiện giờ cô đâu chỉ có thêm một người. "Phòng này tớ không thuê nữa, tớ phải rời đi một khoảng thời gian."

"Lại đi công tác à? Lần này phải đi đâu vậy? Có thể nhìn thấy mình tinh không?"

Khương Hiểu thở ra một hơi: "Tạm thời giữ bí mật." Cô phải bắt đầu một cuộc sống không biết trước, không biết đúng hay sai, chỉ dựa vào cảm giác thôi.

Hoàng Á nhủ mảy: "Chờ cậu trở về chúng ta hẹn nhau đi. Ai, tớ nói cậu này, gần đây sao làn da trở nên đẹp vậy, thật mọng nước, chỉ hơi mập, ngực... giống như rất lớn nha."

Khương Hiểu xấu hổ: "Có lẽ gần đây thức ăn ngon."

Xế chiều hôm đó Chu Tu Lâm trở về nhà trước một chuyến. Ba Chu mẹ Chu rất nhân tình nhã trí, đang chăm sóc hoa cỏ trong sân, nhìn thấy anh về sớm như vậy, hai người hơi kinh ngạc.

Chu Tu Lâm mỉm cười: "Ba mẹ, con có chuyện muốn nói với hai người."

Trong tay ba Chu cầm vôi nước plastic tưới hoa: "Con nói đi."

Mẹ Chu cắt mấy nhánh hoa hồng: "Một lát tìm một bình hoa cắm vào, đặt ở phòng khách."

Chu Tu Lâm chậm rãi nói: "Con sắp kết hôn rồi. Đăng ký trước, dời ngày tổ chức hôn lễ lại sau."

Tay mẹ Chu run lên, đầu ngón tay bị hoa hồng đâm một chút. "Con muốn kết hôn với ai?"

Chu Tu Lâm gần từng chữ: "Cô ấy tên là Khương Hiểu."

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Chu Tiên Sinh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Chương 8

Editor: Gà

Mẹ Chu lục lại suy nghĩ ở trong đầu hồi lâu, cũng không nghĩ ra đến cùng Khương Hiểu là ai? Nhưng thái độ hôm nay của Chu Tu Lâm, bà đã quá rõ ràng, con trai trở về chỉ thông báo cho bọn họ một tiếng thôi, chứ anh đã quyết định hết rồi. Trong số mình tinh điện ảnh và truyền hình có ai tên Khương Hiểu à? Hay bạn học của nó?

"Tu Lâm, sao đột ngột như vậy?" Nụ cười trên mặt mẹ Chu nhạt xuống.

Từ sơ trung Chu Tu Lâm đã bắt đầu nhận được thư tình, quà tặng của nữ sinh, nhưng anh chưa từng đặt tâm tư vào mặt này, trừ đọc sách, vận động, hình như anh hoàn toàn không có hứng thú với việc đó. Khi con nhà người ta yêu sớm, thì Chu Tu Lâm ngoài việc thảo luận bài học với bạn nữ ra, thì không có lời nói dư thừa nào.

Khi Chu Tu Lâm tốt nghiệp đại học, tốt nghiệp nghiên cứu sinh, mẹ Chu bắt đầu hơi lo lắng, vì sao con trai không tìm đối tượng? Chồng luôn nói bà quan tâm mù quáng. Phụ nữ luôn cẩn thận về mặt tình cảm hơn so với đàn ông.

Vài lần mẹ Chu thử hỏi qua, Chu Tu Lâm luôn linh hoạt trả lời bà. Không gặp được người thích hợp, không gặp được người mình thích.

Hỏi anh thích kiểu thế nào?

Anh nói, con tạm thời cũng không biết. Chờ sau này gặp, sẽ nói cho mẹ nghe.

Mẹ Chu không hổ là người đã cùng ba Chu đi qua nửa đời người, bà nhanh chóng chính lại cảm xúc, cười nói: "Trước kia không nghe con nhắc đến? Đột ngột như vậy, chúng ta chưa kịp chuẩn bị gì."

Ba Chu nhìn hoàn cảnh hiện tại, hoàn toàn không thích hợp để nói chuyện. "Đi vào rồi nói."

Ba Chu mẹ Chu thay quần áo xong, hai người trở lại phòng khách. Chu Tu Lâm đang pha trà, lúc này anh vẫn khí định thần nhân như vậy. Ba Chu nhẹ vỗ tay vợ: "Tin tưởng vào con trai của bà đi."

Ngực mẹ Chu vẫn nghẹn.

Chu Tu Lâm ngừng đầu: "Ba mẹ, hồng trà mới pha, hai người ném thử xem."

Mẹ Chu làm gì còn tâm trạng uống trà: "Tu Lâm, chúng ta luôn chờ mong con kết hôn, nhưng con như vậy cũng quá đột ngột rồi."

Chu Tu Lâm uống một ngụm trà, hương vị hồng trà hơi chát miệng. "Ba mẹ, kế hoạch của con là kết hôn trước sinh nhật hai mươi tám tuổi, nhưng hiện giờ con đã gặp được người hoàn toàn thích hợp."

"Nhưng chúng ta không hiểu cô gái đó chút nào."

"Ngài không tin vào mắt con."

"Này - -" Mẹ Chu cạ lời, bà đương nhiên tin anh.

"Chủ nhật này con sẽ mang cô ấy đến gặp ngài."

Mẹ Chu dờ khóc dờ cười: "Con kết hôn thì làm chúng ta bớt lo rồi. Cô gái đó bao nhiêu tuổi? Làm công việc gì? Nhà ở đâu?"

Chu Tu Lâm chỉ biết mẹ anh cũng là phụ nữ, đối với vợ tương lai của anh sẽ không nhận được muốn tìm hiểu, anh trả lời từng câu một. Trái lại ba Chu, vẫn bình tĩnh, nhàn nhả uống trà.

Mẹ Chu nghe xong: "Bằng tuổi Nhất Nghiên à, đây chẳng phải vừa mới tốt nghiệp đại học sao." Đến cùng, sao cô bé đó có thể bắt được con trai của bà vậy? Bà không khỏi tò mò, nhưng cuối cùng bà vẫn không hỏi kỹ.

Chu Tu Lâm không ở nhà dùng bữa tối. Mẹ Chu bắt đắc dĩ: "Rốt cuộc con trai cũng muốn kết hôn, sao tôi cảm thấy có gì đó không thích hợp."

Ba Chu cười nói: "Thế nào?"

Mẹ Chu nhíu mày: "Ông không thấy kỳ lạ sao? Kết hôn mà không làm hôn lễ, nó muốn làm gì vậy?"

Ba Chu trầm tư: "Có thể vì lo lắng cho hình tượng của nó, dù sao Tu Lâm cũng xem như là một nửa người của giới giải trí, vì riêng tư thôi."

Mẹ Chu đầu đầu: "Cô gái đó cũng đồng ý gả cho nó. Con bé không mong chờ một buổi hôn lễ."

Ba Chu ôm vai bà: "Đừng suy nghĩ nhiều quá. Tu Lâm muốn kết hôn, chúng ta nên vui vẻ mới phải."

Lúc cơm chiều, Chu Nhất Nghiên về nhà, nghe nói anh cô trở về lại đi rồi. Cô không khỏi bực tức vài câu: "Anh sao thế? Thời gian ở nhà ăn bữa cơm cũng không có à."

Ba Chu nói: "Anh con có bạn gái, đương nhiên muốn ở cùng bạn gái rồi."

Chu Nhất Nghiên gấp thức ăn chợt ngừng lại: "Ba, ba nghe ai nói? Sẽ không phải là scandal đó chứ?"

Ba Chu thương yêu nhìn con gái: "Chủ nhật anh con sẽ dẫn bạn gái đến gặp chúng ta."

Chu Nhất Nghiên nhìn mẹ: "Mẹ, thật vậy sao?" Đáy lòng cô có chút không tin.

Mẹ Chu hơi cong môi: "Đúng vậy. Con nhớ dời mấy hoạt động vào chủ nhật đi đấy."

Chu Nhất Nghiên gật đầu: "Bạn gái anh con làm gì vậy ạ?"

"Tốt nghiệp đại học J, làm ở công ty anh con. Cái khác chúng ta cũng không rõ lắm, chờ gặp mặt rồi nói sau."

Đại học J là một trường đại học trong tỉnh, có tiếng trong cả nước. Có thể thi được đại học J ít nhất nói lên rằng bạn gái của anh ấy rất thông minh. Chu Nhất Nghiên học tập trung bình, năm đó ở trong nước không vào được trường đại học tốt, nên mới lựa chọn ra nước ngoài du học. Cô nghe cách nói của mẹ, hình như không vui vẻ lắm. Cô khẽ cười: "Tuy con rất ghen tỵ vì anh có bạn gái, nhưng ngược lại con rất mong đợi được gặp chị dâu tương lai của con. Ba mẹ, lúc này hai người nên yên tâm rồi, nói không chừng sang năm, ba mẹ còn có cháu đẻ bồng đó."

Ba Chu cười ha ha: "Ba đây có thể xin nghỉ hưu sớm rồi." Ông nhìn về phía vợ: "Bà cũng nên sắp xếp lại công việc đi, cái gì giao ra được thì năm nay giao hết đi, sang năm chúng ta ở nhà ấm cháu nội."

Mẹ Chu liếc ông: "Ông nói dễ nghe nhì."

Buổi tối, di nấu cơm chiều xong thì đi rồi. Khương Hiểu và Chu Tu Lâm cùng ăn tối, sau khi ăn xong, Khương Hiểu tự giác muốn đi rửa bát, Chu Tu Lâm lại đứng dậy, cầm lấy bát đĩa, đặt vào máy rửa bát.

Khương Hiểu thấy thiết bị xa hoa trong phòng bếp này, không hề có dấu vết khói bếp. "Trước kia ở nhà anh cũng sẽ tự mình nấu cơm à?"

Chu Tu Lâm nhếch môi: "Ít lắm." Vô cùng ít.

"Thật sự phí của trời rồi."

"Hiện giờ không phải đang có tận dụng sao?"

Khương Hiểu không phản bác được, nếu không cần, lúc trước vì sao lại muốn mua mấy thứ này chứ.

"Hôm nay em trở về trường rồi hả?"

"Đi lấy vài thứ."

"Em nên để tôi cùng đi với em."

Anh mà đi sợ là sẽ gây ra hiểu lầm không cần thiết đấy.

"Mấy việc vặt, tự tôi có thể làm được."

Chu Tu Lâm chăm chú nhìn bụng của cô: "Tôi chỉ lo lắng thôi."

Khương Hiểu nhẹ sờ bụng: "Tôi rất khỏe, Tiểu Đậu Nha ở trong bụng tôi cũng rất nghe lời."

"Tiểu Đậu Nha? Đây là biệt danh... em đặt cho đứa bé sao?" Chu Tu Lâm hí mắt.

"Không phải biệt danh mà là tiểu danh! Tôi phát hiện ngày mang thai, giữa trưa ăn một mâm đậu nành." Cô cảm thấy tên này rất đáng yêu. "Anh không cảm thấy xuôi tai à?"

Chu Tu Lâm không có ý kiến: "Ý kiến của tôi em sẽ để ý sao?" Cô đứng bên cạnh anh, anh cao hơn cô hơn nửa cái đầu, khi nói chuyện, anh hơi cúi đầu, hô hấp phát qua bên tai cô, hơi thở đến gần, cô theo bản năng lui về sau một bước.

Phía sau là tủ quần, Chu Tu Lâm vội vàng ôm eo cô, hai người gần như sát vào nhau. Khoảng cách gần trong gang tấc, tầm mắt chạm nhau.

Con người Khương Hiểu thẳng tắp chống lại ánh mắt anh, ở trong mắt anh, cô thấy vẻ mặt hoảng loạn của bản thân.

Trong không gian yên tĩnh, hơn vài phần kiêu kiêu, cả không khí cũng trở nên mỏng manh rồi.

Anh yên lặng nhìn con người trong suốt của cô, nhẹ nhàng nói: "Cẩn thận." Đờ cô xong, anh chậm rãi rút tay về.

Khương Hiểu chỉ cảm thấy bên eo nóng lên, trái tim bùm bùm nhảy dựng, một cảm giác tê dại lưu chuyển. Rất nhiều cảm xúc nảy lên, cô không có thời gian che giấu, chờ sau khi đứng vững, nhìn hai bên một chút: "Tôi đi rửa hoa quả."

Chu Tu Lâm không biến sắc: "Rửa nho đi."

"Được, Chu tổng." Khương Hiểu nói thầm một câu: "Phiền phức." Nói xong, ngoan ngoãn lấy từ trong tủ lạnh ra một chùm nho.

Ở chung một thời gian ngắn ngủi, Chu Tu Lâm phát hiện Khương Hiểu hoàn toàn là người cuồng đi động, trừ ăn cơm, ngủ, hầu như luôn cảm đi động. Đường nhiên phần lớn thời gian Khương Hiểu lướt đi động còn là vì công việc.

Lúc này, anh muốn nói với cô về chuyện chủ nhật sẽ gặp người lớn.

Khương Hiểu đang lướt weibo, cái tên đầu tiên trên weibo đã thu hút sự chú ý của cô.

【Tấn Trọng Bắc】

Nhấp vào một số ảnh của Tấn Trọng Bắc ở sân bay Tân Thành, thật hiển nhiên bộ ảnh không được chụp do cố ý xếp đặt. Góc độ chụp hình của phóng viên, hơn nữa khí chất ngoại hình Tấn Trọng Bắc, rất thời trang. Tấn Trọng Bắc ăn mặc vô cùng đơn giản áo sơ mi trắng, phối với quần jeans, đi trong đám người, vẫn rất chói mắt. Vóc người trời sinh của anh ta, mặc cái gì cũng đẹp. Hơn nữa anh ta còn có một giọng nói từ tính, không biết đã hấp dẫn bao nhiêu fan nữ.

Cô ngẩng đầu, suy tư một lát: "Tôi nghe nói, phim truyền hình 《Thịnh thế thiên hạ》 sẽ mời Tấn Trọng Bắc đóng một vai nam trong đó."

Ánh mắt Chu Tu Lâm dừng lại trên mặt cô một lát, hỏi: "Em là fan của cậu ta?"

"Lúc tôi mới làm trợ lý đã gặp anh ấy."

Chu Tu Lâm ừ một tiếng.

"Bộ phim《Thịnh thế thiên hạ》có bản quyền ở Hoa Hạ, trước kia Trình Ảnh và Tấn Trọng Bắc từng hợp tác, lần này nếu Tấn Trọng Bắc đồng ý, thì đây sẽ là lần thứ hai hai người hợp tác, fan đều rất mong chờ."

"Hình như em cũng rất chờ mong."

"Tôi vừa xem qua kịch bản《Thịnh thế thiên hạ》，Tấn Trọng Bắc rất thích hợp cho vai nam chính."

Chu Tu Lâm từ chối cho ý kiến: "Hợp đồng còn chưa ký."

Khương Hiểu nháy mắt vài cái: "Hân Nhiên cũng đã ký cho bộ《Thịnh thế thiên hạ》，diễn xuất của cô ấy rất đặc biệt."

Chu Tu Lâm nhìn cô, biết cô còn chưa nói hết.

"Hân Nhiên cũng rất tốt, nếu cô ấy đóng《Thịnh thế thiên hạ》thì tôi sẽ tiếp tục ở cùng cô ấy. Trước khi tôi sinh, tôi muốn làm xong phần việc này."

Chu Tu Lâm ý vị thâm trường: "Khương Hiểu, đến cùng vì sao em muốn làm trợ lý của ngôi sao? Tìm sao à?"

Khương Hiểu: "... Đương nhiên không phải."

"Công ty đã chọn trợ lý mới cho Triệu Hân Nhiên rồi."

"Tôi vừa mới chuyển chính thức mà, anh sắp đuổi việc tôi sao?"

"Em cảm thấy hoàn cảnh bây giờ em có thể làm trợ lý à?"

"Căn cứ vào《Luật lao động》nước ta, người sử dụng lao động không thể sa thải phụ nữ có thai mà không có lý do gì."

Chu Tu Lâm đỡ trán: "Vô có sa thải có thể bồi thường."

Khương Hiểu: "... Chu tổng, tôi cảm thấy chúng ta cần nghiêm túc nói chuyện một chút."

Chu Tu Lâm cười yếu ớt: "Cô Khương, mời nói."

Khương Hiểu ngồi thẳng người, hắng giọng: "Tuy anh là ba của Tiểu Đậu Nha, tương lai anh có thể trông coi Tiểu Đậu Nha, nhưng anh không thể trông chừng tôi, càng không thể can thiệp vào lựa chọn của tôi."

Chu Tu Lâm không nhanh không chậm hỏi: "Vậy thì?"

"Tôi biết anh có rất nhiều tiền, cho dù sau này chúng ta có giấy chứng nhận kết hôn, tôi vẫn hi vọng, tôi có thể dựa vào năng lực công tác của bản thân mình để kiếm tiền."

Chu Tu Lâm buồn bã. Xã hội này nhiều người vì tiền tài mà nước chảy bèo trôi, thậm chí không tiếc bán đứng bản thân. Vì thân phận của anh, Chu Tu Lâm cũng nhận được nhiều kiểu quyến rũ. Anh không biết nên khuyên cô thế nào, anh bỗng nhiên cảm thấy Khương Hiểu hơi ngốc. Vì sao không quán chặt ba của con cô. "Khương Hiểu, tôi không nói không cho em làm việc. Nhưng bây giờ, thân thể em hoàn toàn không thích hợp để làm công việc này. Rất vất vả."

"Tôi đã nói rồi, chờ Hân Nhiên đóng xong《Thịnh thế thiên hạ》，tôi sẽ trở lại." Về mặt cô cố chấp. "Anh yên tâm, tôi sẽ chăm sóc tốt cho bản thân."

Chu Tu Lâm mím môi không nói gì, tim đập thình thịch. "Em có thể đi, nhưng anh sẽ sắp xếp người đi theo em."

Khương Hiểu: "..."

Chu Tu Lâm thở ra một hơi: "Tôi đã thông báo với ba mẹ, chủ nhật này sẽ trở về ăn cơm."

Sắc mặt Khương Hiểu căng thẳng: "Ba mẹ anh không phản đối sao?"

Chu Tu Lâm nhún mày: "Người trưởng thành sẽ chịu trách nhiệm cho hành vi của bản thân, đặc biệt là chúng ta cũng sắp làm ba mẹ rồi." Anh có điều ngụ ý.

Khương Hiểu khẽ cắn khóe môi: "Nếu người nhà anh không thích tôi thì làm sao bây giờ?"

"Sẽ không đâu." Chu Tu Lâm nhìn ra cô đang căng thẳng, dịu dàng nói.

Khóe môi Khương Hiểu khẽ giật, xem xét anh, mắt càng thâm trầm: "Vậy em gái của anh thì sao? Cô ấy cũng biết là tôi rồi à?"

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Chu Tiên Sinh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

Tấn Thành nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, giữa người với người lúc nào cũng đầy ràng buộc thần kỳ.

Bạn có nghĩ tới hay không, có một ngày, bạn sẽ gặp lại người trong lòng lúc còn trẻ?

Khương Hiểu không biết rốt cuộc Chu Tu Lâm có biết hay không, quan hệ của cô và Chu Nhất Nghiên là bạn học.

Ánh đèn màu cam bao phủ trên thân hai người, một phòng an bình.

Khương Hiểu nhàn nhạt nhìn Chu Tu Lâm, đột nhiên trong lúc đó, nở một nụ cười ôn hòa. Ở trước mặt anh, cô sẽ căng thẳng, sẽ do dự, sẽ tự ti, sẽ nhát gan... Nhưng cô luôn che giấu bản thân, không để cho anh phát hiện ra sự nhỏ mọn của mình.

Cô luôn tự nói với mình, coi như trước kia không biết anh.

"Có chuyện, vẫn không có nói cho anh biết." Cô nuốt nước miếng một cái.

Chu Tu Lâm ngưng mắt nhìn cô.

"Tôi và Chu Nhất Nghiên là bạn học." Khương Hiểu nắm tóc. "Này, anh đừng chỉ nhìn tôi nha. Trước anh thật sự không biết?"

Chu Tu Lâm nở một nụ cười, "Em không nói cho tôi biết."

Khương Hiểu cắn lưỡi, "Không phải anh điều tra tư liệu của tôi sao?"

"Tư liệu cũng không thể hiểu qua tất cả về em"

Khương Hiểu liếc anh một cái, "Tôi cũng không nghĩ tới sẽ gặp phải anh nha." Càng không nghĩ tới tôi và anh còn có Tiểu Đậu Nha.

"Quan hệ của em và Nhất Nghiên như thế nào? Tôi đoán quan hệ bình thường."

Khương Hiểu cười khổ, "Còn kém hơn bình thường."

Chu Tu Lâm ngắt tiếng cười, "Khó trách mấy lần tôi nhắc tới Nhất Nghiên, em cũng không nói lời nào. Còn có cái gì muốn giao phó không?"

Khương Hiểu chột dạ, "Không có."

Chu Tu Lâm hơi cong khóe miệng, "Có thể Nhất Nghiên còn không biết bạn gái của tôi là em."

Khương Hiểu thờ dài một hơi, "Xem ra ngày mai phải có một cuộc chiến tranh mà không có khói thuốc súng. Này, bây giờ anh cũng nên vội hỏi hận?"

Anh híp mắt một cái, ý vị thâm trường* mà nói: "Khương Hiểu, tôi sẽ không hối hận."

*Ý vị thâm trường: ý vị, sâu xa

Khương Hiểu thu lại vẻ mặt, "Vậy ngày mai anh giải thích một chút với Chu Nhất Nghiên cho thật tốt." Mặc dù quan hệ của cô và Chu Nhất Nghiên bình thường, nhưng cô cũng không hy vọng, bởi vì cô, quan hệ anh em bọn họ bất hòa.

Anh cười cười.

“Cái đó, Chu tống, tôi có chút mệt, đi ngủ trước đây.” Anh không trả lời, cô đứng dậy đi về phía phòng.

“Khương Hiểu_____” Đột nhiên anh lại gọi tên của cô.

Khương Hiểu xoay người, khoảng cách không xa không gần, nhìn anh.

Chu Tu Lâm khẽ động khoe miệng, “Sau này ở nhà gọi tên của tôi, tôi không muốn về nhà còn giống như ở công ty.”

Khương Hiểu có loại ảo giác, dường như nhìn có chút không hiểu anh. “Ồ_____” nhưng hình như cô có chút không quen.

Chu Tu Lâm_____

Tu Lâm_____

Cô lặng lẽ kêu mấy lần ở trong lòng, cũng không quen.

Đến Chủ nhật hôm đó, toàn thân Khương Hiểu là váy búp bê dài cổ rộng như cũ, đứng chung một chỗ với tây trang phẳng phiu của Chu Tu Lâm, thực sự giống như nhỏ hơn anh vài tuổi.

Khương Hiểu sửa váy lại một chút, hỏi anh: “Cũng sẽ không phạm sai lầm chứ.”

Chu Tu Lâm nhìn cô, “Vô cùng tốt.”

Khương Hiểu quen mặc váy dài, đơn giản dễ dàng. Cô cúi đầu, khẽ nói: “Như vậy người khác cũng không nhìn ra tôi mang thai.”

Chu Tu Lâm cười: “Mới hơn một tháng quả là không nhìn ra.”

Khương Hiểu sờ sờ bụng, “Thật ra tôi cảm thấy thất lưng tôi đã trở nên lớn rồi.”

Chu Tu Lâm nghĩ đến tiếp xúc thân mật của hai người tối hôm qua, hơn một tháng, cô hoàn toàn không mập bao nhiêu. Lúc anh ôm vẫn... Rất nhỏ.

Đi trên đường, về mặt của Khương Hiểu có chút nặng nề, Chu Tu Lâm phát hiện, an ủi cô, “Không cần lo căng thẳng, có tôi ở đây.”

Khương Hiểu thở ra một hơi, “Cảm ơn.” Cô thật sự cảm ơn anh, sự xuất hiện của anh, ít nhất cho cô dũng khí rất lớn.

Xe lái vào sân.

Chu Tu Lâm xuống xe đi tới bên kia, Khương Hiểu cũng xuống theo đó. Anh nói: “Đến rồi, chúng ta đi vào thôi.”

Lúc này, bên trong có người chạy đến. “Anh_____”

Giọng nói của Chu Nhất Nghiên tràn đầy vui vẻ, “Cuối cùng anh chị đã tới_____”

Khương Hiểu dừng bước, trong phút chốc bốn mắt nhìn nhau kia, tiếng của Chu Nhất Nghiên bỗng nhiên dừng lại, đáy mắt cô ta đầy sự không thể tin, trong nháy mắt ánh mắt thay đổi sự lạnh lùng, còn mang theo tức giận.

“Tại sao là cô!” Cô ta hung dữ mà kêu tên của cô một tiếng.

Khương Hiểu cong cong khoe miệng, “Chu Nhất Nghiên, đã lâu không gặp.” Bạn trung học, bốn năm không gặp.

Chu Nhất Nghiên nhìn cô, lại nhìn Chu Tu Lâm, trong mắt đột nhiên uất ức một trận.

Chu Tu Lâm chợt kéo tay Khương Hiểu, đầu ngón tay của Khương Hiểu cứng đờ, có một nháy mắt cô muốn thoát khỏi, lại phát hiện mình hoàn toàn không thể tránh thoát.

Cha Chu mẹ Chu thấy bọn họ đi vào, mang nụ cười mỉm vừa đứng trên mặt.

Chu Tu Lâm giới thiệu, “Ba mẹ, đây là bạn gái của con, Khương Hiểu.”

Khương Hiểu lễ phép gọi: “Bác trai bác gái, các bác khỏe, cháu là Khương Hiểu.”

Mẹ Chu không dấu vết mà quan sát cô, cô gái nhỏ xinh đẹp quá, dịu dàng im lặng, phong cách không tệ. Ăn mặc rất giản dị, không phải nhãn hiệu lớn, lấy quan sát của bà hoàn toàn không phải thương hiệu gì. Con trai đã thừa nhận, lúc này bà còn muốn phản đối, chỉ biết tổn thương tình cảm giữa mẹ con. Bà ôn hòa cười một tiếng: “Mau ngồi đi.”

Lần đầu tiên gặp cha mẹ, có lẽ chính là cha mẹ hỏi tại lớp. Nhất là vô căn vô cứ nhô ra bạn gái Chu Tu Lâm cô đây. Nhưng cũng may, cha mẹ nhà họ

Chu đều là người thấy qua cảnh đời lớn, bọn họ quen dùng ánh mắt đi xem xét, cũng không hỏi quá nhiều vấn đề. Chỉ là quan tâm gia đình của Khương Hiểu một chút, lại hỏi công việc của cô. Biết cô ở điện ảnh và truyền hình Hoa hạ, cha Chu mẹ Chu có thể đoán được quá trình hai người gặp nhau rồi.

Chu Nhất Nghiên vẫn nắm chặt hai tay, mặt lạnh ngồi ở một bên. Mẹ Chu cũng nhận thấy được sự im lặng của cô ta, “Nhất Nghiên, Khương Hiểu bằng tuổi con, sau này con có thể thường xuyên liên lạc. Con vào giới giải trí phát triển có chuyện gì có thể hỏi nó một chút.”

Chu Nhất Nghiên cười lạnh, “Mẹ, chúng con không chỉ bằng tuổi, chúng con còn là bạn cùng lớp đấy.”

“Thật sao?” Về mặt cha Chu và mẹ Chu kinh ngạc.

Chu Nhất Nghiên nhìn Khương Hiểu, “Anh, Khương Hiểu cũng không nói cho anh biết sao?”

Chu Tu Lâm trầm giọng trả lời: “Anh biết.”

“Vậy sao anh cũng không nói cho em biết? Em về mấy ngày, tại sao anh không nói cho em?” Chu Nhất Nghiên kích động.

Mẹ Chu không rõ nguyên do, vỗ vỗ tay của cô ta, “Làm sao vậy?”

Chu Nhất Nghiên cười, cuối cùng vẫn là nhin được.

Mẹ Chu vỗ vỗ tay của cô ta, “Bao nhiêu người, còn ghen hả. Anh con tìm được bạn gái, không phải con thật vui mừng sao?”

Khương Hiểu nhìn Chu Nhất Nghiên, không ngờ cô ta có ý kiến lớn như vậy với mình. Đã nhiều năm như vậy, cô ta vẫn còn không thích mình. Cô duy trì thái độ, ánh mắt nhìn về phía Chu Tu Lâm, đôi mắt màu đen lóe ra ánh sáng nhỏ. Chu Nhất Nghiên kiêng dè anh trai của mình, cô nén sự không vui trong lòng.

Sau bữa trưa, Chu Tu Lâm mang Khương Hiểu đến phòng ngủ của anh nghỉ ngơi.

Cuối cùng Khương Hiểu tháo xuống ngực trang, thật mệt mỏi. Cô nhìn Chu Tu Lâm, “Anh không tò mò tại sao quan hệ của tôi với cô ấy không tốt?”

“Em không muốn nói cũng không sao.” Sắc mặt Chu Tu Lâm vẫn như cũ.

Khương Hiểu miễn cưỡng ngồi ở chân giường, cô cời tóc, chân trần đứng trên thảm mềm, lộ ra hai chân trắng như tuyết. “Sau khi chia lớp chúng tôi là bạn học lớp 11, mỗi lớp đều có nhóm nhỏ. Lớp chúng tôi cũng như vậy. Giống như những đứa bé có hoàn cảnh tốt như Chu Nhất Nghiên tự nhiên mà chơi cùng một chỗ, họ có thể trò chuyện rất nhiều thứ chúng tôi không biết. Tuy chỗ ngồi tôi và Chu Nhất Nghiên rất gần, nhưng chúng tôi không là một vòng, hơn nữa quan hệ cũng không được khá lắm.”

Chu Tu Lâm không nghĩ tới cô trực tiếp như vậy. Tính cách của Nhất Nghiên anh biết, tự mình kiêu ngạo. Tính tình Khương Hiểu, nhìn như mềm mại, kì thực cứng rắn.

“Ừm, anh có biết lúc trung học em anh thích một nam sinh không?”

Án đường* của Chu Tu Lâm nhăn lại, giọng nói cứng ngắc, “Là ai?”

*Án đường: điểm giữa hai đầu lông mày

Khương Hiểu cười hi hi, “Anh đóng cửa thật chặt, tôi lạng lẽ nói cho anh biết mà.”

Chu Tu Lâm nhếch khóe môi một cái, xoay người đi đóng cửa.

Về mặt của Khương Hiểu khẽ động, “Khóa chúng tôi này có một nam sinh gọi Tàn Hành, thành tích tốt, lớn lên đẹp trai, đánh bóng rổ cũng rất đẹp. Khi đó rất nhiều cô gái đều lạng lẽ thích anh ta.”

Chu Tu Lâm híp mắt một cái, kiên nhẫn nghe cô nói tiếp.

“Tôi là bạn học với Tàn Hành từ lớp mười, còn là bạn trước sau, tôi có đề bài không hiểu, cũng sẽ hỏi anh ta.”

“Ồ ____” Chu Tu Lâm cất cao lên âm cuối, “Người bạn học này của các em thật không tệ.”

“Đúng nha.” Khương Hiểu nghĩ đến mặt mày Tàn Hành đúng là dịu dàng, “Cho nên có rất nhiều nữ sinh thích anh ta.”

“Em và Nhất Nghiên chính là một thành viên trong rất nhiều nữ sinh đó?”

Khương Hiểu thiếu chút nữa cắn đầu lưỡi, “Chu tổng, trí tưởng tượng của ngài quá phong phú.”

“Chẳng lẽ không đúng?”

“Đương nhiên không phải. Chu Nhất Nghiên thích Tàn Hành, người Tàn Hành thích ____ ngồi cùng bàn tôi!”

Chu Tu Lâm không nghĩ tới trung học bọn họ còn có câu chuyện như vậy, không khỏi lắc đầu. “Khi nào thì phong cách trường học Nhất Trung lỏng lẻo như vậy, các em còn rảnh rỗi muốn những thứ này.”

“Lúc trung học anh không muốn sao? Làm sao có thể? Tôi cảm thấy lúc trung học không thích qua một người, thanh xuân của chúng ta cũng không hoàn chỉnh.”

Chu Tu Lâm im lặng, anh chưa từng nghĩ. Nhưng nghe được, cô nghĩ tới.

Trên mặt Khương Hiểu tràn đầy ánh sáng lấp lánh, “Người ngồi cùng bàn tôi rất xinh đẹp, thành thích đứng nhất lớp chúng tôi, người vô cùng tốt, bạn ấy còn có thể lên dạy lại cho mấy người chúng tôi. Lâm Vu là người con gái đẹp nhất tôi từng gặp, xinh đẹp hơn Trình Ảnh.”

Chu Tu Lâm cười trêu đùa, “Nhìn hoàn hảo hơn em?”

“Tôi làm sao có thể so sánh với bạn ấy? Lâm Vu bạn ấy...” Bởi vì kinh ngạc, lời nói của cô mắc kẹt, cô khẽ hé môi, cẩn thận hiểu ra lời anh vừa nói, giống như anh đang khen cô.

Chu Tu Lâm thấy cô im lặng, lời nói xoay chuyển, “Có cơ hội thì phải gặp cô ấy một chút.”

Khương Hiểu cúi đầu ừ một tiếng, “Vậy mà anh không biết chuyện của em gái anh.”

“Khi đó tôi ở nước ngoài học nghiên cứu, hơn nữa những tâm tư nhỏ này con gái các em cũng giấu cẩn thận hơn ai khác.”

Khương Hiểu suy nghĩ một chút gật đầu, “Thầm悶 không dễ, yêu mà không được càng làm cho lòng người chua xót.” Có đôi khi biết rõ, con đường kia sẽ không có kết quả, nhưng vẫn cầm đầu đi vào.

“Em từng thầm悶 qua ai?” Chu Tu Lâm hỏi.

Khương Hiểu há hốc miệng, tùy cơ nhếch môi cười, “...Mình tỉnh tỉnh không? Tấn Trọng Bắc thôi.” Tuổi của Tấn Trọng Bắc và Chu Tu Lâm không sai biệt lắm, lúc Khương Hiểu học trung học, Tấn Trọng Bắc vì một bộ phim A Ca đại hóa* trong cung đình triều Thanh, đây là bộ phim đầu tiên của anh ta, khiến cho anh ta bước thẳng lên đỉnh cao, lúc đó trong lớp rất nhiều nữ sinh đều say mê anh ta, màn hình điện thoại di động cũng là hình của anh ta.

*A Ca đại hóa: Vị A Ca được nhắc đến ở đây có lẽ là Ngũ A Ca Vĩnh Kỳ_ con trai thứ 5 của vua Càn Long (chính là Ngũ A Ca trong phim “Hoàn Châu Cách Cách” mà chúng ta đã xem đó), và theo lịch sử là một người tài hoa nhưng đoản mệnh. Có lẽ tác giả dùng cụm từ này là muốn gọi đến sự kiện vào năm Càn Long thứ 28 (1763), Thanh Yên điện gặp hỏa hoạn, Vĩnh Kỳ đã cứu Càn Long Đế thoát hiểm khỏi đám cháy. (Nguồn: Google và Baidu)

Chu Tu Lâm cười như không cười, đột nhiên đưa tay ghé vào trên bụng của cô.

Cơ thể Khương Hiểu cứng đờ, lui về dựa vào phía sau: “Chu tổng, anh muốn làm gì?”

Anh lần đến gần cô.

Khương Hiểu căng thẳng mà giọng nói cũng thay đổi, “Ba mẹ anh ở dưới lầu, anh không thể như vậy!”

“Như thế nào?”

Khương Hiểu: “...”

Lần đầu tiên Chu Tu Lâm quang minh chính đại đến gần Tiểu Đậu Nha, cách một lớp quần áo mỏng manh, thậm chí tay của anh có chút run rẩy không khống chế được. “Giáo dục đường thai cho tốt, biết không?”

Anh từ từ đứng dậy đi tới bên cửa sổ, kéo rèm cửa lên, “Khương Hiểu, em ở đây liên cho Tiểu Đậu Nha bài học yêu sớm trong giai đoạn phôi thai của nó.”

Khương Hiểu: “...” Cái tội danh này rất lớn.

Tác giả có lời muốn nói: Thời kì thiếu nữ còn để lại vấn đề.

Lòng dạ Chu Nhất Nghiên không xấu, chỉ là trong lúc đó dù sao có ngăn cách với Khương Hiểu.

Chu tiên sinh sẽ xử lí tốt, còn có, sau này có Tiểu Đậu Nha, Tiểu Đậu Nha sẽ bảo vệ mẹ tốt.

Ngẫu nhiên rơi xuống 88 cái bao lì xì ~ nên mỗi ngày sẽ có thiên sứ nhỏ khác nhau nhận được đi ~

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Chu Tiên Sinh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 10

Bởi vì liên quan đến mang thai, gần đây Khương Hiểu tương đối thích ngủ, trò chuyện với Chu Tu Lâm một lát, cuối cùng cô không ngăn được sâu ngủ từ từ đi vào giấc ngủ.

Chu Tu Lâm chỉnh nhiệt độ máy điều hòa trong phòng đến 26 độ, lấy tấm chăn mỏng ra nhẹ nhàng đắp cho cô. Anh lại ngồi xuống giường một lát mới xuống lầu.

Cha mẹ đều ở phòng khách, Nhất Nghiên cũng ở đây, sắc mặt ba người khác nhau.

Mẹ Chu hỏi: “Khương Hiểu đâu?”

“Cô ấy mệt nhọc, đang ngủ.”

Mẹ Chu nhìn ra được từ lời nói của con trai, anh là nghiêm túc.

Chu Nhất Nghiên thiếu kiên nhẫn, “Anh, tại sao anh biết Khương Hiểu?”

“Không phải đã nói rồi sao?”

“Em không thích cô ta.”

Chu Tu Lâm nâng mí mắt, ánh mắt am hiểu sâu, “Nhất Nghiên, em cũng không phải đứa nhỏ mười bảy mười tám tuổi.”

Chu Nhất Nghiên nghe được thâm ý trong lời nói của anh, bây giờ cô cũng không thể nói Khương Hiểu không đúng rồi. “Anh, anh không biết Khương Hiểu. Cô ta hoàn toàn không đơn thuần giống như anh thấy được. Có thể cô ta không thích anh, cô ta là cố ý tiếp cận anh.”

Mẹ Chu dãn xấp, “Nhất Nghiên, nói chuyện cho thật tốt.”

Chu Nhất Nghiên giận điên lên, “Anh để cho em nói cái gì? Bạn học trung học của em chẳng biết tại sao mà muốn trở thành chị dâu của em. Em không thể chấp nhận!”

Chu Tu Lâm nhú mày trầm giọng mở miệng, “Cuối tuần chúng con chuẩn bị đi lĩnh chứng*, không làm lễ cưới. Gia đình của cô ấy đặc biệt, sau này có cơ hội người hai nhà sẽ gặp mặt.”

*lĩnh chứng: lấy giấy chứng nhận đăng ký kết hôn.

Lời này vừa nói, ngay cả cha Chu cũng cau mày. “Tu Lâm, chuyện này có thể quá qua loa hay không.”

“Cha, con đã suy nghĩ nghiêm túc.”

“Đây giống như nói cái gì? Vậy con dự định giới thiệu nó trước mặt thân thích như thế nào? Gia đình nhà họ Chu chúng ta cũng là người có mặt mũi, từ trước tới nay ông nội bà nội con chú trọng phép tắc. Cho dù các con không làm lễ cưới, nhưng cha mẹ hai bên cũng nên gặp mặt.”

“Mẹ Khương Hiểu đã sớm qua đời, cha luôn ở bên ngoài.”

Về mặt cha Chu cứng rắn, “Vậy cũng không thể tùy tiện như vậy chứ?”

Chu Nhất Nghiên hừ lạnh một tiếng, “Trước kia Khương Hiểu cũng là như thế này, nam sinh xung quanh người nào có thể không hợp cô ta. Cô ta còn có bản lĩnh này, bây giờ ngay cả anh trai con cũng bị cô ta mê hoặc.”

Đột nhiên ánh mắt của Chu Tu Lâm quét về phía cô, “Nhất Nghiên, gia giáo của em đi nơi nào!”

Chu Nhất Nghiên bị giọng nói nghiêm nghị của anh đóng băng đến im lặng.

Chu Tu Lâm nhàn nhạt mở miệng, “Cha mẹ, các người yên tâm đi. Khương Hiểu cô ấy không phải là người như vậy. Nếu cô ấy thật sự muốn tiền của con, con cho cô ấy, dù sao con cũng không thiếu tiền.”

Bình tĩnh mà xem xét, đứa bé kia quả thực không tệ. Ánh mắt của người không lừa được người khác, hôm nay ở chung, cha Chu mẹ Chu cũng nhìn ra được tính tình của Khương Hiểu. Nhưng cảm thấy, Chu Tu Lâm có thể tìm được cô gái tốt hơn.

Từ trước đến nay chuyện gì Chu Tu Lâm đều có chủ ý của mình. Tình hình chung đã định, bọn họ nói cái gì nữa cũng không giải quyết được vấn đề.

Cha Chu khoát khoát tay, “Các con đã quyết định, cha và mẹ của con cũng không nói gì nữa. Tu Lâm, từ nhỏ đến lớn con chưa từng để chúng ta lo lắng, nhưng cha muốn nói cho các con biết, hôn nhân không phải trò đùa, các con tự thu xếp cho ổn thỏa.”

Về mặt Chu Tu Lâm ngay thẳng trả lời: “Cha, con hiểu. Mời các người yên tâm.” Anh nhìn cha của mình, trong mắt tràn đầy tự tin.

Chu Nhất Nghiên cũng đã hoàn toàn trút giận rồi, trong lòng khó chịu giống như bị mèo cào. Cô ghen ngào, cảm xúc lên xuống bất định, “Anh trai_____” lời nói cũng nói không nên lời, “Em vẫn hi vọng anh có thể hạnh phúc...”

Chu Tu Lâm nhìn cô, khẽ thở dài một cái, giọng nói dịu dàng, “Được rồi, anh hiểu. Những lời khác không nên nói nữa.”

Nước mắt của Chu Nhất Nghiên ào ào mà rơi xuống, khóc chạy về phòng của mình.

Lần này về nước, với cô thực sự là một khối đầu long trời lở đất.

Khương Hiểu ngủ một giấc này ước chừng ba giờ, khi tỉnh lại, bỗng nhiên phát hiện Chu Tu Lâm ngủ trên ghế sofa ở một bên, khuy áo sơ mi cởi nhiều cái, chân còn đặt trên mặt đất. Sô pha chật hẹp, anh ngủ nhất định không được thoải mái.

Khương Hiểu nhẹ nhàng xuống giường, rón rén đi tới. Cô nhanh như mèo, đứng ở trước sô pha. Cho tới nay, cô cũng biết bộ dáng Chu Tu Lâm đẹp mắt, mày kiếm mắt sáng, sống mũi cao thẳng, ngũ quan sắc sảo rõ ràng. Nói lý ra một cô gái nhỏ trong công ty cũng thích thảo luận về anh. Tất cả mọi người tò mò, rốt cuộc bạn gái của Chu Tu Lâm sẽ như thế nào?

Khương Hiểu cong cong khóe miệng, dù sao, không ai tin chính là cô. Cô đưa tay lên muốn sờ sờ mặt của anh, lại sợ đánh thức anh, cuối cùng nhẹ nhàng sờ sờ tóc của anh, lại sợ phá hỏng kiểu tóc của anh, sờ một lát, vội vã rút tay về.

Anh còn đang ngủ, môi mím chặt. Đột nhiên Khương Hiểu nghĩ đến nụ hôn đêm hôm đó, môi của anh lạnh lạnh. Nghĩ đến chỗ này, mặt của cô đỏ hồng một màu.

Sự kiện kia, rốt cuộc là ai thua thiệt chứ? Không nói rõ ràng được.

Chu Tu Lâm cử động cơ thể bị mất đi cảm giác, Khương Hiểu lập tức đứng dậy chạy về phía toilet, động tác nhanh nhẹn.

Chu Tu Lâm mở mắt ra, ánh mắt từ từ lấy lại bình tĩnh, đưa tay sờ tóc của mình. Có lẽ cô cũng dám thừa dám anh ngủ hoặc say rượu, mới có thể động tay động chân với anh.

Lần đầu tiên Khương Hiểu đến nhà họ Chu, bầu không khí không nóng không lạnh, ít nhất lễ vật vẫn phải có. Mặc dù, dù cho cô không phải là vị kia trong lòng mẹ Chu suy nghĩ, nhưng mẹ Chu vẫn tặng cô một bộ quà ra mắt.

Màu sắc vàng óng này, trọng lượng nặng trĩu, khiến Khương Hiểu im lặng.

“Đây là bà nội Chu Tu Lâm cho bác năm đó, hôm nay bác giao cho cháu.”

“Bác gái, cái này quá quý trọng.” Đây không phải là bảo vật gia truyền nhà họ Chu, sao cô có thể lấy.

Mẹ Chu đặt ở trong tay cô, “Còn có một chút trang sức, lần sau bác cũng cho cháu.”

“Không không không, bác gái, cháu không thể nhận.” Khương Hiểu sợ hãi, cô và Chu Tu Lâm chỉ là tạm thời linh chứng trên danh nghĩa, chuyện sau này cũng không nói chính xác mà.

Mẹ Chu lắc đầu trong bụng, Khương Hiểu quá không phóng khoáng rồi, ít đồ này tính là cái gì.

Chu Tu Lâm mở miệng, “Đây là truyền cho con dâu nhà họ Chu, coi như em giúp Tiểu Đậu Nha bảo quản trước.”

Khương Hiểu: “....Hả, anh nghĩ quá xa. Còn có nhờ Tiểu Đậu Đồ là con gái đây?”

Chu Tu Lâm trả lời: “Vậy thì cho nó làm của hồi môn thôi.”

Khương Hiểu: “...” Cô nhìn khóe miệng anh cười yếu ớt, trong lòng hoảng hốt một trận, âm thầm bóp bóp tay. Sợ là tiếp tục thế này nữa, cô sẽ càng ngày càng không đỡ được tim của mình.

Chẳng qua Chu Tu Lâm trách nhiệm với cô thôi. Bởi vì đêm đó ngoài ý muốn, hay bởi vì sự tồn tại của Tiểu Đậu Nha.

Khương Hiểu sợ leo quá cao, cuối cùng ngã đến tan xương nát thịt.

Sau khi gặp cha mẹ nhà họ Chu xong, Khương Hiểu trả phép đi làm. Thứ hai, cô và Chu Tu Lâm cùng đến công ty, nhưng cô xuống xe một đoạn đường trước, đi về công ty.

Chu Tu Lâm nhàu mày, không hề nói gì.

Đến công ty, Khương Hiểu vừa lúc gặp được trợ lý Tưởng dưới lầu.

Tưởng Càn cười nói: “Khương Hiểu, nhanh như vậy đã trở lại đi làm? Sao mấy ngày không nghỉ ngơi nhiều?”

Khương Hiểu: “Trợ lý Tưởng, chào buổi sáng.”

Tưởng Càn: “Chuyện của cô và Chu tổng giải quyết?”

Trong lòng Khương Hiểu hoài nghi lẽ nào trợ lý Tưởng biết chuyện của cô và Chu Tu Lâm, cô tiếp tục theo lời của anh, “Ừ, giải quyết.” Tưởng Càn nhìn cô một cái, “Khương Hiểu, cầu phú quý, vật tương vong*.”

*Cầu phú quý, vật tương vong: Câu này có hàm ý “Nếu sau này phú quý, sẽ không quên mọi người.”

Khương Hiểu: “Trợ lý Tưởng, ngài quá khen.”

Tưởng Càn cười: “Ánh mắt Chu tổng luôn tốt, người anh ấy nhìn trúng nhất định sẽ đại hồng đại tử*. Cô yên tâm đi, có Hoa Hạ ở đây, nguồn tài nguyên của cô sẽ không kém”

*Đại hồng đại tử (大红大紫): thể hiện sự tự hào và ấn tượng, dùng để chỉ những người nổi tiếng. (Nguồn: Baidu)

Khương Hiểu: “...”

“Cô còn không biết?” Tưởng Càn cười, “Chị Ánh đề nghị với Chu tổng, dự định ký với cô, muốn chủ trương đề cử cô.”

Khương Hiểu đơn giản, khó trách hôm nay Tưởng Càn cực kì nhiệt tình với cô. “Trợ lý Tưởng, không có chuyện này. Tôi còn muốn tiếp tục làm trợ lý của Hân Nhiên, không phải《Thịnh thế thiên hạ》phải bắt đầu quay sao? Tôi với Hân Nhiên đang chuẩn bị cùng vào tổ đấy.”

Cầm của Tưởng Càn muốn roi, “Cũng không biết là người nào đang loạn truyền tin tức.”

“Đừng, lời nói quá vô trách nhiệm rồi. Sao Chu tổng có thể nâng đỡ tôi chứ?” Khương Hiểu phụ họa, “Tôi vội đi trước nha.”

Mấy ngày sau, Tấn Trọng Bắc xuất hiện ở Hoa Hạ, sẽ tham dự thảo luận《Thịnh thế thiên hạ》. Sau khi Khương Hiểu biết được tin tức vui vẻ không thôi, chỉ là không khỏi oán thầm, thì ra Tấn Trọng Bắc đã sớm ký hợp đồng, Chu Tu Lâm cũng không nói cho cô biết, thật là hẹp hòi.

Khi đó Triệu Hân Nhiên đã quay về từ thành phố B, ở nhà nghỉ ngơi một ngày, cũng cố ý chạy tới công ty, muốn làm quen trước với Tấn Trọng Bắc một chút.

Ngày đó, cả cô giữ vệ sinh của công ty cũng phấn chấn tinh thần, ai cũng muốn tận mắt nhìn Tấn Trọng Bắc. Có thể thấy được sự nổi tiếng của Tấn Trọng Bắc.

Triệu Hân Nhiên hóa trang xong, “Ôi, tiếc là chị cũng chỉ diễn cùng anh ta ba tập.”

Khương Hiểu: “Sau này còn có cơ hội. Còn có mười phút, chúng ta hãy đi trước thôi.”

Triệu Hân Nhiên nhìn đồng hồ, “Chờ một chút.”

Khương Hiểu biết ý của cô, nửa năm này sự nổi tiếng của Triệu Hân Nhiên tăng lên, không bao giờ là cô gái nhỏ non nớt lúc trước kia. Có danh tiếng thì có phản kích, lòng cũng bay lên. “Hân Nhiên, hôm nay chị Ánh cũng sẽ đi.”

Quả nhiên Triệu Hân Nhiên nghe hiểu lời của cô. Hôm nay vai nam chính là Tấn Trọng Bắc, nữ chính là Trình Ảnh. Trình Ảnh là chị gái đầu tiên của Hoa Hạ, địa vị bây giờ không được rung chuyển.

“Ai, lúc nào thì chị có thể tới vị trí này của cô ấy.”

“Sẽ.”

Triệu Hân Nhiên nhìn cô một cái, im lặng một hồi lâu, “Khương Hiểu, khi chị ở thành phố B, bọn họ muốn đổi người trợ lý cho chị, chị không đồng ý, chị còn thích em.” Tuổi còn nhỏ một chút, nhưng biết đúng mực, cũng không xảy ra chuyện.”

Khương Hiểu cười cười, “Đi nhanh đi.”

Mấy diễn viên chính tập trung một phòng, đạo diễn và mấy biên kịch trình bày từng chuyện xưa tình túy của《Thịnh thế thiên hạ》. Nữ chính làm một công chúa hòa thân, không xa vạn dặm, gả cho thái tử nước xâm chiếm, sau khi đã trải qua đủ loại tranh đấu và đau khổ, hai người cùng nhau xây dựng một thiên hạ thịnh thế, dân chúng an cư lạc nghiệp.

Khương Hiểu đứng ở góc, chen cùng một chỗ với mấy cô gái nhỏ.

“Sao Tấn Trọng Bắc đẹp trai như vậy!”

“Âm thanh thật dễ nghe!”

“Tôi muốn té xỉu rồi.”

.....

Khương Hiểu không chớp mắt mà nhìn người ở giữa. Tấn Trọng Bắc xuất thân từ gia đình nghệ thuật biểu diễn, cha là đạo diễn nổi tiếng trong nước, mẹ là nữ diễn viên nổi tiếng trong nước, cảm giải thưởng đến chùn tay, nhưng bây giờ ít chụp hình diễn nữa.

Bọn họ thấy thế chuyên chú, cũng không chú ý Chu Tu Lâm và Tưởng Cần đến sau lưng các cô.

“Khương Hiểu, cô thật có phúc, lúc này lại vào tổ.”

Khương Hiểu khẽ mỉm cười: “Tạm tạm tạm tạm, đến lúc đó tôi mới có thể nhắm vào chữ kí, nói không chừng may mắn còn có thể ôm Tấn Trọng Bắc một cái.”

“Khương Hiểu, cô quá đáng rồi nha.”

Mọi người quen nói đùa với nhau.

Trợ lý Tưởng khẽ ho khan vài tiếng, “Các mỹ nữ, các cô đang nhìn cái gì?”

Mọi người kinh hãi, vội vàng tránh ra.

Khương Hiểu vừa quay đầu lại thì thấy Chu Tu Lâm tây trang phẳng phiu mà đứng ở trước mặt cô, “Chu tổng_____” Chồng tương lai của cô đang nhìn chăm chăm cô đấy.

Khương Hiểu háng giọng, “Tôi theo Hân Nhiên đến.”

Chu Tu Lâm rất bình tĩnh, “Có muốn đi vào cùng tôi không?”

Khương Hiểu nở nụ cười một chút, “Không nên.”

Chu Tu Lâm: “Muốn chữ kí của Tấn Trọng Bắc?”

Khương Hiểu nháy mắt mấy cái, “Có thể không?”

Chu Tu Lâm nhẹ nhàng mà lướt nhanh qua cô một cái, không lên tiếng đi vào.

Khương Hiểu nghĩ thầm, sao người này thích đánh vào sở thích của người khác như vậy. Thôi đi, mấy ngày nữa vào tổ, chính cô cũng có thể lấy được chữ ký của Tấn Trọng Bắc.

Cuộc họp trao đổi lần đầu tiên của《Thịnh thế thiên hạ》kết thúc, tất cả mọi người bắt đầu chuẩn bị vào tổ công việc. Cũng có nghĩa là, cuối tuần Khương Hiểu phải cùng tổ đi thành phố điện ảnh thành phố H.

Khương Hiểu thấy Chu Tu Lâm sẽ không chủ động đề cập với cô, sợ anh quên giao hẹn của bọn họ. Chính cô cũng là người tự giác, cũng không thể trình diễn tiết mục chạy dân bóng. Lợi dụng giờ cơm tối, Khương Hiểu kéo trọng tâm câu chuyện đến nơi này trước, quyết định nói một chút cho tốt với anh.

“Chu tổng_____”

“Ngài Chu_____”

“Này, Chu Tu Lâm, anh nói câu nha.”

Chu Tu Lâm để bát đĩa xuống, ngồi tại chỗ nhìn cô, “Sáng ngày mai, chúng ta đi lĩnh chứng trước.”

Khương Hiểu: “...Hả!”

Tác giả có lời muốn nói:【kịch trường nhỏ mơ mộng】

Một ngày nào đó, Chu Tu Lâm gặp phải Tấn Trọng Bắc.

Chu: Bà xã tôi là người hâm mộ anh.

Tấn: Muốn ký tên sao?

Chu: Không, cảm ơn. Phàm là vật của nhà anh, nhà tôi không thể phát hiện ra hết thấy.

Tân:

Lĩnh chứng, sinh bánh bao, không, là quang minh chính đại nói yêu thương... Giống như cũng có thể không quang minh chính đại...

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Chu Tiên Sinh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11

Chu Tu Lâm tuyệt đối sẽ không để lỡ mất mỗi một biểu cảm hiện tại của cô: "Ngày mai có việc?"

Khương Hiểu rầu rĩ nói: "Hân Nhiên nhờ tôi giúp cô ấy đi mua chút mỹ phẩm dưỡng da. Nhưng mà - - buổi tối đi mua cũng được."

Khỏe môi Chu Tu Lâm chứa một chút ý cười: "Cần có hộ khẩu, hộ khẩu của em có ở đây không?"

Khương Hiểu gật đầu: "Hộ khẩu của tôi luôn mang trên người."

"Sao thế?" Thấy vẻ mặt cô buồn bã.

"Chỉ cảm thấy hơi nhanh." Khương Hiểu vén tóc ra sau tai: "Không ngờ tôi sẽ kết hôn nhanh như vậy, đương nhiên cũng không nghĩ đến bản thân sẽ làm mẹ khi tuổi còn trẻ thế này."

Chu Tu Lâm nhìn cô: "Trong đời này sẽ có những sự bất ngờ đột ngột không nằm trong tầm kiểm soát của em."

Khương Hiểu nhếch môi, loan thành ý cười xán lạn.

Chu Tu Lâm nhú mày: "Cười gì?"

"Đột nhiên nghĩ đến Chu Nhất Nghiên, sau này cô ấy thấy tôi có phải sẽ gọi tôi là ‘chị dâu’ không?"

"Đương nhiên."

"Tôi còn nhỏ hơn cô ấy. Cô ấy sinh tháng 12, còn tôi sinh tháng năm năm sau."

"Tháng năm?" Chu Tu Lâm tính toán, đột nhiên có một ý tưởng, anh thử hỏi: "Ngày đó là sinh nhật em?"

Đương nhiên cô nghe hiểu ‘Ngày đó’ trong miệng anh là chỉ cái gì. 'Ừm' Ngày đó cũng là ngày của mẹ. Rất nhiều người trẻ tuổi đều tự mua quà cho mẹ, rồi đưa mẹ ra ngoài ăn cơm, cùng những người thân.

Chu Tu Lâm ngẫm nghĩ rồi nói: "Sang năm tôi sẽ ăn sinh nhật với em."

Khương Hiểu bỗng nhiên cười: "Tôi rất ít ăn sinh nhật, đối với ngày đó sẽ không đặc biệt để ý."

Trong lòng Chu Tu Lâm thấy có chút kỳ lạ, tối hôm đó, anh rõ ràng cảm giác được ngay từ đầu cảm xúc của Khương Hiểu hơi sa sút. Cô chủ động đến gần anh, cuối cùng cũng không có hề từ chối. "Sau này tôi sẽ ở cùng em."

Nói không cảm động là giả. "Còn anh? Sinh nhật anh khi nào?"

Chu Tu Lâm xem xét cô, cười như không cười: "Em không biết? Tôi nhớ mùa đông năm trước, tôi nhận được quà của Triệu Hân Nhiên tặng." Anh cố ý kéo dài âm cuối: "Món quà rất thực dụng."

Khương Hiểu thẹn thùng, năm trước sinh nhật Chu Tu Lâm, công ty đại tiểu minh tinh đều tặng quà cho anh. Về phần quà tặng, Triệu Hân Nhiên suy nghĩ thật lâu, cuối cùng giao cho Khương Hiểu.

Khương Hiểu hỏi bạn học ở ký túc xá, cuối cùng mua một cái chậu ngâm chân mát xa.

"Tôi cũng nghĩ rất lâu. Công việc kiểu như của anh rất điên cuồng, mỗi ngày ngâm chân rất tốt cho cơ thể. Anh có dùng qua không?"

Chu Tu Lâm nhìn ánh mắt chờ đợi của cô, lắc đầu.

"Tôi biết mà." Khương Hiểu thở dài một hơi: "Thật ra anh có thể thử xem, rất thoải mái."

Chu Tu Lâm ừm một tiếng: "Lần sau bảo Tường Cần đưa đến nhà."

Dưới ánh đèn ấm áp, hai người ngồi trước bàn ăn, mặt đối mặt trò chuyện, giọng điệu nhẹ nhàng, giống một đôi tình nhân bình thường.

Khi chúng ta không còn trong thời niên thiếu, nhưng vẫn có thể cùng người trong lòng ngồi cùng một chỗ, chuyện trò tán gẫu, cảm giác như vậy thật tốt.

Sáng ngày thứ hai, Khương Hiểu rời giường trước. Cửa phòng ngủ cách vách vẫn còn đóng kín, Khương Hiểu đến phòng bếp, rán trứng gà, sữa nóng và bánh mì.

Khi Khương Hiểu đang đồ sữa, cửa phòng Chu Tu Lâm đã mở ra. Anh còn mặc áo ngủ, nút thắt buông lỏng vài cái, hơi lộ ra vòm ngực rắn chắc.

Khương Hiểu ở đằng kia, bị màn trước mắt này làm cho ngẩn ra.

Giờ phút này tóc Chu Tu Lâm rời rạc, không có cảm giác nghiêm túc như ngày thường. Anh như vậy dường như trẻ lại vài tuổi, tương đối có hơi hướm sinh viên.

"Hôm nay sao sớm vậy?" Giọng anh hơi khàn.

Khương Hiểu nuốt cổ họng: "Dậy sớm."

"Anh đi rửa mặt trước." Anh vào phòng tắm.

Khương Hiểu thở thật sâu, hấp dẫn quá, hấp dẫn trần trụi. Chỉ chốc lát sau, phòng tắm truyền đến tiếng nước ào ào, anh đang tắm.

Hơn mười phút sau, Chu Tu Lâm tắm ra, lại trở về phòng thay một bộ quần áo, tóc cũng được chải gọn gàng, anh vừa đi vừa cài nút áo.

Ánh nắng ban mai từ cửa sổ sát đất chiếu vào, điểm sáng nhỏ vụn vẩy trong phòng khách, khung cảnh ấm áp.

Áo somi trắng, quần tây màu đen, là phong cách quen thuộc của anh.

Khương Hiểu bình tĩnh đánh giá, ánh mắt dần trở nên mờ mịt. Cô kinh ngạc nói một câu: "Thật ra anh có thể đi đóng phim."

Chu Tu Lâm kéo ghế ra, anh nở nụ cười: "Tôi đi đóng phim? Em đến làm người đại diện cho tôi?"

Khương Hiểu đột nhiên tỉnh lại: "À, ý tôi là, điều kiện anh tốt như vậy, không làm diễn viên thật đáng tiếc quá."

Chu Tu Lâm nhún mày: "Giới giải trí chưa bao giờ thiếu người có điều kiện tốt." Anh liếc cô một cái, áo somi trắng có cổ, quần short jean màu lam, đôi giày màu trắng. Quả thật cách phối đồ này của cô rất... thanh xuân.

Cùng anh đứng chung một chỗ, anh cảm thấy mình hơi già.

Nhỏ hơn sáu tuổi lận đấy.

Ăn xong bữa sáng, hai người xuất phát đến Cục dân chính.

Hôm nay bọn họ lĩnh giấy ở vị trí thứ mười hai. So sánh với những đôi yêu nhau khác, bọn họ rõ ràng vô cùng không đủ thân thiết, không đủ vui sướng, bình tĩnh như đi ký hợp đồng vậy.

Lúc ký tên, Khương Hiểu thấy Chu Tu Lâm hạ bút ký tên của mình, không hề do dự. Cô nắm chặt bút, tay phải khăn trương run rẩy.

Chu Tu Lâm ký xong, quay đầu nhìn cô, ánh mắt lưu luyến.

Khương Hiểu vội vã cúi đầu, một bút ký tên mình.

Lấy xong hôn thú, Khương Hiểu vẫn có cảm giác không chân thật. Cô nhìn ảnh chụp hai người tựa vào nhau trong hôn thú, rất đẹp mắt.

Vừa nãy nhiếp ảnh gia luôn nói đến gần một chút, đến gần một chút.

Chu Tu Lâm đột nhiên nâng tay ôm vai cô: "Qua đây, cứ như vậy."

Hình ảnh dừng lại, đây là tấm hình đầu tiên bọn họ chụp chung, cũng là tấm đầu tiên chụp một nhà ba người.

Chu Tu Lâm lấy giấy hôn thú từ tay cô: "Anh giữ cho."

"Bây giờ chúng ta đi đâu? Anh muốn về công ty sao?"

Chu Tu Lâm liếc cô một cái, giữ chặt tay cô, cứ như anh đã thói quen với động tác như vậy. "Còn phải mua một số thứ."

"Cái gì?" Cô hỏi.

"Đến sẽ biết."

Khương Hiểu không hỏi lại, lòng bàn tay cô đã toát mồ hôi, không biết anh có phát hiện hay không.

Cuối cùng Chu Tu Lâm đưa cô đến một cửa hiệu đá quý. Khương Hiểu bình tĩnh, hóa ra dẫn cô đến mua nhẫn cưới, trong lòng dường như có con nai con nhảy loạn.

Chu Tu Lâm nói: "Thời gian hơi gấp, ở đây xem trước có thích hay không."

Khương Hiểu nhìn quầy trang sức lóng lánh, trong lúc nhất thời không biết nên nói gì.

Trong tiệm còn có một đôi yêu nhau đang chọn nhẫn, nhà gái kéo tay nhà trai: "Ông xã, đeo cái này đẹp không?"

Nhà trai: "Em thích là được rồi."

Nhà gái: "Cảm ơn anh. Moa moa - -"

Thân thiết không xem ai ra gì, thật sự chọc mù mắt những người đứng xem.

Khương Hiểu xem xong thấy xấu hổ, khóe mắt lặng lẽ nhìn thoáng qua Chu Tu Lâm, ngược lại anh khí định thần nhân, tập trung xem nhẫn.

Chu Tu Lâm: "Tập trung nào."

Khương Hiểu lặng lẽ kéo tay áo Chu Tu Lâm, nói: "Không chọn cái mắc được không?" Đeo chiếc nhẫn mấy chục vạn trên tay, ở đoàn phim chắc chắn cô sẽ bị phát hiện.

Chu Tu Lâm đồng ý, anh hi vọng tạm thời hôn nhân của bọn họ sẽ không tạo áp lực gì cho cô.

Cuối cùng cô chọn một đôi nhẫn kiểu dáng đơn giản, giá cũng tiện nghi nhất trong tiệm.

Chu Tu Lâm đeo nhẫn vào ngón áp út của cô, cô cúi đầu, tóc dài che khuất gương mặt của cô, nhưng không thể che hết vẻ động lòng người của cô. "Cũng không tệ. Như thế đúng rồi."

Khương Hiểu theo bản năng nói một câu: "Anh cũng muốn đeo sao?"

Chu Tu Lâm cười khê: "Sao không?"

"Như vậy có bị người ta phát hiện không?"

Chu Tu Lâm nâng tay, khê vuốt tóc cô. "Không đâu. Có lẽ khi em đeo, người khác sẽ cho rằng là giả."

Khương Hiểu hừ một tiếng, lấy nhẫn nam, có qua có lại, giúp anh đeo vào ngón áp út của anh. Ngón tay thon dài phối với chiếc nhẫn đơn giản cũng rất đẹp mắt. "Thật sự không công bằng, anh đeo còn đẹp hơn tôi."

Chu Tu Lâm thất thần, tùy tiện cười. "Có lẽ đây là vấn đề về thần thái."

Khương Hiểu dừng một chút, rốt cục nhin không được hỏi: "Trước kia anh từng có bạn gái chưa?"

Chu Tu Lâm nhìn chằm chằm ánh mắt cô, con ngươi đen lóe sáng: "Em để ý à?"

"Không. Tôi chỉ tò mò?"

"Muốn biết hả?"

Khương Hiểu gật đầu, lại lắc đầu: "Anh không nói cũng không sao." Thật ra, cô cảm thấy chắc anh đã từng có bạn gái.

Chu Tu Lâm cười: "Nếu anh nói không có, em có tin không?"

Khương Hiểu cắn môi: "Tôi cảm thấy hơi không khoa học."

Chu Tu Lâm nhìn ánh mắt cô: "Khương Hiểu, em là bạn gái duy nhất của anh."

Khương Hiểu mông muội ngẩn ngui một chốc, rốt cuộc tìm lại lý trí, trái tim vẫn đang đập thình thịch: "Vinh hạnh của tôi." Không thể không nói, vừa rồi

câu nói kia của anh ngọt thật.

Chu Tu Lâm nghiêng ngả nói: "Chúc mừng, bà Chu."

Khương Hiểu cười thật sâu: "Chúc mừng, ông Chu."

Chuyện lĩnh chứng, Khương Hiểu chỉ nói với Lâm Vu.

Lâm Vu vẫn bận như trước, học đại học buổi tối, hiện giờ cô ấy cố gắng gấp bội. Giọng nói của cô ấy tràn đầy vui mừng thay cho cô: "Chúc mừng. Năm nay cậu có thể gia nhập vào giới chị em rồi."

"Bất quá, không thể mời cậu tham gia hôn lễ rồi."

"Tạm thời giúp tớ giảm một cái hồng bao lớn. Khương Hiểu, cậu đã lựa chọn sinh đứa bé, bây giờ lại kết hôn với Chu Tu Lâm, sau này nếu có chuyện gì, thì thương lượng với Chu Tu Lâm, đừng nên cái gì cũng gánh một mình. Chu Tu Lâm là người có trách nhiệm, các cậu phải hạnh phúc."

"Tớ biết rồi. Chu Tu Lâm tốt với tớ lắm, rất săn sóc tớ. Vậy cậu và Tần Hoành thì sao?"

"Tần Hoành xuất ngoại học nghiên cứu rồi."

"... Nhưng anh ấy sẽ về."

"Ừm, tớ phải đến thư viện rồi. Chăm sóc tốt bản thân nhé."

"Được." Khương Hiểu hơi thất thần.

Sau khi lĩnh chứng, cuộc sống hai người cũng không có nhiều thay đổi. Chỉ có điều tỷ lệ Chu Tu Lâm đi công tác rõ ràng ít hơn trước kia rất nhiều, bình thường cùng bạn bè tụ tập cũng ít hơn nhiều. Bình thường sau khi tan tầm, không có việc gì đặc biệt, đầu tiên anh sẽ lựa chọn về nhà.

Một tuần nay hai người vẫn tương kính như tân, rốt cuộc Khương Hiểu phải đi công tác rồi.

Chuyến đi này phải hơn nửa tháng, Khương Hiểu thu thập mọi thứ cho vào vali 24 inch, lập tức phải khởi hành.

Chu Tu Lâm thấy bóng dáng cô bận rộn, hơi đau đầu. "Có chuyện gì thì gọi điện thoại cho anh."

Khương Hiểu ừm một tiếng: "Anh yên tâm đi, cũng không phải lần đầu tiên đi theo tổ."

Chu Tu Lâm cắn răng: "Tiểu Đậu Nha lần đầu tiên đi theo tổ như vậy."

Khương Hiểu không còn lời nào để nói.

Chu Tu Lâm nói: "Đến đây."

Khương Hiểu chậm rãi đi qua, ngửa đầu: "Có gì muốn làm, anh Chu." Cô treu ghẹo nói: "Không nỡ để tôi đi hả?" Đây là thay đổi lớn nhất gần đây của cô, dám đùa giỡn với anh rồi.

Chu Tu Lâm giật mình, sắc mặt khẽ biến thành trầm: "Khương Hiểu, em rất biết cách gây vò người khác."

Khương Hiểu nháy mắt vài cái: "Sắp ly biệt rồi, tôi có thể cho anh ôm Tiểu Đậu Nha một chút."

Ánh mắt Chu Tu Lâm sáng quắc nhìn cô chăm chăm, rốt cuộc giờ hai tay. Đây là lần đầu tiên bọn họ ôm nhau, lúc cả hai người đều tỉnh táo. Thân thể Khương Hiểu đều đang run, cô nhắm mắt lại, mặt chôn ở ngực anh, tham luyến hơi thở của anh.

Đây là sự thật.

Hồi lâu sau hai người đều không nói gì.

Chu Tu Lâm dặn dò trên đỉnh đầu cô: "Ăn cơm thật no."

"Tôi sẽ không để Tiểu Đậu Nha bị đói."

"Có chuyện gì thì tìm Trương Cần."

"Anh nói cho anh ấy rồi hả?"

"Chứ sao? Cuối cùng anh vẫn phải tìm một người đáng tin đến để chăm sóc em."

"À, ý của anh là lần này Trương Cần sẽ ở đoàn phim?"

"Ừ."

"Anh ấy đi làm gì?"

"Anh phải cậu ta trông coi. Dù sao Hoa Hạ đầu tư vài triệu cho 《Thịnh thế thiên hạ》."

Khương Hiểu: "..."

Trên cửa truyền đến vài tiếng đập cửa có tiết tấu, chắc là Tường Cần đến.

Chu Tu Lâm nói lỏng cánh tay: "Đi thôi."

Khương Hiểu đột nhiên giữ chặt tay anh, cô ngẩng đầu nhìn vào ánh mắt anh, sâu thẳm: "Chu Tu Lâm, anh có tin vào chuyện vừa gặp đã yêu không?"

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Chu Tiên Sinh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Trên cửa lại vang lên tiếng đập cửa liên tục.

Đông - đông - đông - -

Chu Tu Lâm vừa muốn nói gì, Khương Hiểu như quả bóng xì hơi: "Tôi ra mở cửa."

Chu Tu Lâm đột nhiên hơi buồn cười, nhưng vẫn nhịn được. Tường Cần à, đến thật không đúng lúc.

Vừa mở cửa, quả nhiên là Tường Cần.

"Chu tổng - -" Tường Cần bước vào, sau đó ánh mắt lại nhìn về phía Khương Hiểu, khóe môi mang theo ý cười lễ phép và bình tĩnh: "Phu nhân - -"

Phu nhân - -

Cầm Khương Hiểu muốn rút, vẻ mặt cô rung động. "Trợ lý Tường - -"

"Phu nhân, có gì cần căn dặn?" Tường Cần lễ phép chu đáo hỏi.

Khương Hiểu mấp máy khóe môi: "Vẫn giống như trước đây kêu tên của em đi."

Tường Cần vô cùng khó xử.

Chu Tu Lâm luôn đứng xem diễn quét mắt nhìn hai người bọn họ, đặc biệt là Tường Cần: "Không phải nói 8 giờ rưỡi sao?" Bây giờ mới tám giờ chín phút.

Tường Cần cười: "Sợ kẹt xe, tôi xuất phát sớm hơn một chút. Chu tổng, tôi đưa phu nhân qua trước."

Chu Tu Lâm ừ một tiếng.

Khương Hiểu: "..."

Tường Cần nhiệt tình bước lên, vừa định xách hành lý của Khương Hiểu, Chu Tu Lâm đã đi trước anh ta một bước, nhắc vali lên. "Cậu lên xe trước đi."

Tường Cần bất giác, có phải anh ta đến quá sớm rồi không. Anh ta chấp choạng đi xuống lầu.

Khương Hiểu đi bên cạnh Chu Tu Lâm, cảnh này tựa như chồng tiễn vợ đi xa, lưu luyến, lòng lại tràn đầy lo lắng.

Không biết có phải Chu Tu Lâm có ý nghĩ như vậy hay không.

Một lát nữa có phải sẽ cho cô một cái kiss goodbye hay không.

Đến dưới lầu, Chu Tu Lâm bỏ hành lý vào cốp sau xe, quay lại nhìn Khương Hiểu: "Lên xe đi."

Khương Hiểu tặc lưỡi, quả nhiên không thể chờ đợi cái gì. "Tôi đi đây." Cô khề cấn môi: "Anh phải tự chăm sóc bản thân cho thật tốt đấy."

Chu Tu Lâm nhẹ nhàng lên tiếng, còn biết quan tâm anh, không tệ.

Hai người ăn ý gật đầu một cái, cứ tạm biệt như vậy.

Cô lên xe, ngồi ở ghế sau.

Xe chậm rãi lái đi.

Đột nhiên quay đầu lại, phát hiện anh vẫn ở đấy.

Một khắc đó, Khương Hiểu đột nhiên cảm thấy trong lòng thật an bình.

Đáy lòng ấm áp.

Trong xe chợt vang lên một bài hát [1]:

...

Anh và em trao nhau nụ hôn tạm biệt giữa đường phố không người

Mặc cho gió thét gào anh không thể ghim mình

Anh và em trao nhau nụ hôn tạm biệt trong một đêm cuồng loạn

Trái tim anh đang đợi chờ đón nhận những bi thương

[1] Bài Goodbye kiss của Trương Học Hữu, nguồn dịch: langdongtamhon.blogspot.com

...

Khương Hiểu cắn chặt hàm răng: "Trợ lý Tưởng, có thể đổi bài không?"

"Phu nhân, ngài muốn nghe bài gì?"

Khương Hiểu: "... Anh ta thật sự gọi đến nghiệm rồi.

Trợ lý Tưởng đổi một bài khác.

Khương Hiểu kéo khóa môi, nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mặt trời vừa vãn, trời sáng khí trong.

Anh Chu, nửa tháng sau gặp lại.

Cô vuốt bụng, đừng nhớ em và Tiểu Đậu Nha nhé!

Sau khi Khương Hiểu đi đến phim trường, Chu Tu Lâm lại khôi phục sự bận rộn như ngày xưa.

Tối thứ sáu, mẹ Chu muốn đi tham gia một hội đấu giá từ thiện, nên gọi điện thoại cho Chu Tu Lâm, bảo anh cùng đi.

Chu Tu Lâm: "Ba con đâu? Sao không gọi cho ông ấy?"

Mẹ Chu: "Ông ấy có việc bận rồi."

Chu Tu Lâm: "Thứ sáu con đi với ngài."

Mẹ Chu: "Gần đây con và Khương Hiểu thế nào rồi?" Sau khi hai người lỉnh giấu, Chu Tu Lâm và Khương Hiểu trở về một chuyến, người một nhà cùng nhau ăn bữa cơm. Nhưng đến cùng trong lòng mẹ Chu vẫn tồn tại một ít khúc mắc, chỉ lễ độ và khách khí với Khương Hiểu. May thay, Khương Hiểu không lá mặt lá trái với trường bối, khách khách khí khí, ngược lại làm bà có thể chấp nhận. Nhưng bất ngờ là, Khương Hiểu và ba Chu có thể thảo luận với nhau. Ba Chu thích chơi cờ, trong lúc vô tình Khương Hiểu tán gẫu cùng ba Chu, ba Chu mới biết Khương Hiểu cũng biết chơi cờ, nên đã mời cô chơi thử một ván, kết quả chơi ba ván.

Khương Hiểu thắng hai ván.

Ba Chu nhìn bàn cờ trầm tư không nói.

Khương Hiểu xấu hổ nhìn ba Chu: "Bác trai, ngài đừng nóng giận, lần sau cháu nhường ngài vài nước."

Ba Chu: "..."

Chờ khi Khương Hiểu và Chu Tu Lâm rời đi, ba Chu nói thẳng, bảo nếu cô có thời gian trở về chơi cờ với ông.

Chu Tu Lâm trả lời: "Mẹ, Khương Hiểu đến phim trường rồi."

Mẹ Chu: "Phải đi bao lâu vậy?"

Chu Tu Lâm: "Nửa tháng."

Mẹ Chu suy nghĩ, chẳng lẽ Khương Hiểu thật như Nhất Nghiên nói, vì sự nghiệp mới ở cùng Chu Tu Lâm. Vì Khương Hiểu, Chu Nhất Nghiên tức giận rất lâu, bầu không khí nhà họ Chu đè nén một dạo. Cũng may mấy ngày nay, Chu Nhất Nghiên bắt đầu công việc, bận rộn đã hòa tan mất mát và tức giận của cô.

Mẹ Chu lại nói với Chu Tu Lâm vài câu, mới cúp điện thoại. Bà thở dài một hơi, đối với cô con dâu đột nhiên có này, thật ra bà cũng không phản ứng kịp.

Tối thứ sáu, Chu Tu Lâm và mẹ cùng xuất hiện ở khách sạn Sơn Trang.

Hội đầu giá mời đến không ít công ty xã hội nhân vật nổi tiếng, cả đêm chụp không ít ảnh, cuối cùng số tiền quyền được đều tặng cho trẻ em ở phía tây, dùng để xây trường học, sửa đường, cùng với mua quần áo mới cho bọn trẻ.

Buổi tối, Chu Tu Lâm thấy Mạc Di Hằng đang bồi bạn gái phía trước. Mạc Di Hằng vỗ tay bạn gái, cô bạn gái bừa bãi rồi đi.

Mạc Di Hằng: "Gần đây cậu bận gì thế? Sao không thấy ra ngoài?"

Chu Tu Lâm lạnh lạnh nhìn anh ta một cái: "Cậu và Triệu Hân Nhiên đã cắt đứt rồi?"

Mạc Di Hằng sờ cái mũi: "Chúng tôi chỉ là bạn bè tốt, sao cậu lại quan tâm rồi hả?"

Tay trái Chu Tu Lâm luôn đút trong túi quần, tác phong nhanh nhẹn. "Cách Triệu Hân Nhiên xa một chút."

Mạc Di Hằng ngạc nhiên: "Đừng nói với tôi cậu xem trọng cô ấy, nếu thật như vậy, tôi khẳng định không chạm vào cô ấy."

Chu Tu Lâm nhìn thẳng anh ta, Mạc Di Hằng nghiêm túc. "Cậu yên tâm đi, tôi và cô ấy không có gì. Cậu có biết không? Cô trợ lý bên cạnh Triệu Hân Nhiên kia, thật sự rất gian xảo, hai ngày nay tôi và Triệu Hân Nhiên tiến triển khá tốt. Nhưng cuối cùng cô bé trợ lý đó gọi cho Triệu Hân Nhiên một cú điện thoại, Triệu Hân Nhiên đã bị tẩy não, sau đó lập tức không còn quan tâm đến tôi nữa."

Chu Tu Lâm thoáng cười. Có đôi khi quả thật minh tinh cần trợ lý như vậy, giúp bọn họ phân rõ phương hướng, thế mới không đi nhầm đường.

Mạc Di Hằng im lặng chú ý Chu Tu Lâm, trong lòng tràn đầy hoài nghi. Nhiều năm như vậy, chưa từng thấy anh để ý đến cô gái nào, sao bây giờ lại bắt đầu quan tâm Triệu Hân Nhiên, anh ta rất quan tâm chuyện tình cảm đại sự của anh em đây.

"Tôi nghe nói bộ phim《Thịnh thế thiên hạ》, cuối cùng sao Tân Trọng Bắc đồng ý vậy?"

"Trình Ảnh và anh ta có chút giao tình, hơn nữa cho anh ta 10% lợi nhuận điện ảnh và truyền hình."

"Thật sự không ít. Hai ngày nay Triệu Hân Nhiên và Tân Trọng Bắc diễn với nhau, cô ấy nói với tôi, Tân Trọng Bắc có kỹ thuật diễn, người cũng không tệ, nghe nói ở đoàn phim rất được hoan nghênh, làm một đám cô bé say mê. Sớm biết thế, tôi cũng đi làm diễn viên."

Chu Tu Lâm cười lạnh: "Nếu cảm thấy hứng thú, chọn một ngày đến đoàn phim xem thử."

Mạc Di Hằng dựa vào ghế sofa: "Không đi, bên kia nóng lắm, gần đây đã đến bốn mươi độ, chạy qua bên kia chịu tội à."

Chu Tu Lâm không nói nữa, đứng dậy đến khu ăn uống.

Mạc Di Hằng vội vàng đuổi theo: "Sao đột nhiên cậu lại muốn đến đoàn phim?" Chẳng lẽ thật sự vì Triệu Hân Nhiên.

Chu Tu Lâm bưng một ly rượu lên.

Lúc này đối diện là một người phụ nữ xinh đẹp đi đến chỗ bọn họ, người phụ nữ mặc váy dài màu tím, tóc dài dùng kẹp cố định lại, không đeo nhiều trang sức, nhưng không hề che mất khí chất của cô.

"Chu tổng, Mạc tổng - -" Giọng nói Lương Nguyệt nhu hòa.

"Chào cô Lương [2]." Chu Tu Lâm và Mạc Di Hằng chào hỏi.

[2] cô trong từ cô giáo, bản gốc là 老师 (lão sư)

Lương Nguyệt nhận được hai mươi mốt giải thưởng trong ngoài nước, kỹ thuật diễn tình xảo, khiến cô vang danh ở quốc tế. Trong giới mọi người đều gọi cô là cô Lương, người quen, gọi cô là chị Lương.

Lương Nguyệt cười nhạt: "Đêm nay buồn chán quá phải không?" Tiệc từ thiện tối là một tay cô lo liệu, là chủ nhân, đương nhiên cô nên quan tâm bọn họ một chút.

"Cô Lương, ngài quá lo lắng rồi. Chúng tôi còn phải cảm ơn ngài, nếu không có bữa tiệc này của ngài, tôi và Tu Lâm đều không gặp nhau được."

Lương Nguyệt mỉm cười: "Mạc tổng vẫn hay nói giỡn như xưa, các cậu đến mới là vinh hạnh của tôi. Đúng rồi, Chu tổng, tôi đã xem kịch bản của 《Thịnh thế thiên hạ》, rất chờ mong."

Chu Tu Lâm cười nói: "Chúng tôi cũng rất chờ mong, có Trọng Bắc diễn chính, tin rằng bộ phim này nhất định sẽ mang đến kinh hi cho người xem."

Lương Nguyệt gật đầu: "Tôi không quấy rầy các cậu nữa, chơi vui nhé, sau này có cơ hội lại tụ họp."

"Được."

Lương Nguyệt chậm rãi rời đi, Mạc Dĩ Hằng không khỏi cảm khái. "Vị mẹ kế của Tần Trọng Bắc này, quả thật không tệ."

Chu Tu Lâm nhìn bóng lưng Lương Nguyệt: "Úm."

"Đúng thế. Trên mạng nói cô Lương bao nhiêu tuổi? 36 hay 38?"

"Cậu rảnh rồi đi quan tâm tuổi tác của dì, có thể làm chút chuyện hay không."

"Nếu đi ấy không gả cho ba của Tần Trọng Bắc, hiện giờ gặp đi ấy, có thể kêu chị đấy."

Mạc Dĩ Hằng nói không sai, nhưng Chu Tu Lâm không nghĩ điều đó có liên quan gì đến anh.

Vào ban đêm, tiệc từ thiện này đã trở nên hot trên weibo.

Bóng đêm yên tĩnh, Khương Hiểu chờ Triệu Hân Nhiên kết thúc công việc, cô ngồi ở một bên ghế, không chút để ý lướt weibo, thấy tin tức tiệc tối nên xem qua một lần.

Làm từ thiện, thật sự là một chuyện tốt.

Trợ giúp người khác, còn có thể cứu bản thân.

Khương Hiểu cất máy, đứng dậy đi qua đi lại vài vòng trên hành lang. Cô nhẹ nhàng vuốt bụng, vừa đi vừa lầm bầm. "Tiểu Đậu Nha, con hãy nghe cho kỹ, đêm nay bài mẹ đọc cho con tên là 《Lạc Thần Phú》[3]."

[3] Lạc Thần Phú: Bài 'Lạc Thần Phú' nổi tiếng của Tào Thực tả mối tình với Chân thị. Chân thị nguyên là con dâu Viên Thiệu, sau khi Tào Tháo phá Ký Châu thì đem gả cho Tào Phi, mặc dù Tào Thực cũng xin được lấy nàng. Về sau Phi trúng gian kế của Quách phi mà bức tử Chân hậu, nhưng rồi ân hận, nên đem tặng Thực chiếc gối của Chân hậu. Tào Thực dạo chơi bên dòng sông Lạc rồi nghỉ đêm tại đó, ôm gối nằm mộng thấy Chân thị, tỉnh giấc làm ra bài phú này, tả giấc mơ gặp nữ thần sông Lạc. Với sự tương tượng thần kỳ và từ chương hoa lệ, tình cảm tha thiết chân thành, bài phú trở thành một kiệt tác tình yêu trong văn học Trung Quốc.

"... Phiên nhược kinh hồng, uyển nhược du long. Vinh diệu thu cúc, hoa mậu xuân tùng. Phảng phát hê nhược khinh vân chi tế nguyệt, phiêu diêu hê nhược lưu phong chi hồi tuyết..." Vài câu này, Khương Hiểu đi tới đi lui đọc năm sáu lần.

Quay phim cổ trang có một ích lợi, chính là dễ dàng nhập vào hoàn cảnh. Gần đây mỗi ngày Khương Hiểu đều đọc thơ cổ cho Tiểu Đậu Nha, đại khái cô muốn bồi dưỡng đứa bé thành một tài tử tài hoa hơn người.

Tần Trọng Bắc vừa quay xong cảnh cuối hôm nay, đi ra chợt thấy có người lầm bầm đọc gì đó. Anh ta cúi bộ y phục nặng nề ra, trầm giọng nói: "Lại đây lấy quần áo."

Khương Hiểu quay đầu phát hiện là anh, tiện tay tiếp được. "Muốn đưa đến đâu?"

Tần Trọng Bắc hí hóp, nương theo ánh sáng ít ỏi, đánh giá cô: "A, hóa ra là trợ lý của Triệu Hân Nhiên à? Đặt bên đây, chờ trợ lý tôi đến dọn vậy."

Khương Hiểu gật đầu, đặt phục trang qua một bên. Bởi phải đợi Triệu Hân Nhiên, nếu lúc này cô đi, thì có chút không ổn.

Ánh trăng tĩnh mịch, côn trùng kêu vang tiếng được tiếng không.

Tần Trọng Bắc chậm rãi cởi áo trong áo ngoài ra, cuối cùng chỉ còn lại có T-shirt ngắn tay của mình. Dáng người anh ta rất tốt, cơ bắp rắn chắc, chắc chắn thường xuyên rèn luyện. Làn da anh ta không trắng không đen, màu lúa mì, khí sắc rất khỏe mạnh. Anh ta khẽ vuốt vạt áo, cảm khăn lông lau mồ hôi trên trán.

"Em tốt nghiệp rồi hả?" Hồi lâu Tấn Trọng Bắc đột nhiên hỏi.

"Hả?" Khương Hiểu nhìn thấy đáy mắt anh ta mang theo hỏi thăm, trong lòng lộp bộp một chút.

Tấn Trọng Bắc thoáng cười: "Tôi nhớ, ba năm trước, em đã nhận lời mời làm trợ lý của tôi mà."

Khương Hiểu biến sắc: "Ngài còn nhớ rõ à." Ba năm trước, nghỉ hè năm nhất của cô, cô đi phỏng vấn làm trợ lý, kết quả phản hồi thất bại.

"Trí nhớ xem như không tệ." Chủ yếu là lúc đó Khương Hiểu vì không được tuyển làm trợ lý, khóc rất thương tâm, vừa lúc bị Tấn Trọng Bắc bắt gặp. Anh ta còn an ủi cô vài câu, nói sau này có cơ hội sẽ tìm cô.

Không nghĩ đến sau này, cô vẫn vào vòng tròn này. Xem ra, hiện giờ cô cũng không tệ.

Khương Hiểu mỉm cười: "Năm đó tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện, ngài bỏ qua cho."

"Sao thế? Bây giờ còn muốn đến làm trợ lý cho tôi không?" Tấn Trọng Bắc lộ ra nụ cười có thâm ý khác, dường như chỉ thuận miệng hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Chu Tiên Sinh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13

Khương Hiểu căng thẳng nhìn anh ta, Tấn Trọng Bắc vẫn tươi cười như cũ, cô không phân biệt được anh ta là chân thành hay là cười giỡn. Tấn Trọng Bắc có một phòng làm việc của chi nhánh chuyên nghiệp, còn có cha đạo diễn của anh ta, mẹ diễn viên, làm sao có thể thiếu người.

Nói đùa, bối cảnh lớn mạnh như vậy, thông báo tuyển dụng mọi người phải lựa chọn cẩn thận.

Ba năm trước đây, Khương Hiểu không nộp đơn thành công, đó là khi ấy khả năng của cô chưa đủ. Nhưng cô bây giờ, mặc dù có kinh nghiệm làm việc. Nhưng còn chưa đủ tư cách làm trợ lý cho anh để. Tấn Trọng Bắc có thể nhớ được cô, chứng minh năm đó cô để lại ấn tượng quá sâu cho anh ta rồi.

Khương Hiểu nhớ lại, là cảm thấy có chút mất mặt. Lúc đó cô khóc nước mắt đều rơi, Tấn Trọng Bắc cho cô một chiếc khăn tay. Hàng hiệu, chiếc khăn tay đó đến bây giờ còn được cô giữ ở trong hộp. Bây giờ nếu cô cầm khăn tay đăng kí bán đấu giá trên mạng, nhất định có thể bán ra một giá tốt.

Buổi tối, gió thổi vào người, không làm dịu đi một chút oi bức và táo bạo của mùa hè.

Cô cười một tiếng, "Các anh có thể mở được tiền lương bao nhiêu?"

Tấn Trọng Bắc kinh ngạc một hồi, "Chắc chắn cao hơn cô bây giờ."

Khuôn mặt Khương Hiểu khê động, "Tiền lương của tôi chỉ có 5000." Cô thở dài một hơi. Quay về nhất định cô phải đưa ra kiến nghị với Chu Tu Lâm, Hoa Hạ cho tiền lương của trợ lý quá thấp, Tấn Trọng Bắc cũng mở lương cao lấy cô rồi.

Ngón tay thon dài của Tấn Trọng Bắc vuốt trán, màu sắc đôi mắt sâu như biển, làm cho người ta không phân biệt rõ cảm xúc của anh ta.

Khương Hiểu liếm liếm khóe miệng, rất bình tĩnh, "Cảm ơn ngài còn nhớ rõ tôi, nhưng bây giờ tôi rất hài lòng với công việc của mình."

Sắc mặt Tấn Trọng Bắc lộ ra vài phần mệt mỏi, không nhịn được cười một tiếng, nụ cười dần dần bị ánh trắng che giấu. Anh ta gật đầu, nâng tay xoa nhẹ khóe mắt chưa xót một chút, "Vậy rất tốt." Lời nói ngắn gọn mà mạnh mẽ.

Luôn trưởng thành ở giữa kinh nghiệm thất bại lần lượt dạy cho bạn trở nên chín chắn. Khóc nhè là vô dụng, tự bản thân mình muốn phải đi thực hiện.

Khương Hiểu nghĩ lại nụ cười của anh ta, anh ta cũng không phải là đang cười đùa.

Đột nhiên cô bình thường trở lại, cô tỏ ý cảm ơn lần nữa, "Tôi có thể có một yêu cầu không?"

"Cái gì?" Anh ta nhiều hứng thú mà nhìn cô.

"Người bạn tốt nhất của tôi cực kì thích anh, tôi có một yêu cầu quá đáng, ngài giúp tôi ký một cái tên không?"

Tấn Trọng Bắc cười cao giọng, hóa ra là yêu cầu này. "Được."

Khương Hiểu nhẹ răng cười, “Vây lần sau tôi sẽ tìm ngài. Cảm ơn ngài.”

Nơi xa truyền đến một trận tiếng huyền ảo, xem ra đêm nay đã diễn hết rồi.

Chỉ chốc lát sau, một đám người Triệu Hân Nhiên khoan thai mà ra. Khương Hiểu đứng dậy, “Xin lỗi, tôi đi trước.”

Tấn Trọng Bắc nhìn bóng dáng của cô đang biến mất dưới ánh trăng, khi anh ta từ từ đứng dậy, quay lại vừa hay nhìn thấy Trình Ảnh đứng từ một nơi bí mật gần đó. Anh ta gật đầu, “Đến đây lúc nào?”

Trình Ảnh không nhanh không chậm đi tới, cô mặc váy trắng dài, làn váy lay động theo gió, mang theo gọn sóng, không nói hết quyền rũ. “Lúc anh trêu chọc đùa giỡn cô gái nhỏ.”

Tấn Trọng Bắc bật cười, liếc cô một cái.

“Chùng nào thì anh bắt đầu trịnh trọng giờ trò đùa rồi?” Trình Ảnh biết anh ta nhiều năm, nói chuyện chưa bao giờ kiêng dè.

“Thế nào? Sợ tôi lấy người của công ty các người?”

Trình Ảnh nhún nhún vai, “Chỉ sợ anh không lấy được.”

“Thật sao?” Tấn Trọng Bắc nhún mày, “Nếu tôi có thể lấy đi được?”

Trình Ảnh khẽ ngược đầu, lộ ra đường cong đẹp đẽ của gò má, “Tấn đại anh đế, không nói gạt anh, cô gái nhỏ này rất có cá tính. Anh hà, đừng suy nghĩ. Lúc trước tôi từng muốn cô ấy, nhưng cô ấy lựa chọn Triệu Hân Nhiên.”

Tấn Trọng Bắc nói nhỏ, “Cô ấy còn vừa hỏi tôi tiền lương rồi.”

Trình Ảnh cười khúc khích, “Anh đùa người khác, người khác không thể đùa anh.”

Dưới ánh trăng, Tấn Trọng Bắc kết bạn với Trình Ảnh mà đi.

Khương Hiểu và Triệu Hân Nhiên trở lại khách sạn, đoạn đường này Triệu Hân Nhiên im lặng hơn bình thường.

Khương Hiểu cho rằng cô là một mối, nói sự sắp xếp công việc của ngày mai với cô một chút, chuẩn bị rồi đi.

Triệu Hân Nhiên lại gọi cô dừng lại, thực ra xa xa cô ta vừa mới thấy Khương Hiểu đang nói chuyện với Tấn Trọng Bắc. Cô ta lại diễn ngang tài ngang sức mấy trận với Tấn Trọng Bắc, không dám nói quá quen thuộc với anh ta.

“Em vừa đang nói chuyện phiếm với Tấn Trọng Bắc?”

“Tùy tiện nói vài câu.”

Triệu Hân Nhiên lại nhìn cô một cái, vẻ mặt lạnh lùng, “Khương Hiểu, đừng trách chị không nhắc nhở em. Thân phận Tấn Trọng Bắc, đừng thích anh ta, càng đừng vọng tưởng đến gần anh ta. Cuối cùng bị thương cũng chính là em.”

Khương Hiểu hít một hơi, trong lòng lặng lẽ oán thầm, cô là mẹ đẻ nhỏ rồi, đâu có thể đi dụ dỗ người khác. Cô gờ gờ ngón tay lên, “Em có bạn trai.” Tô diễn phỉnh nhiều người, để tránh phiền phức, cô sớm đề lộ ra tin tức, bản thân mình có bạn trai. Tự nhiên giảm đi rất nhiều phiền toái.

Triệu Hân Nhiên thấy nhẫn của cô, rất thông thường, “Ồ, trước đây sao không nghe em nói qua? Chuyện khi nào?”

“Thì gần đây mới đi đến xác định, nhưng mà anh ấy đi nước ngoài rồi.”

“Lời của chị vừa nói, em đừng để ở trong lòng, chị cũng là vì tốt cho em. Chị thấy được nhiều hơn em, em còn nhỏ.”

“Em hiểu. Chị cũng nghỉ ngơi sớm một chút, sáng sớm mai chị còn diễn.” Khương Hiểu còn không biết người Triệu Hân Nhiên này sao? Tâm không xấu, chính là hơi chỉ vì cái lợi trước mắt. Về sau có thể càng phát triển tốt hay không, thì xem chính cô ấy rồi.

Khương Hiểu quay về phòng dưới lầu, “vận may” cô tốt, một người ở một phòng, đối diện là phòng của Tường Cẩn.

Tường Cẩn xuất hiện, làm cho các đạo diễn cảm thấy sâu sắc rằng, Hoa Hạ coi trọng《Thịnh thế thiên hạ》, mọi người từ trên xuống dưới hết sức xúc lại suy nghĩ.

Khương Hiểu vừa về đến phòng, liền phát hiện trên bàn bày sửa chua, hoa quả. Ba ngày liên tục đều là như thế. Khương Hiểu tò mò, cuối cùng tất cả đây là Tường Cẩn gây nên, hay là Chu Tu Lâm dặn dò anh ta đây.

Cô rửa sạch một quả táo.

Trước lúc ngủ, cảm thước dây đo bụng như trước, có thể là buổi tối cô ăn nhiều, đêm nay bụng lại béo thêm một cm hơn bình thường.

Ngày hôm sau, cô mang hoa quả tới studio chia cho mọi người, trời nóng, hoa quả không để được quá lâu. Cô lại tự mình tặng cho Trình Ảnh một chút.

“Chị Ảnh, ném thử trái vải.” Nụ cười Khương Hiểu thoải mái.

Ấn tượng của Trình Ảnh với cô tốt, nhặt một trái lên ném ném. “Triệu Hân Nhiên, có cô làm trợ lý thật sự là may mắn của cô ấy.” Làm việc không kiêu ngạo không tự ti, làm cho lòng người rất thoải mái, ở studio biết thân biết phận. Cô gái nhỏ như vậy dĩ nhiên là khiến cho vui vẻ.

Khương Hiểu cười hi hi, quay đầu lại thấy Tường Cần.

Về mặt Tường Cần hình như có chút không thích hợp, đi về phía Khương Hiểu.

“Trợ lý Tường, anh có muốn ăn vải không nha?”

Tường Cần cắn răng, “Khương Hiểu, cô tới đây một chút, tôi có lời muốn nói với cô.”

Khương Hiểu theo anh ta đi tới góc khuất.

Tường Cần thở dài một cái, vẻ mặt căng thẳng, “Phu nhân, sao ngài nổi lên tin đồn phổ biến với Tấn Trọng Bắc?”

Khương Hiểu không hiểu.

“Buổi sáng tôi tới đây, thì nghe được có người nói hai người, trước hoa dưới trăng.” Tối hôm qua Tường Cần chính là đi một tiệm mát-xa gần đó, thoáng cái không hề xác định ra việc này. Anh ta mở điện thoại ra, “Cô xem.”

Khương Hiểu lục tin tức.

Tiêu đề【Người phụ nữ bí ẩn gặp gỡ Tấn Trọng Bắc trong đêm】bất mắt, còn kết hợp với một tấm hình mơ hồ, là gò má của cô.

“Người phóng viên này cũng quá không có đạo đức nghề nghiệp rồi, đơn thuần nói vớ nói vẩn linh tinh.”

Khóe mắt Tường Cần giật giật, “Điều quan trọng còn phát tán.”

“Làm sao bây giờ? Dù sao cũng không thấy rõ là tôi, người khác lại không nhận ra.”

“Người khác nhận ra được cô, nhưng cuối cùng Chu tổng nhận ra được.”

Khương Hiểu vừa cẩn thận nhìn tấm hình một chút, cô trong hình, tóc dài ngắn hơn nửa khuôn mặt. “Trợ lý Tường, anh không cảm thấy tấm hình chụp tôi này cực kì giống Hạ Lam (tên nữ diễn viên) sao?” Cô nhìn kỹ thêm vài lần, “Tôi cũng không biết gò má tôi giống Hạ Lam. Nói không chừng người khác tưởng rằng Hạ Lam.”

Khóe mắt Tường Cần co rút một chút.

Khương Hiểu cười, “Trợ lý Tường, anh đừng vội, tôi nghĩ Chu tổng anh ấy không nhất định có thể nhận ra tôi đâu.” Ba ngày nay, anh cũng hoàn toàn không liên lạc với cô nha, một cuộc điện thoại thăm hỏi cũng không có.

Tường Cần sợ cho phụ nữ có thai áp lực, không dám nói, sáng nay anh ta đã nhận được điện thoại của Chu Tu Lâm rồi. Anh ta cảm thấy công việc của ba ngày nay làm không công, mỗi ngày anh ta đều chủ động mà kịp thời báo cáo mọi thứ của Khương Hiểu về cho Chu Tu Lâm, ăn cái gì, làm cái gì. Bây giờ lại tuôn ra mẩu tin tức này. Anh ta có thể từ chức tự nhận trách nhiệm. “Phu nhân, ngài nên nghĩ giải thích với Chu tổng như thế nào đi.”

Lông mi Khương Hiểu run rẩy, “Trợ lý Tường, hay là gọi tên của tôi đi.”

Tường Cần nâng tay nhìn đồng hồ, “Xem chừng bây giờ Chu tổng đang ở trên đường tới.

Khương Hiểu: “... Anh ấy tới làm gì? Thực sự sẽ không vì cái tin đồn này chứ? Đần độn cũng có thể nhìn ra đây là giả.”

Có lẽ bây giờ Chu Tu Lâm chính là tên đần độn đi. Tường Cần không dám nói.

Buổi chiều, Tấn Trọng Bắc đi cùng Triệu Hân Nhiên, Hân Nhiên biết được Tấn Trọng Bắc đồng ý hôn ước của công chúa nước láng giềng, khóc còn tìm anh ta, thậm chí ăn nói khấp nép xin anh ta không đồng ý cuộc kết thân này.

Đoạn này diễn hai lần, đạo diễn đều không hài lòng.

“Hân Nhiên, cô phải diễn cái loại mất hết hi vọng ấy, cái loại đau lòng đó, mà không phải khóc nhạt nhẽo như thế này.”

Triệu Hân Nhiên xấu hổ, “Đạo diễn, tôi hiểu.”

Lại diễn một lần, vẫn không được như cũ.

Đạo diễn hô một tiếng: “Ngăn lại! Nghi ngơi một chút trước! Lát nữa sẽ diễn.”

Triệu Hân Nhiên có chút mệt mỏi, cô điềm đạm đáng yêu nhìn Tần Trọng Bắc, “Thật xin lỗi.”

Tần Trọng Bắc gật đầu, “Cô phải dẫn mình vào trong nhân vật, đừng quá căng thẳng.”

Triệu Hân Nhiên ừ một tiếng, đi đến bên ghế gấp, buồn bực không vui.

Ngày vừa buồn bực vừa nóng, mặc dù bên trong đã mở hai máy điều hòa, vẫn không ngăn được hơi nóng.

Triệu Hân Nhiên rầu rĩ nằm xuống, về mặt u ám.

Khương Hiểu chưa từng học qua chuyên ngành điện ảnh và truyền hình, một mực không hiểu kỹ năng diễn phim. Triệu Hân Nhiên là lên từ phim mạng, kỹ năng diễn cũng còn đang trong giai đoạn học tập. Bản thân để cô phụ cho vai chính của ảnh để Tần Trọng Bắc như vậy, trong lòng cô liền có áp lực, hiện tại chỉ là mấy cái, bây giờ càng khó chịu trong lòng rồi.

Mười phút sau, đạo diễn còn không kêu bắt đầu. Mọi người cũng ngồi tại chỗ chờ lệnh.

Khương Hiểu cầm cây quạt quạt nhanh cho Triệu Hân Nhiên.

Lúc này, bỗng nhiên bên ngoài truyền đến tiếng ồn ào.

Triệu Hân Nhiên híp mắt, “Bên ngoài làm sao vậy? Sao ồn ã như thế?”

“Em đi xem.” Khương Hiểu đứng dậy đi ra ngoài.

Đến cửa, vừa hay nhìn thấy Chu Tu Lâm và đạo diễn, phó đạo diễn cùng đi vào. Anh mặc áo sơ mi trắng, cũng không có chiều hướng nếp nhăn trên người, đi tuốt ở đằng trước, tất cả mọi người nhìn anh.

Khương Hiểu nghĩ thầm, ôi, thật sự đến đây, giống như gió mát ngày hè, từ từ thổi tới.

Chu Tu Lâm liếc mắt một cái thì thấy được cô trong đám người, ngó ngàng đứng ở đằng kia, sắc mặt hồng hào, tóc buộc lên một cái đuôi ngựa.

Đạo diễn hỏi: “Chu tổng, sao đột nhiên tới đây?”

Chu Tu Lâm: “Ngày khai máy đó vốn muốn tới đây, bởi vì có chuyện không thể đến.”

Đạo diễn nói đơn giản tình hình quay phim ba ngày vừa qua với anh một chút, Chu Tu Lâm gật đầu, “Mọi người vất vả rồi.”

Lúc này đã có người mang một rương đồ uống lạnh* đi tới.

*Đồ uống lạnh: Đồ uống lạnh ở đây bao gồm cả kem, các loại đồ uống giải khát,...

Chu Tu Lâm nói: “Trời nóng, nghỉ ngơi một chút trước.”

Người của anh phân chia đồ uống lạnh xuống. Trong nháy mắt đồ uống lạnh đến làm cho mọi người mát không ít.

Khương Hiểu nỗ lực thật khéo cũng lấy được một cái vị Cornetto*, cô liếm liếm khóe miệng, cảm giác mát mẻ trong tay một hồi.

* Cornetto: là một thương hiệu kem được nhiều người yêu thích với các sản phẩm ngon, phong phú, hấp dẫn.

Bỗng nhiên ánh mắt của Chu Tu Lâm quét tới, mi tâm hơi nhíu lại, trong nháy mắt Khương Hiểu lĩnh ngộ, dường như cầm trong tay bây giờ là một cái □□*, cô vội vã đưa đồ uống lạnh trong tay cho cô gái nhỏ bên cạnh.

*□□: Nguyên văn nó viết y vậy, mình cũng ko rõ chỗ này là sao nữa @.@

Cô gái nhỏ kinh ngạc, “Cô không ăn à?”

Khương Hiểu: “Tôi giảm cân mà.”

Cô gái nhỏ: “Trời nóng như vậy, ăn một cái không có việc gì.”

Khương Hiểu cười lắc đầu. Đợi cô quay lại, Chu Tu Lâm đã đi cùng đạo diễn.

Cô lại suy nghĩ nhiều.

Lúc này Tường Cần tới đây, “Phu nhân, Chu tổng để ngài đi về trước, buổi tối anh ấy đến xem ngài.”

Bỗng nhiên Khương Hiểu nở nụ cười hì hì một tiếng, có loại cảm giác người yêu bí mật như thế.

Cô sờ sờ bụng, Tiểu Đậu Nha, ba con tới thăm con. Im lặng rồi, cô lại nhẹ nhàng nói một câu, ba con vừa đi rất đẹp trai, mang theo gió nha.

Tác giả có lời muốn nói: Tiểu Đậu Nha muốn gặp ba ba rồi!

Ôm ôm hôn hôn giờ thật cao!

Tác giả này thực sự là trẻ con (cũng) (yêu) trẻ con!

Lời dặn dò từ chương trước tôi đã nhìn ra, các bạn đều phải đòi gấp đôi, mắt lấp lánh. Đang cố gắng!

Rất nhiều bạn dễ thương mới đến đây, hẳn rất nhiều là xem văn tôi lần đầu tiên, sao sao đi ~

Cảm ơn tặng nhóm cường hào của chất dinh dưỡng lòng!

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Chu Tiên Sinh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Tối hôm ấy, Chu Tu Lâm mời khách, chính phó đạo diễn, Trình Ảnh, Tấn Trọng Bắc, Triệu Hân Nhiên đều đi.

Trong phòng, mới đầu bầu không khí cũng không sôi nổi như vậy, có Trình Ảnh ở đây khá tốt.

“Chu tổng, tại sao bỗng nhiên anh tới đây hả?” Mặc dù Trình Ảnh cảm thấy mấy cái giải thưởng lớn, nhưng cô vẫn nói khách sáo chu đáo với người khác như trước, bây giờ rót cho mỗi người xung quanh một chén trà. Bên ngoài loan truyền, Chu Tu Lâm và Triệu Hân Nhiên có chút mờ ám, cho nên da nẻ da nẻ q
u u ydo n nên cử Tường Cần tới đây. Buổi chiều khi Chu Tu Lâm xuất hiện, cũng có người nói anh là đến xem Triệu Hân Nhiên. Cô biết Chu Tu Lâm năm sáu năm rồi, cô thật sự không tin.

Chu Tu Lâm cười nói: “Đến thành phố Hàng Châu họp, được dịp đến xem.”

Trình Ảnh cười tươi: “Như vậy hả, tôi đây cần phải lấy trà và rượu kính Chu tổng một ly, cảm ơn Chu tổng yêu quý.”

Bởi vì ngày mai còn phải quay phim, tối nay cũng chưa có khui rượu.

So sánh với, Trình Ảnh mạnh vì gạo bạo vì tiền, Triệu Hân Nhiên có vẻ im lặng rất nhiều. Dù sao, cô có thể tới tham gia bữa tiệc, cũng chỉ là thấy cô đang là minh tinh ký hợp đồng của Hoa Hạ. Cô âm thầm quan sát, bất kì một phương diện nào Chu Tu Lâm và Tấn Trọng Bắc, cũng không hỗ trợ như nhau. Tấn Trọng Bắc đang nổi tiếng ở vị trí cao không thôi, người công khai tình yêu thầm mến của anh ta không ít. Điện ảnh và truyền hình Hoa Hạ đứng lên, Chu Tu Lâm như một con ngựa ô* đột phá vòng vây, bây giờ anh cũng thành một trong những người đàn ông được nữ minh tinh lên tranh luận sôi nổi.

*Con ngựa ô: là con ngựa đen.

Hai mươi tám tuổi, sự nghiệp tốt, máu chốt nhất vẫn còn độc thân. Cho nên càng ngày nữ minh tinh càng muốn có thể hợp tác với Hoa Hạ.

Tấn Trọng Bắc nhướng mày liếc mắt một cái nhìn Chu Tu Lâm: “Chu tổng, nghe mẹ tôi nói, năm nay anh cũng cần phải đi bộ phận phía tây theo đoàn của bọn họ, bà ấy để tôi có cơ hội nói tiếng cảm ơn với anh.”

“Cô Lương khách sáo rồi.” Chu Tu Lâm chỉ thấy qua Tấn Trọng Bắc trước đây rất lâu, quan hệ của hai người cũng không phải rất quen thuộc. Lần này, Trình Ảnh mời Tấn Trọng Bắc diễn《Thịnh thế thiên hạ》, bọn họ mới thảo luận nhiều lần.

Bình thường Trình Ảnh cũng sẽ tham gia sự nghiệp từ thiện, “Nếu không thì cuối năm, chúng ta cùng đi đi.”

Tấn Trọng Bắc khẽ mỉm cười, “Tôi có thể, còn Chu tổng?”

Chu Tu Lâm nhận lời, “Bất cứ lúc nào tôi cũng có thể rút ra chút thời gian.”

Vì vậy đề tài, mọi người từ từ buông ra.

Lúc này Tấn Trọng Bắc nhận một cuộc điện thoại, anh ta không có kiêng dè bọn họ, “Đã điều tra xong? Ngày mai để người kia rời khỏi tổ diễn kịch.

Ảnh trên mạng không cần xóa.”

Chu Tu Lâm hơi trầm ngâm, “Là tấm hình tối qua? Tra được là ai chụp ảnh rồi hả?”

Tấn Trọng Bắc: “Người bên tổ diễn phim”

Chu Tu Lâm gật đầu. Việc này xem chừng là vì Tấn Trọng Bắc, mà Khương Hiểu không hiểu làm một cái đạo cụ mà thôi.

Trình Ảnh quay đầu lại cười nói với Triệu Hân Nhiên: “Hân Nhiên, cô phải cảm ơn Trọng Bắc cho tốt, rửa sạch danh dự của trợ lý nhỏ nhà cô.”

Triệu Hân Nhiên cười sáng lạn, “Vốn là để giành được ánh mắt của người khác, trợ lý của tôi có bạn trai.”

Tấn Trọng Bắc liếc mắt nhìn về phía Triệu Hân Nhiên, dường như đang chờ cô nói tiếp.

Triệu Hân Nhiên tiếp tục, “Bạn trai em ấy là bạn học của em ấy, ra nước ngoài học, quan hệ của trợ lý tôi và bạn trai em ấy rất tốt.”

Trình Ảnh cười nói tiếp: “Tuổi này có bạn trai cũng là rất bình thường, rất nhiều học sinh tốt nghiệp đại học một cái, một tay bằng tốt nghiệp một tay giấy chứng nhận kết hôn, còn có mang con tham gia lễ tốt nghiệp. Khác với chúng ta.” Nói xong lời cuối cùng này cô được một chút ao ước từ trước đến nay.

Tay phải của Chu Tu Lâm đặt ở trên bàn kê động, bụng chén nước trước mặt lên, nhàn nhạt nhấp một ngụm nước, “Cô gái nhỏ của bây giờ ngược lại có ý tưởng”

Bữa tiệc kết thúc, mọi người đường ai nấy đi.

Khi Chu Tu Lâm đến khách sạn, đã mười giờ.

Xe dừng ở chỗ tối, đèn đường phát ra ánh sáng thanh tịnh và đẹp đẽ, mờ mờ ảo ảo. Chu Tu Lâm ngồi ở ghế sau, khuôn mặt xuất chúng yên lặng mơ mơ hồ hồ trong đêm tối.

Trợ lý Tường ngồi ở vị trí kế bên tài xế, do dự mà nhắc nhở: “Chu tổng, bình thường phu nhân mười một giờ đi ngủ.”

Bỗng nhiên Chu Tu Lâm lau khóe miệng, mười một giờ cô ngủ, mặt trời phải lên từ phía tây. Chính là tắt đèn, cô nhất định là chơi điện thoại di động trong tối.

Chu Tu Lâm mang một cái túi giấy xuống xe.

Lúc trước Tường Cần sắp xếp phòng, cũng suy xét đến sau này Chu Tu Lâm tới đây thăm người nhà, nên phòng của anh ta và Khương Hiểu đều ở nơi hẻo lánh, yên tĩnh bí mật.

Chu Tu Lâm đứng ở cửa, nâng tay gõ gõ cánh cửa, bên trong truyền đến tiếng của Khương Hiểu, “Ai vậy?”

“Anh!” Anh trầm giọng trả lời.

Cửa từ từ mở ra, lộ ra khuôn mặt của cô, một đôi mắt nhìn chăm chăm vào anh, đôi mắt trong suốt sáng lên, cô khẽ cúi người, một bộ dáng khéo léo. “Ngài Chu, chào mừng hạ cố đến chơi.”

Chu Tu Lâm nhàu nhàu mày, đi vào, tiện đóng cửa lại. Anh dừng chân ở cuối giường, nhìn quanh phòng. Phòng vốn cũng không lớn, anh vừa tiến đến, lập tức có vẻ càng thêm nhỏ hẹp.

“Ăn xong cơm tối rồi hả?” Anh hỏi

“Ừ.”

“Ăn cái gì?”

Khương Hiểu nháy mắt mấy cái, “Rau salad, còn có hoa quả.”

Chu Tu Lâm đi đến cạnh ghế sofa ngồi xuống, ánh mắt cố định ở trên người của cô. “Muốn ăn đồ uống lạnh* rồi hả?” Buổi chiều bộ dạng tham ăn của cô kia, anh có chút buồn cười.

*Đồ uống lạnh: Đồ uống lạnh ở đây bao gồm kem, các loại đồ uống giải khát,...

“Không có.” Cô nói một cách nghiêm khắc từ ý thức công lý.

Chu Tu Lâm chỉ chỉ túi anh mang vào.

Khương Hiểu nhếch khóe môi, “Mang cho tôi? Cái gì nha?” Cô cho là đồ ăn.

Mở ra xem, bên trong là hai quyển sách. 《 Những chuyện chắc chắn mẹ nên biết 》!

Khương Hiểu liếc anh một cái, thấy anh cuộn tay áo sơ mi lên, có lẽ là chạy tới từ bữa tiệc, sắc mặt có chút mệt mỏi. “Anh muốn uống chút gì không? Nôi này của tôi chỉ có nước khoáng, còn có trà xanh, nha, còn có sữa chua.”

“Nước khoáng.”

Khương Hiểu lấy chai nước khoáng từ trong tủ lạnh ra, vặn mở đưa cho anh. “Anh uống rượu?”

Anh nhúm mày, nở nụ cười. “Không có.”

Khương Hiểu không nói cái gì nữa.

Anh lại hỏi: “Gần đây như thế nào?”

“Không tồi.” Cô dừng một chút, “Trợ lý Tưởng không nói cho anh.”

Bỗng nhiên Chu Tu Lâm cười. “Anh ta nói, với chính miệng em nói cho anh biết, không giống nhau.”

Mỉ tâm Khương Hiểu khẽ động, cô ngồi ở cuối giường, mặt đối mặt với anh. “Công việc tổ diễn phim cứ như vậy, ngoại trừ nóng một chút, cũng không tệ lắm”

Chu Tu Lâm hí híp mắt, ngược lại anh hi vọng đêm nay anh say. “Tối đây___”

Khương Hiểu xoắn ngón tay, không nhúc nhích.

Chu Tu Lâm đứng dậy, bước chân ra, từng bước từng bước đi tới trước mặt cô. Cô ngồi, anh đứng, bóng dáng to lớn hoàn toàn che phủ cô.

Khương Hiểu ngược đầu, cơ thể hơi cứng. “Anh___”

Giọng nói hơi dừng lại, tay anh đặt ở trên vai cô. Đôi mắt kia chăm chú nhìn cô, “Vị bạn trai du học kia của em là ai?”

Khương Hiểu: “...Anh nghe được tin đồn từ chỗ nào hả?”

Chu Tu Lâm xoắn một nhúm tóc của cô lên ngắm nghía.

Khoảng cách gần như vậy, Khương Hiểu có chút bàng hoàng. Nhưng cô không có đường thoát khỏi. “Này, ngài Chu, anh đến tìm tôi liền muốn thảo luận tin đồn này với tôi?”

“Em muốn thảo luận cái gì với tôi? Cũng là tin đồn của em và thần tượng của em?” Anh lạnh lùng nhìn cô, tay cũng chậm chậm trượt xuống, cuối cùng cầm tay cô, tỉ mỉ mài nhẵn của cô.

Trong lúc này Khương Hiểu khó có thể phân rõ ý nghĩ sâu xa của anh.

Chu Tu Lâm từ từ cúi thấp người, nửa ngồi một chân, và nhìn thẳng cô. “Khương Hiểu, em là vợ của Chu Tu Lâm anh.”

“Đó là giả? Chúng ta là kết hôn giả.”

“Em cảm thấy anh cần ký giấy hôn thú.”

Ánh mắt Khương Hiểu mê mang.

“Không phải em rất thông minh sao? Tại sao ở chuyện này___chậm chạp như vậy?” Hơi thở ấm áp lơ lửng ở bên tai, khoảng cách càng ngày càng gần.

Khương Hiểu ngập ngừng, “Anh không biết phụ nữ mang thai sẽ trở nên ngốc nghếch sao?”

Chu Tu Lâm cười cười một tiếng, bắt ngờ hôn lên khóe miệng của cô. Biết cô sẽ né tránh, tay anh giữ khuôn mặt cô.

Hô hấp hai người chạm vào nhau.

Anh hỏi: “Anh có uống rượu không?”

Khương Hiểu đỏ mặt lắc đầu.

Chu Tu Lâm nhìn cô thật sâu, “Hai ngày nay Tiểu Đậu Nha có quấy em hay không?”

Cô như nhìn thấy lần anh nôn ra đó, tiếp sau không có phản ứng. Nói đến Tiểu Đậu Nha, cô buồn lòng rất nhiều. “Anh muốn sờ hay không? Tôi cảm

giác giống như bụng lớn.”

Mi tâm Chu Tu Lâm run lên, ánh mắt rơi vào trên bụng cô. Cô mặc váy ngủ rộng thùng thình, hoàn toàn không nhìn ra thay đổi. Cuối cùng anh kiểm chế bản thân, chỉ ôm lấy cô.

Hồi lâu, Tưởng Cần mở điện thoại, nhắc nhở anh cần phải trở về.

Khương Hiểu cười trộm, ai bảo buổi chiều anh không cho cô ăn đồ uống lạnh, tất cả mọi người có, chỉ cô không có.

Chu Tu Lâm lườm cô một cái, “Bộ phim của Triệu Hân Nhiên còn bao lâu?”

“Hân Nhiên không có trạng thái, có lẽ tiến độ quay phim phải kéo dài mấy ngày.”

Chu Tu Lâm suy nghĩ trong phút chốc, cầm lấy điện thoại di động, gọi một cuộc điện thoại. “Tina, mười giờ sáng mai tôi về công ty, hội nghị của buổi sáng ngày mai lùi lại.”

Khương Hiểu: “.....Anh không phải đi?”

“Có vẻ em rất muốn anh đi.”

“Không phải, tôi không có ý đó.” Khương Hiểu cũng không đuổi người, “Vậy anh ở đâu? Phải nhanh để trợ lý Trương dieendaaneequydonngiúp anh đi đặt phòng. Phòng ở đây rất thiếu, còn không biết có phòng không.”

Chu Tu Lâm nở nụ cười, “Tưởng Cần cũng mệt mỏi một ngày rồi, thôi, đêm nay chấp nhận một chút, chen chúc thôi.”

Chen chúc thôi.....

Trong nháy mắt Khương Hiểu liền muốn bùng nổ, nhưng cô không có dũng khí phản kháng.

Chu Tu Lâm tắm ở phòng tắm, Khương Hiểu tắt đèn, chỉ chừa một chiếc, bóng của cảnh vật lơ mơ, cô nằm ở một bên của giường lớn, còn để lại hơn một nửa cho anh.

Cô từ từ nhắm hai mắt, nghe tiếng nước chảy bên tai. Chỉ chốc lát sau tiếng nước chảy ngừng, lại là âm thanh vù vù của máy sấy tóc.

Chu Tu Lâm từ phòng tắm đi ra, thì thấy Khương Hiểu quần chắn, ngủ tại mép giường, đoán chừng xoay người một cái cũng có thể rơi xuống đất.

Anh lau mồ hôi trên người, vén chắn lên, nằm ở một bên. “Công tắc đèn ở đâu?”

Khương Hiểu không nói chuyện.

Chu Tu Lâm khẽ cười một tiếng, “Hình như công tắc ở bên kia của em.” Nói xong anh vừa muốn thò người qua, Khương Hiểu vươn tay, dùng một cái tắt đèn.

Đêm khuya yên tĩnh, hai người đều không ngủ.

Khương Hiểu vẫn không nhúc nhích, ngược lại Chu Tu Lâm thoải mái. “Chờ công việc lần này của em kết thúc, sau khi trở về, chúng ta nói chuyện mang thai cho ba mẹ.”

“Tại sao không nói cho họ ngay từ đầu?”

“Tư tưởng của mẹ anh quá truyền thống.” Tay của anh nắm tay cô ở trong chăn, “Không có chuyện gì. Ba tháng sau thì đi bệnh viện đặt thê?”

“Đặt thê gì?”

“Trình tự của mang thai và sinh con, đến lúc đó anh sẽ đi với em.”

Khương Hiểu im lặng trong chốc lát, “Sau này anh nhất định sẽ là người cha tốt.”

“Tin tưởng anh như vậy.”

Cô yên lặng trong phút chốc, “Lớp trung học của chúng tôi đó, rất nhiều người đều biết Chu Nhất Nghiên có một anh trai rất lợi hại. Lúc đó cô ấy rất phô trương ở trong lớp, cảm ảnh của anh khoe khoang.”

“Ồ, vậy em xem qua ảnh của anh?”

“Xem qua. Tấm hình anh mặc quần áo học sĩ*.” Quan hệ của cô và Chu Nhất Nghiên không tốt, cũng không dieenndkdanleeequhydomn thể có cơ hội nhìn ảnh của anh. Mà Chu Nhất Nghiên sẽ thường nói chuyện Chu Tu Lâm với mấy bạn học nữ chơi tốt với cô ta.

*học sĩ học vị thấp nhất, do trường đại học phong khi tốt nghiệp đại học.

“Lúc ấy có ý nghĩ gì?”

Khương Hiểu ấp úng nói: “Lúc ấy tôi đã nghĩ thi vào trường cao đẳng.” Im lặng rồi, cô mới nói, “Trước kia tôi đã từng gặp anh.”

“Khi nào?” Anh hiểu kì hỏi.

“Ồi, rất mệt. Ngày mai tôi còn phải đi làm đấy.” Thế nào cũng không chịu nói.

Chu Tu Lâm biết anh không hỏi ra đáp án, lời chần của cô, “Em cũng không ngại oi bức. Ngủ ở giữa!”

Tác giả có lời muốn nói: 【kịch trường nhỏ mơ mộng】

Tiểu Đậu Nha lên tiểu học, một ngày kia hỏi: “Mẹ, thâm trầm là có ý tứ gì?”

Khương Hiểu và con trai lật từ điển Tân Hoa một chút.

Tiểu Đậu Nha hiểu được hàm nghĩa của thâm trầm cảm khái: “Còn có người như vậy hả.”

Khương Hiểu: “Đúng vậy, ba con là đúng.”

Tiểu Đậu Nha: “Ba thật thâm trầm. Thảo nào tên của con gọi là Chu Tư Mộ.”

Ngài Chu đang họp hất xì.

Tên của Tiểu Đậu Nha, lộ bài cho các bạn rồi.

Các bạn muốn yêu tôi như thế nào?

Lời dặn dò dài ở đâu?

Chương có 2 lời nhắn dự đoán ~ 88 cái bao lì xì ngẫu nhiên ~

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Chu Tiên Sinh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Đây là lần thứ hai hai người cùng giường chung gối, hơn nữa là ở dưới trạng thái tỉnh táo.

Khương Hiểu cẩn thận từng li từng tí cất giấu sự căng thẳng của bản thân. Đúng, cô sợ anh phát hiện.

Em thích anh rất nhiều, chỉ mình em biết.

Thích anh, tim đập bùm bùm, nhưng vẫn phải làm một bộ dáng vân đạm phong khinh*.

*Vân đạm phong khinh: (Nghĩa đen) mây gió điềm nhiên, mây thưa gió nhẹ. (Nghĩa bóng) chỉ tính cách không màng gì cả, đàm đàm như mây trời, nhẹ nhàng như gió thổi.

Thích anh, đứng ở bên cạnh anh, đến không khí cũng ngọt.

Tôi luôn luôn kiềm chế phần tình cảm này, bởi vì tôi sợ là tôi đơn phương.

Nhưng, một người đàn ông có thể chạy tới nhìn một người phụ nữ ở ngày hè nóng bức, thậm chí còn hôn cô, vậy chứng minh cái gì? Khương Hiểu len lén nghĩ, hẳn là Chu Tu Lâm có chút thích cô. Ừm! Có chút!

Khương Hiểu cho rằng mình sẽ không ngủ được, kết quả đêm đó, giấc ngủ của cô siêu tốt, mộng đẹp cả đêm. Thậm chí, cô còn làm một giấc mơ.

Chu Tu Lâm, cô, Tiểu Đậu Nha, một nhà ba người đi nghỉ ở hải đảo. Tiểu Đậu Nha với cô, mỗi người cầm một cái kem, Chu Tu Lâm ngồi ở một bên nhìn tha thiết mong chờ.

Sáng ngày hôm sau, cô tỉnh lại trước, nhìn thời gian một chút, sáu giờ lẻ năm phút.

Chu Tu Lâm còn chưa tỉnh, khuôn mặt khi ngủ chính là một người đàn ông đẹp yên lặng, tràn đầy hấp dẫn.

Một số ánh sáng xuyên qua cửa sổ của khách sạn, ánh mặt trời tiến vào từ ngoài cửa sổ càng lúc càng rộng.

6h10, đồng hồ báo thức của Chu Tu Lâm vang lên, anh tắt âm thanh rất nhanh, đứng dậy xuống giường.

Giường lớn hơi rung một chút.

Chu Tu Lâm nhìn người còn đang ngủ trên giường, anh nhẹ nhàng đi phòng tắm. Chờ lúc anh đi ra, Khương Hiểu vẫn giữ tư thế vừa rồi, cũng không hề cử động. Anh nở nụ cười.

Thay quần áo xong, anh đi đến trước giường, thoáng khom người xuống. Anh thật muốn nhìn cuối cùng cô có thể diễn đến mức nào, đến gần cô từng chút từng chút, hai hàng mi dày kia run rẩy nhẹ nhẹ.

Cuối cùng cô mở mắt, về mặt lười biếng. “Sớm ____”

Cách khoảng cách mấy cm, bốn mắt nhìn nhau.

Tất cả trong đáy mắt của anh hoàn toàn là cô.

Anh nói: “Sớm ____ vừa định gọi em, em đã tỉnh.”

Khương Hiểu á một tiếng, “Tôi dậy đây.” Dù cho gặp nhiều tiểu thịt tươi*, khoảng cách số không với khuôn mặt này của Chu Tu Lâm, lòng của cô vẫn đập bùm bùm không ngừng.

*Tiểu thịt tươi: Tiểu thịt tươi là tên mà truyền thông dùng để gọi các bạn nam thần trẻ tuổi đẹp trai và đang hot. (Nguồn: Google)

Anh cười cười: “Anh chờ em.” Giọng trầm thấp ôn hòa vang lên trong không gian yên tĩnh, làm cho lỗ tai của cô đều ngưa ngứa.

Khương Hiểu đang chuẩn bị cầm quần áo đi phòng tắm, cô do dự mà chậm một bước, “Không phải anh rất vội sao?”

Anh đang cài nút áo sơ mi, “Cùng ăn một bữa sáng.”

Khương Hiểu: “.....Nhưng tôi phải đi theo Hàn Nhiên.”

Chu Tu Lâm cười như không cười nhìn cô, không nghe ra chút lên xuống trong giọng nói. “Có thể, nếu không gọi Triệu Hàn Nhiên đi nd da nl e q uu ydo n cùng dùng cơm, anh nghĩ chắc cô ấy sẽ không từ chối, dù sao anh cũng là ông chủ của cô ấy.”

Khương Hiểu: “Vâng, ông chủ.”

Sau cùng, vẫn là hai người cùng dùng cơm.

Cô mang theo mũ, còn có gọng kính lớn. Làm trợ lý mình tinh đã lâu, tính cảnh giác cực kì cao. Chu Tu Lâm liếc mắt trang phục của cô một cái, hỏi một câu, “Làm sao em và Tấn Trọng Bắc bị chụp được?”

Khương Hiểu nhún nhún vai, “Không biết nha. Đêm đó chúng tôi liên tục tiện trò chuyện mấy câu.”

Tấn Trọng Bắc cũng không phải người tiện trò chuyện vài câu với người khác.

“Trước đây em biết anh ta?”

Khương Hiểu lắc đầu, “Không, làm sao có thể. Tôi và anh ta hoàn toàn là người của hai thế giới, năm nay sự nghiệp của tôi vừa mới chuyển biến tốt, mới có thể gặp được anh ta.” Về mặt của cô đáng tiếc, xem ra vô cùng chú trọng với sự nghiệp.

Được, là anh cản trở sự nghiệp của cô.

“Tấn Trọng Bắc có chút phức tạp, không nên đến gần anh ta quá.”

Khương Hiểu biết điều gật đầu một cái, trong lòng có một ý nghĩ. Tiểu Đậu Nha à, ba con có phải đang ghen hay không hả? Cô nghi ngờ nhìn anh.

“Nhìn anh làm gì?”

“Không. Anh dùng mỹ phẩm gì dưỡng da? Sao làn da tốt như vậy?”

Chu Tu Lâm dở khóc dở cười, “Đi thôi, đừng nhiều lời.”

Ăn bữa sáng xong, Chu Tu Lâm phải đi về. Khương Hiểu đưa anh đến đầu đường, xe của anh dừng ở phía xa.

Đang nghỉ hè, không ít người đến thành phố điện ảnh du lịch. Có người thấy Chu Tu Lâm, giờ điện thoại di động lên chụp mấy tấm

Khương Hiểu: “...Anh bị chụp ảnh rồi!”

Chu Tu Lâm không để ý lắm, “Chú ý an toàn.”

Khương Hiểu: “Tôi cũng vừa bị chụp ảnh, tôi sẽ bị lộ ra.”

Chu Tu Lâm: “Người ta có quyền tự do chụp ảnh.”

Khương Hiểu: “Chu Tu Lâm, anh không sợ ngộ nhờ sao? Nhờ chuyện của tôi và anh bị lộ ra, anh cũng không có ngấm lại hậu quả.”

Có hậu quả gì, chẳng lẽ tốt hơn tình thế bây giờ.

Chu Tu Lâm kéo một ý cười, “Lo sợ hão huyền, anh cũng không phải Tấn Trọng Bắc. Người ta chụp anh, về lại phát hiện anh không phải là minh tinh gì, tự nhiên sẽ xóa ảnh.”

Khương Hiểu: “Nhưng nhờ tôi bị lộ ta đây?”

Chu Tu Lâm: “Ông chủ tới khảo sát công việc, nhân viên tiền ông chủ một chút, không thể?”

Khương Hiểu cắn răng: “Có thể. Ông chủ, đi thông thả không tiền.”

Sau đó chứng minh, quả nhiên là Khương Hiểu suy nghĩ nhiều.

Nửa tháng sau, phần diễn của Triệu Hân Nhiên hơi khô thê tre*, công việc ủa cô cũng xem như là chấm dứt.

*Hơi khô thê tre: Cụm từ này bắt đầu từ giai đoạn trước Tần, dùng để chỉ đến việc quay phim đã hoàn thành, chuẩn bị bước vào giai đoạn sau sản xuất. Cụm từ còn để chỉ việc viết xong một tác phẩm. (Nguồn: Baidu)

Tổ diễn phim vì Triệu Hân Nhiên làm một tiệc chúc mừng nhỏ.

Triệu Hân Nhiên thông qua khoảng thời gian này, cũng mở mang không ít, biết bạn bè mới, kỹ thuật diễn cũng được cải thiện. Ly biệt dinendian.loqid]on lúc nào cũng làm cho lòng người chưa xốt. Triệu Hân Nhiên gửi một tấm ảnh trong phim của mình trên Sina Weibo*, bên cạnh là hai người trợ lý của cô.

*Sina Weibo: Sina Weibo là một trang mạng xã hội dạng tiểu blog của Trung Quốc, cũng tương tự như Twitter hay Facebook. Đây là một trong những trang phổ biến nhất tại Trung Quốc, thu hút trên 30% người dùng mạng, với một mức thâm nhập thị trường cũng giống như những gì Twitter đã tạo dựng ở Mỹ. Nó được tập đoàn SINA ra mắt ngày 14 tháng 8 năm 2009 và có 503 triệu người dùng đăng ký tính đến tháng 12 năm 2012. (Nguồn: Wikipedia.)

Tấm ảnh vừa để lên trên mạng, fan liền nổi dậy ầm ĩ.

“Nhiên của tôi đẹp quá.”

“Cầu chúc 《Thịnh thế thiên hạ》cháy lớn trước.”

“Oa, chị trợ lý cũng thật đẹp! Hoàn toàn có thể ra mắt rồi!”

.....

Hoạt động buổi tối, cơ thể Trình Ảnh không khỏe không đi, khiến người ta ngoài ý muốn chính là Tấn Trọng Bắc đi.

Tường Càn là đại diện của điện ảnh và truyền hình Hoa Hạ, đóng quân ở tổ diễn phim nhiều ngày, sớm đã làm quen với họ. Anh ta thường nói đùa giỡn với đạo diễn ở studio, có thể xem bản thân như phải có kỹ thuật diễn thâm niên, thậm chí âm thầm, còn đích thân làm mẫu.

Lần này, mọi người càng cảm thấy thích hợp, Tường Càn xuất hiện ở tổ diễn phim《Thịnh thế thiên hạ》, là hợp tình hợp lý như vậy.

Trong phòng, hơn hai mươi người.

Triệu Hân Nhiên chào hỏi với mọi người xong, nói rất nhiều lời, đơn giản là cảm ơn sự chăm sóc của mọi người trong thời gian này, sau này thường liên lạc. Tấn Trọng Bắc xuất hiện, khiến cô không khỏi có chút vui vẻ, trên mặt không che giấu được kích động.

Thực ra Khương Hiểu cũng rất kinh ngạc, Tấn Trọng Bắc có thể tới.

Mọi người tốp năm tốp ba trò chuyện.

Vô tình, Tấn Trọng Bắc ngồi xuống bên cạnh Khương Hiểu.

Khương Hiểu ăn quả nho, vừa quay đầu thấy anh ta, cô cười một tiếng, đôi mắt khi cười rộ lên hơi nhúu lại, “Thầy Tấn_____” các diễn viên khác gọi anh ta là anh Trọng Bắc, hoặc kêu tên, Những trợ lý bọn họ đây, đều đã quen gọi một tiếng_____Thầy.

Tấn Trọng Bắc hỏi: “Ngày mai các cô đi?”

“Đúng nha. Hân Nhiên còn có bộ phim bên dưới, đi về nghỉ ngơi một hai ngày, lại phải lên đường. Thầy Tấn, không ngờ anh sẽ đến.”

Tấn Trọng Bắc lắng tai, “Tại sao tôi sẽ không tới?”

Khương Hiểu thì thầm một tiếng, “Bởi vì anh là đại thần siêu cấp nha.”

Tấn Trọng Bắc nở nụ cười, “Gần đây tất cả mọi người gây, dường như chỉ có cô mập.”

“Đúng vậy nha?” Khương Hiểu vội vàng đề quả nho trong suốt xuống, khuôn mặt nhăn nhó.

Anh ta bị động tác của cô đùa đến vui lên.

Về mặt Khương Hiểu đau khổ, có lẽ bây giờ cô gái đều lấy gậy là đẹp.

“Không mập bao nhiêu.”

“Thầy Tấn, anh không cần an ủi tôi.” Bản thân Khương Hiểu cũng biết, gần đây cô nhất định mập rồi.

Tấn Trọng Bắc cười nói: “Cô không phải dùng đến kính, không một chút liên quan đến mập.”

Khương Hiểu nhếch khóe miệng, “Đúng rồi, bây giờ tôi có thể xin chữ kí không?”

Tấn Trọng Bắc nhìn cô, “Tôi cho là cô không yêu thích chữ kí của tôi, lâu như vậy cũng không có tìm tôi.”

Khương Hiểu bị oan, chủ yếu là lần trước chụp ảnh sự kiện. Trợ lý Tường già dặn kinh nghiệm nói ở bên tai cô, khiến cô giữ một khoảng cách với Tấn Trọng Bắc. Bất ngờ lại bị chụp, fan của Tấn Trọng Bắc sẽ xé xác cô.

Ngược lại Khương Hiểu không lo lắng việc này, chủ yếu là, cô lo thật sự bị đào ra cái gì, đến lúc đó không cách nào thu dọn.

Cô lấy bút và cuộn vở từ trong túi. Bìa ngoài hồng nhạt, tràn đầy tư tưởng thiếu nữ.

“Muốn tôi viết cái gì?”

“Khương Hiểu suy nghĩ một chút, “Theo đuổi tình yêu, không mệt ở lòng. Lâm Vu, cố lên.”

Tấn Trọng Bắc sững sờ, chăm chú viết hàng chữ này, liền ký tên là mẫu chữ in. “Lâm Vu là vị bạn tốt kia của cô?”

“Ừ. Chúng tôi là bạn học trung học, cô ấy là học sinh trường y đại học B. Năm đó anh diễn 《bản sắc y học》, cô ấy rất thích.

“Thay tôi cảm ơn cô ấy. Có cơ hội, hy vọng có thể gặp mặt cô ấy.”

Khương Hiểu tiếp nhận cuộn vở thật cẩn thận.

“Khương Hiểu, tôi nghe nói, cô là người thị trấn Lăng Nam của Tấn Thành.”

“Đúng. Lăng Nam là quê tôi, nhưng đã nhiều năm tôi không về.”

“Dọn nhà?”

“Bên đó không có người. Cha tôi là họa sĩ, tương đối lãng mạn, luôn luôn tìm linh cảm bên ngoài.”

“Không biết tên thật của bác gọi là gì?”

“Cha tôi gọi là Khương Ngật, ông cũng không quá nổi danh.”

Tấn Trọng Bắc không hiểu rõ lắm với giới hội họa, không tiếp tục hỏi kĩ.

Hai người nói chuyện một lát, trợ lý Tường đi tới, ngồi ở bên cạnh Khương Hiểu. “Đang thảo luận kỹ thuật diễn với Tấn đại thần hả?”

Khóe mắt Khương Hiểu giật giật.

Tấn Trọng Bắc thu lại vẻ mặt, “Nếu Khương Hiểu muốn tiến vào ngành này, tôi chào mừng, dốc túi truyền cho.”

Khỏe miệng Tường Cần giật giật, cười khan một tiếng. “Nhận được sự chăm sóc của Tấn đại thần với trợ lý của công ty chúng tôi, chỉ là, Hoa Hạ có đoàn chuyên môn, còn có nguồn tài nguyên, nếu Khương Hiểu muốn diễnndkdanleeequhydonnn làm diễn viên, ngài yên tâm đi, Chu tổng chúng tôi nhất định sẽ gắng sức nâng đỡ.”

Khương Hiểu: “...Hai vị tôi thật sự không có tính toán làm diễn viên.”

Tấn Trọng Bắc không biến sắc.

Nửa giờ sau, Tấn Trọng Bắc rời đi. Tất cả mọi người có thể hiểu được, tối nay Tấn ảnh để có thể qua, cũng là cho Triệu Hân Nhiên đủ mặt mũi.

Triệu Hân Nhiên ngồi uống rượu với hai người đàn ông, bộ dạng hai người đàn ông đẹp đẽ, cao gầy, anh tuấn. Trong khoảng thời gian này tiếp, ý tứ của anh ta với Triệu Hân Nhiên rõ ràng rành rành.

Khương Hiểu bên cạnh nhìn rõ ràng, chỉ khe khẽ thở dài một hơi.

Trợ lý Tường nói: “Lần này sau khi trở về, Chu tổng sẽ điều cô đến bên cạnh, tạm thời làm trợ lý riêng của anh ấy.”

Khương Hiểu nghiêng đầu, “Tôi đây không phải cướp đoạt bát cơm của anh rồi hả?”

Trợ lý Tường làm ra một dấu tay, “Chào mừng.”

“Triệu Hân Nhiên ở đây thì sao? Công ty chuẩn bị thuyết phục cô ấy như thế nào?”

“Sắp xếp của công ty, cô ấy chỉ có nghe theo. Yên tâm đi, sự sắp xếp của công ty đối với cô ấy mà nói, chỉ có lợi với cô ấy.”

Khương hiểu gật đầu.

“Phu nhân, nửa năm sau này ngài đi theo bên cạnh Chu tổng, chính là thời kì quan trọng tích lũy tài nguyên, sau này chờ cô làm việc lại, trong tay cô có rất nhiều nguồn tài nguyên giao thiệp, còn sợ không thành người đại diện xuất sắc sao.”

Khương Hiểu bị sự thay đổi bất thành linh của trợ lý Tường trong kế hoạch làm cho kinh sợ nhanh chóng, cô đành phải bất chấp khó khăn nói: “Cảm ơn trợ lý Tường nhắc nhở.”

“Khách sáo khách sáo.”

Khương Hiểu: “...”

Ngày hôm sau, đoàn người Triệu Hân Nhiên trở lại Tấn Thành.

Khương Hiểu ngủ gật ở trên xe, tối hôm qua mọi người cực kì ồn ào, mãi cho đến rạng sáng còn không có ý tứ tan cuộc. Khi cô nhận được lời của Chu Tu Lâm, vừa đúng 11 giờ.

Anh nói hôm nay không có thời gian đến đón cô, để Tường Cần đưa cô về nhà trước.

Khương hiểu chột dạ nói vài câu liên cúp.

Độn đường này bọn tôi hết sức khốn khổ, phụ nữ có thai hả, đi qua đi lại không dậy nổi.

Trên đường Tường Cần đưa cô về, hỏi: “Phu nhân, có phải bây giờ ngài rất muốn gặp Chu tổng hay không hả?”

Khương Hiểu híp mắt, ngủ đến mơ mơ màng màng, “Tôi rất nhớ cái giường trong nhà.” Cái giường kia là cái nhiều năm qua cô từng ngủ thoải mái nhất.

Tường Cần: “Chu tổng cũng rất thích cái giường kia, nửa đêm đổi dien-dyan(lee^qu.donnn) phòng, anh ấy cố ý mang cái giường kia qua. Cái giường khác anh ấy không ngủ được.”

Đầu óc của Khương Hiểu căng thẳng, “Ồ ồ ồ ____” Lúc này điện thoại di động của cô vang lên, cô vừa nhìn, là Chu Tu Lâm gọi điện thoại tới.

“Về đến nhà chưa.”

“Sắp.”

“Buổi trưa đi làm cơm, buổi tối, anh về đón em, đi đến chỗ ba mẹ đó. Buổi chiều ở nhà nghỉ ngơi, đừng có chạy lung tung.”

“Anh chuẩn bị tối nay ngủ bài?”

“Lựa ngày không bằng trùng ngày. Ba mẹ không có mấy ngày liền muốn ra nước ngoài nghỉ ngơi.”

Về mặt Khương Hiểu vô tội, “Ồi, tôi sợ nha. Từ nhỏ đến lớn chưa làm qua chuyện sai lầm, thì một cái này, còn bị bắt ngay tại trận.”

Chu Tu Lâm cười hì hì một tiếng, “Em cảm thấy Tiểu Đậu Nha là sai lầm?”

“Đương nhiên không phải!” Tiểu Đậu Nha là món quà, là món quà ông trời ban tặng.

“Vậy không nên sợ. Nhiều lắm thì anh bị ba anh đánh một trận.” Nhà họ Chu tương đối thích nề nếp gia đình, Chu Tu Lâm biết mình khó tránh được một trận trách cứ.

“Buổi tối gặp đây!”

Chu Tu Lâm cúp điện thoại, chưa phát hiện ra nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Chu Tiên Sinh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Editor: Gà

Chu Tu Lâm đang họp với vài vị Phó tổng đến phần cuối, Tina gõ cửa đi đến. "Chu tổng, bốn giờ rồi, ngài cần phải trở về."

Chu Tu Lâm sửa sang bản ghi chú một chút: "Hôm nay đến đây thôi, công việc ở thành phố B, cứ thế mà làm. Tuần sau sẽ hoạch định dự án cho hạng mục ảnh thị Lăng Nam. Các vị, hôm nay trong nhà tôi có chút chuyện, tôi đi trước."

Nói xong, anh đứng dậy, ra khỏi phòng họp.

Tina đi theo bên cạnh anh, vừa đi vừa nắm chắc thời gian báo cáo công việc: "Chu tổng, phương án của Nhất Nghiên đã hoạch định tốt rồi, tôi đã gửi đến hộp thư thoại của anh."

Chu Tu Lâm gật đầu: "Gần đây em ấy như thế nào?"

"Phòng vấn cho《 Tri Hạ 》 hình như không thành công."

Chu Tu Lâm cong khóe môi: "Đạo diễn Hứa yêu cầu rất cao, không tìm được diễn viên thích hợp thì tình nguyện không quay, không thể mang việc tư vào chỗ của ông ấy được."

Tina khẽ mỉm cười: "Nhất Nghiên có chút bị đá kích."

"Bị đá kích cũng tốt, tránh cho nó không biết trời cao đất rộng."

Tina gật đầu: "Cuối tuần trợ lý mới mới đến, muốn sắp xếp thế nào?"

Chu Tu Lâm hơi suy tư chốc lát: "Chuyện này giao cho Trương Cần." Trong khoảng thời gian này, quan hệ của hai người ở Ảnh thị cũng tăng tiến không ít. Khương Hiểu kiêng dè quá nhiều, sau này nhìn thấy anh, khẳng định chỉ giải quyết việc công. Chờ qua ba tháng sau, rồi hãy nói, đến lúc đó Tiểu Đậu Nha cũng đã lớn.

"Được, tôi biết rồi."

"Ngày mai cô bàn với Triệu Hân Nhiên, nội dung họp đồng nói rõ ràng căn cứ với cô ấy."

"Ngài yên tâm đi, một đóa hoa nhỏ may mắn của Hoa Hạ, không ai không hài lòng."

Khi Chu Tu Lâm về đến nhà, đã qua năm giờ. Trong nhà hoàn toàn an tĩnh, anh nhìn lướt qua, hành lý của cô ở phòng khách, nhưng không thấy bóng dáng cô đâu.

Anh đi đến cửa phòng ngủ chính, gõ hai cái, bên trong không có động tĩnh.

Cách mười mấy giây, anh mới từ từ xoay nắm cửa mở ra, tầm mắt rơi vào một cục tròn vo trên giường.

Chu Tu Lâm đi đến, thấy cô ngủ khá sâu, anh mới ngồi xuống mép giường. Hơn nửa tháng không thấy, hình như cô tăng cân một chút, hai gò má mướt mà hơn trước rồi. Nhưng hôm nay khi cô ngủ mi tâm vẫn cau lại, không biết đang nằm mơ thấy cái gì. Nghe nói tối hôm qua chơi đến rạng sáng, lá gan càng ngày càng mập, cho nên hôm nay chột dạ không dám liên lạc với anh phải không?

Anh cầm bàn tay lộ ra ngoài chăn của cô, lòng bàn tay mang theo lạnh lẽo. Khớp xương ngón tay Khương Hiểu mảnh khảnh, móng tay cắt gọn sạch sẽ. Đột nhiên cô nắm chặt tay anh.

"Khương Hiểu ——" Anh nghĩ là cô tỉnh.

Khương Hiểu mê sảng: "Mẹ —— mẹ —— "

Chu Tu Lâm biết cô nằm mơ, có lẽ là muốn mẹ của cô. Anh cúi người xuống, từ từ ôm lấy cô, trong mềm mại mang theo hương thơm, tay anh chạy dọc sống lưng cô.

Cô mặc đồ ngủ, Chu Tu Lâm chạm tay sờ được một mảng mồ hôi. Gặp ác mộng à?

"Khương Hiểu ——" Anh gọi một tiếng.

Khương Hiểu nằm trong lòng anh, mơ mơ màng màng ngủ, thật vất vả mới mở mắt, đáy mắt ngập nước. "Chu Tu Lâm —— "

"Là anh." Một tay anh sờ sờ sợi tóc vuốt mồ hôi của cô: "Đừng ngủ nữa."

Khương Hiểu không nhúc nhích, ánh mắt thẳng tắp nhìn anh, không có tiêu cự.

Chu Tu Lâm thấy sắc mặt cô tái nhợt, ngón tay lau gò má cô: "Gặp ác mộng à?"

Khương Hiểu liếm khóe môi: "Tôi nằm mơ thấy mẹ tôi." Cô chỉ từng xem qua hình của mẹ, đã sớm mơ hồ trong trí nhớ, trong mơ cô chỉ thấy một bóng lưng, nhưng cảm giác đó cô biết, là mẹ của cô.

"Không sao, chỉ là mơ mà thôi. Anh đi lấy cho em ly nước." Anh vừa cử động, Khương Hiểu đã ôm lấy anh thật chặt, gần như dùng hết sức lực. Mặt cô chôn ở vai anh, càng dán càng chặt: "Anh đừng đi." Như bắt được một cây gỗ, cô không muốn buông ra. Một cảm giác không tên dần dần lan tràn đến chỗ sâu nhất nơi đáy lòng cô.

"Anh ở đây." Chu Tu Lâm ôm cô vài phút, thân thể con gái trời sinh mềm mại, đặc biệt khi cô chỉ mặc một bộ đồ ngủ. Anh rõ ràng cảm nhận được một hơi thở ấm áp truyền vào người anh, ngay cả không khí cũng mang theo một hương vị an bình.

Cảm xúc Khương Hiểu từ từ khôi phục lại, nói: "Mấy giờ rồi?"

"Hơn năm giờ." Thân sắc Chu Tu Lâm ngưng đọng, nhưng giọng nói lại dịu dàng hơn bình thường vài phần. "Ngủ bao lâu rồi?"

"Ngủ tiếp vậy." Cô không dấu vết rời khỏi ngực anh, hình như cô có thể cảm nhận được nhiệt độ nóng bỏng trên người anh.

"Thức dậy vận động, ngủ nhiều, buổi tối sẽ không ngủ được."

Khương Hiểu lẳng lặng nhìn anh, sắc mặt ửng hồng: "Tôi muốn thay quần áo..." Cô không mặc áo lót đấy. Bởi vì ngủ, cô cởi áo lót đặt trên tủ đầu giường.

Cô có thể thấy, Chu Tu Lâm cũng có thể thấy.

Ánh mắt Chu Tu Lâm sâu thẳm, đứng dậy ra cửa, đưa lưng về phía cô, hắng giọng: "Đi tắm trước đi, anh gọi điện thoại cho ba mẹ, nói sẽ qua trễ một chút."

Bọn họ về trễ nửa tiếng, ba Chu mẹ Chu cũng không nóng nảy.

Ba Chu hỏi: "Nhất Nghiên đâu? Tối nay không về à?"

Mẹ Chu trả lời: "Nó nói tối nay có tiết, xong tiết sẽ về."

Ba Chu lắc đầu một cái: "Không phải là muốn làm diễn viên sao, cũng không biết có cái gì hay ho thế."

Mẹ Chu thì thầm: "Còn không phải là do ông nuông chiều thành thói à."

Ở đề tài này ba Chu chưa bao giờ cãi cò với vợ, rốt cuộc do bọn họ quá nuông chiều con gái, hiện giờ nói gì cũng không có ý nghĩa nữa. Thật may, ban đầu lúc giáo dục con trai, bọn họ nghiêm túc dạy bảo. Chu Tu Lâm là đứa trẻ xuất sắc nhất nhà họ Chu này.

Chỉ chốc lát sau, Chu Tu Lâm và Khương Hiểu đến.

Hơn nửa tháng không gặp, Khương Hiểu hơi có chút không thích ứng. "Ba, mẹ, hai người vẫn khỏe ạ." Dáng vẻ căng thẳng của cô, làm cho ba Chu buồn cười.

Chu Tu Lâm nhìn dáng vẻ lúng túng của cô, dắt tay cô, đi đến.

Ba Chu hỏi: "Lần này công việc vẫn thuận lợi chứ?"

Khương Hiểu gật đầu: "Tốt lắm ạ."

Ba Chu nói: "Sau cơm chiều, chơi một ván với ba."

"Được ạ."

Mẹ Chu ở một bên không nói gì: "Ăn cơm trước đi."

Khương Hiểu lặng lẽ nhìn bà một cái: "Mẹ, con đến giúp ngài."

Trong lòng mẹ Chu thở dài một cái, suy nghĩ một chút cô chỉ mới 22 tuổi thôi, cùng tuổi với Nhất Nghiên. "Xong hết rồi."

Bữa cơm này, Khương Hiểu ăn có chút thấp thỏm, trong lòng nghĩ đến lời Chu Tu Lâm sẽ nói, nhạt như nước ốc.

Chu Tu Lâm bới thêm cho cô một chén canh cá nữa: "Húp một chén canh."

Khương Hiểu ngoan ngoãn ăn canh, cô ngồi bên tay phải Chu Tu Lâm, rốt cuộc không nhận được kéo tay anh, sao anh không lo lắng gì cả vậy.

Chu Tu Lâm quay đầu: "Tập trung ăn cơm. Ba mẹ, nếu Nhất Nghiên trở về khóc lóc kể lể với hai người, bất kể nó nói gì, hai người cũng đừng nên đồng ý."

Ba Chu: "Ba tán thành."

Mẹ Chu nói: "Con là anh, phải nên giúp em chứ."

"Nó đấy à, phải chịu một chút đau khổ mới được."

Mẹ Chu tức giận nói: "Có người anh như con vậy sao? Con đừng có cưới vợ quên em gái đấy." Nói xong chính bà cũng cười.

Đầu gối Khương Hiểu đau xót, không liên quan gì đến cô mà. Nói Chu Tu Lâm có con trai quên em gái, cô còn có thể tin được.

Sau bữa cơm chiều, ba Chu kêu Khương Hiểu đến thư phòng đánh cờ. Chu Tu Lâm đột nhiên nói: "Ba mẹ, con có chuyện muốn nói với hai người."

Khương Hiểu kéo tay anh, nhỏ giọng nói: "Nếu không thì đừng nói."

Chu Tu Lâm An vỗ an ủi cô: "Không sao, chọn ngày không bằng gặp ngày."

"Tôi sợ anh bị đánh đấy." Cô biết ba Chu yêu cầu rất nghiêm khắc với chuyện này, nếu Chu Tu Lâm bị đánh, cô rất lo.

Ba Chu và mẹ Chu đồng loạt nhìn anh: "Chuyện gì?"

Chu Tu Lâm thẳng tắp đứng đó, ánh mắt bình tĩnh: "Khương Hiểu mang thai."

Trong nháy mắt ánh mắt ba Chu lộ ra vẻ vui mừng, khóe môi cong lên.

Mẹ Chu kinh ngạc, vội hỏi: "Ai u, sao lúc các con về không nói! Lúc nào thì biết? Đã bao lâu rồi?" Trong nháy mắt ánh mắt của bà nhìn về phía Khương Hiểu, kinh ngạc vui mừng. Thật sự Nhất Nghiên đã nói đúng, thật sự vợ có, cháu trai cũng đến. Chuyện gì cũng không gấp được, ông trời tự có an bài.

Khương Hiểu xấu hổ, từ từ gãi hai ngón tay lên.

Chu Tu Lâm trầm giọng nói: "Hai tháng."

Phòng khách hoàn toàn yên tĩnh, bên ngoài loáng thoáng có tiếng trẻ con đang chơi đùa, chỉ loáng thoáng.

Mẹ Chu nhíu mày: "Các con mới vừa đăng ký chưa đến một tháng mà."

Chu Tu Lâm bất đắc dĩ cười một tiếng: "Ba mẹ, rất xin lỗi, bây giờ mới nói cho hai người biết."

Mặt ba Chu từ từ chìm xuống, hung tợn nói: "Thằng nhãi ranh! Hồ đồ!" Con trai vợ ả muốn kết hôn, hóa ra là đã gây ra án mạng.

Khương Hiểu bị dọa sợ không dám thở mạnh, sắc mặt đỏ lên, lúng túng áy náy.

Hồi lâu, ba Chu chậm rãi thở ra một hơi, chỉ vào Chu Tu Lâm: "Anh theo tôi đến thư phòng!"

Khương Hiểu kéo tay Chu Tu Lâm, nhìn anh: "Tôi và anh cùng vào."

"Không sao. Em cứ ngồi một lát." Về mặt Chu Tu Lâm vẫn đạm phong khinh. "Chờ anh, một lát về nhà."

Chu Tu Lâm đi theo ba Chu vào thư phòng.

"Đóng cửa lại." Giọng nói ba Chu lạnh cứng, ông nhìn Chu Tu Lâm: "Từ nhỏ tôi dạy anh thế nào?"

"Ba, chuyện này con rất xin lỗi."

"Quý xuống!"

Chu Tu Lâm quý xuống, sống lưng thẳng tắp.

"Chu Tu Lâm, từ nhỏ tôi dạy anh, làm đàn ông phải có trách nhiệm. Gia huấn nhà họ Chu, bị anh làm thúi rồi! Anh muốn mở công ty điện ảnh, tôi mặc kệ anh. Bây giờ anh còn dám làm ra chuyện như vậy. Khương Hiểu bằng tuổi em anh, tuổi còn nhỏ, không hiểu chuyện, nên anh khi dễ người ta phải không?"

Chu Tu Lâm sờ mũi: "Không có ạ."

"Còn không có! Trước đó những thứ scandal lên báo của anh là thế nào!" Từ trước đến nay nhà họ Chu rất xem trọng môn phong giáo dục, không ngờ Chu Tu Lâm luôn luôn ưu tú đã làm ra chuyện thế này. Ba Chu giận không kiềm được, cảm thấy Chu Tu Lâm đã rơi vào một cái chảo nhuộm thật lớn.

"Rốt cuộc hai đứa đã xảy ra chuyện gì?"

Chu Tu Lâm giải thích, anh và Khương Hiểu gặp nhau, rồi ôm trách nhiệm vào người mình.

Ba Chu nhíu mày: "Cho nên bây giờ hai đứa vẫn không muốn công bố chuyện kết hôn ra ngoài? Vậy anh muốn sau này con trai anh phải làm sao?"

"Ba, con có kế hoạch của con."

Ba Chu thờ dài thật sâu: "Lần này anh làm tôi quá thất vọng. Ban đầu tôi đã nhắc nhở anh, vào cái vòng này, bất kể gặp phải cái gì, anh đều phải biết ngăn mọi cảm dỗ."

Chu Tu Lâm im lặng.

Ba Chu lạnh lùng nói: "Chu Tu Lâm, anh tự giải quyết cho ổn thỏa đi."

"Ba, xin ngài yên tâm." Từng chữ của anh đều có lực.

Từ trước đến nay đàn ông nhà họ Chu luôn chung tình, rất trân trọng hôn nhân. Điểm này, mấy đời đủ để chứng minh.

"Chuyện này chỗ bà nội anh, tự mình giải thích." Bà nội nhà họ Chu cũng có học vấn cao. Trước kia là giáo sư đại học B, hơn nữa xem trọng phẩm hạnh giáo dục con cái.

"Con biết rồi."

Khương Hiểu vẫn nhìn chăm chăm vào cửa thư phòng, cô mơ hồ nghe được tiếng động bên trong, nhưng cô không dám tùy tiện đi vào.

Nhà họ Chu có quy củ của nhà họ Chu.

Cô chờ đợi nhìn về phía mẹ Chu, sắc mặt khản trương lo lắng, cũng không thể thật sự để Chu Tu Lâm bị ba Chu đánh một trận được. "Mẹ, ngài vào khuyên ba được không? Nói ông không nên trách —— Tu Lâm."

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Chu Tiên Sinh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Mẹ ——

Một tiếng ‘Mẹ’ này, Khương Hiểu kêu rất chân tình, khiến mẹ Chu nhất thời giật mình.

Trong lòng mẹ Chu cũng ngỡ vị tạp trần, trong vui mừng mang theo vài phần tìm tòi nghiên cứu. Có mấy lời vừa đến khước môi, bà vẫn nhịn được, chọn

quên đi, ngày khác rồi hãy nói. Bà trấn an nói: "Lần này các con thật không đúng, nếu có con, nên nói cho chúng ta biết từ sớm. Con còn ôm bụng đến Anh Thị, thật quá nguy hiểm."

"Mẹ, thật xin lỗi, là lỗi của con."

"Hai người các con đều có lỗi. Con còn nhỏ không hiểu chuyện, Tu Lâm cũng hồ đồ." Mẹ Chu thấy mặt cô tái nhợt, nghĩ đến bây giờ cô là phụ nữ có thai, vội vàng chuyển đề tài: "Tu Lâm không tránh khỏi bị giáo huấn một trận."

Khương Hiểu mím môi.

"Con đi xem một chút đi, không nhìn mặt Tăng cũng phải nhìn mặt Phật." Mẹ Chu dịu dàng nói.

Đáy mắt Khương Hiểu vui mừng: "Cảm ơn mẹ."

Cô vội vàng tăng nhanh bước chân đi đến ngoài cửa thư phòng, hít sâu vài hơi, mới gõ cửa.

"Vào đi ——" Giọng ba Chu trầm thấp.

Khương Hiểu mở cửa, một màn trước mắt, làm cô thoáng chốc giật mình, cô tròn to hai mắt.

Chu Tu Lâm đang quỳ trên sàn nhà.

"Ba——" Cô nuốt cổ họng, kêu một tiếng.

Ba Chu nhìn cô một cái: "Vào rồi nói."

Khương Hiểu khăn trương đi vào, ánh mắt lóe lên. Tầm mắt của Chu Tu Lâm và cô giao nhau.

Khương Hiểu nắm chặt quả đấm: "Ba, thật xin lỗi, chuyện này con cũng có trách nhiệm."

Ba Chu thở dài một tiếng: "Ừ. Các con đều sắp làm cha mẹ, sao làm việc còn không đáng tin như vậy."

Khương Hiểu chớp mắt mấy cái, ánh mắt đáng thương.

Rốt cuộc ba Chu dạy con trai, có thể, dạy con dâu, không được. "Có mấy lời ta đã nói với Tu Lâm, chính các con nên xem xét lại mình. Sau này nên lấy tư cách cha mẹ làm gương. Ta đi ra ngoài trước."

Ba Chu rời khỏi thư phòng thì con tức đã tiêu hơn phân nửa.

Khương Hiểu vội vàng đỡ Chu Tu Lâm: "Bác trai có đánh anh không?" Cô nhìn anh từ trên xuống dưới, tay cũng không nhận được sờ soạng: "Không bị đánh chứ?"

Chu Tu Lâm để tay cô tùy ý chuyển động: "Không có."

Khương Hiểu thở ra một hơi nhẹ đến mức không nghe thấy. Cô thật sợ Chu Tu Lâm bị đánh, nhưng suy nghĩ một chút, ba Chu cũng không phải là người như vậy.

Chu Tu Lâm nhìn cô: "Sao em vào đây?"

Khương Hiểu cắn môi, hốc mắt ửng đỏ: "Tôi đến xem một chút, không ngờ đại BOSS Hoa Hạ cũng có ngày bị giáo huấn." Cô nói khê, siết chặt ống tay áo của anh.

Chu Tu Lâm khê cười: "Yên tâm, món nợ này anh nhớ, chờ sau này Tiểu Đậu Nha ra đời, anh từ từ tính."

Khương Hiểu: "... Anh thật là."

Chu Tu Lâm cầm tay cô: "Vừa rồi có sợ không?"

Khương Hiểu gật đầu một cái: "Tôi không biết giữa cha mẹ và con cái của gia đình bình thường rốt cuộc thế nào. Ba tôi chưa từng dạy dỗ tôi, lúc tiểu học tôi ham chơi, không làm bài tập, ông cũng chưa từng mắng tôi." Cho nên, hôm nay lúc ba Chu nghiêm nghị dạy bảo Chu Tu Lâm, quả thật cô hơi kinh ngạc.

"Ba em rất yêu em." Chu Tu Lâm híp mắt, giọng nói trầm thấp, như đang trấn an cô.

Khương Hiểu chột cười: "Có lẽ vậy."

"Cha mẹ Trung Quốc không giống cha mẹ nước ngoài, bọn họ không thường treo yêu thương ở khóe môi, nhưng trong lòng thương yêu con cái không ít. Nghi đồng và nghi hê anh đều đi theo bên cạnh ông bà nội, từ nhỏ hai ông bà luôn yêu cầu cực kỳ nghiêm khắc với bọn anh, không chỉ về việc học tập."

Khi còn bé, bọn anh không được phép có tiền tiêu vặt, lên đại học trừ học phí ra, còn lại thì phải tự mình đi kiếm."

Khương Hiểu có chút không tin.

"Không tin à?"

"Lúc đệ nhị trung học tiền tiêu vặt của Chu Nhất Nghiên lớp chúng tôi rất nhiều."

"Nhất Nghiên thì khác. Em ấy là con gái, khó tránh khỏi được nuông chiều. Anh nghĩ ở trong lớp nhất định là có vài nữ sinh không rất thích em ấy."

Khương Hiểu lúng túng nhìn

anh, ý là anh có biết thì cũng đừng nói thẳng ra.

Chu Tu Lâm khẽ cười: "Nhà họ Chu cũng thấy được sự ưu tú của mỗi người, nhưng ——"

"Cái gì?"

Chu Tu Lâm lắc búng cô một cái: "Tương lai Tiểu Đậu Nha nhất định rất ưu tú."

Khương Hiểu chu môi: "Như anh vậy là không được, tôi cảm thấy phải để con tự do lớn lên, cha mẹ không thể cho con cái quá nhiều áp lực."

Chu Tu Lâm cười: "Về điểm này, về nhà chúng ta có thể từ từ nói chuyện. Trợ lý Khương, có thời gian em có thể xếp thời gian biểu cho anh."

Khương Hiểu: "... Giống như ba mẹ rất tức giận?"

Chu Tu Lâm thấp giọng an ủi: "Qua một thời gian ngắn là tốt rồi, dù lại giận chúng ta, cũng sẽ không giận Tiểu Đậu Nha đâu."

Khương Hiểu nhẹ nhàng lên tiếng: "Anh yên tâm, tôi sẽ chăm sóc Tiểu Đậu Nha thật tốt."

Ánh lờng lờng quan sát cõ, gương mặt trắng nõn, lông mi thật dài như hai cây quạt nhỏ, có lúc cô sẽ vô thức tỏ ra mờ mịt luống cuống, chờ ai gọi cô thì cô lại mau chóng thu hồi vẻ mặt, mỉm cười chuyển chú nhìn người đó.

Giờ khắc này, cô đứng ở đó, ánh mắt đột nhiên trở nên kiên định.

Hôm sau, Khương Diệu chính thức làm bạn với tổng giám đốc Hoa Hạ.

Ngày đó trước khi ra cửa, Khương Diệu cố ý đổi một thân áo sơ mi váy ngắn, mang giày da đáy bằng. Cô rất hài lòng với bản thân, đơn giản lại già dặn.

Đang thử áo trước kính, nhìn một chút, sau khi xác định đã ổn thỏa, cô mới đi đến phòng khách.

Ánh mắt Chu Tu Lâm rơi vào người cô, hai chân tuyết trắng thẳng tắp, không có một chút tỳ vết nào, anh hơi nhíu mày: "Không được."

"Chỗ nào không được?" Khương Diệu rất tin tưởng vào ý kiến của cô.

"Đổi váy ngắn đi."

"Nhưng tôi thấy Tina và Phan Kỳ đều mặc như vậy."

"Khí chất của các người không giống nhau. Em quá giống học sinh."

Khóe môi Khương Diệu co quắp, thật quá xem thường người khác! Cuối cùng vẫn nghe theo ý kiến của anh, đổi

người khác. Còn cũng vẫn nghĩ theo ý kiến của anh, trở thành quân.

Tài xế đến đón bọn họ.

Khương Diêu và Chu Tu Lâm ngồi ở phía sau, dọc theo đường đi cô rất thấp thỏm.

Đương nhiên Chu Tu Lâm biết suy nghĩ trong lòng cô: "Đừng căng thẳng."

"Ai, tôi đây vừa mới vào làm, đột nhiên có thể từ trợ lý quèn bay vọt thành trợ lý tổng giám đốc, có làm người khác nhìn chăm chú hay không? Người khác nhất định sẽ suy nghĩ. Nhất định sẽ nói tôi, có quan hệ có bối cảnh."

Chu Tu Lâm nhún mi: "Chẳng lẽ em không có quan hệ không có bối cảnh?"

Trong lòng Khương Diêu đau xót, hết lần này đến lần khác người ta nói đều là sự thật. "Chuyện đó, có thể nhờ cậy anh không?"

"Cái gì?"

"Chỗ Hân Nhiên, anh có thể chăm sóc cô ấy một chút, cũng không cần quá đặc biệt..."

"Khương Diêu, anh rất hiếu kỳ, tại sao em để ý Triệu Hân Nhiên như vậy."

Khương Diêu im lặng một chút: "Năm nhất đại học tôi đã bắt đầu làm việc ở đoàn phim, từng qua rất nhiều đoàn phim, gặp được rất nhiều minh tinh. Công việc không phải

rất dễ dàng, có lúc mệt mỏi như chó. Mùa đông năm thứ hai đại học, vừa đúng lễ mừng năm mới, ở đoàn phim đột nhiên tôi nóng ran lên, lúc ấy dù uống nhiều nước để có thể cầm cự, kết quả hết lần này đến lần khác vận may không tốt như vậy. Sốt cao bốn mươi một độ, là Triệu Hân Nhiên đưa tôi đi bệnh viện." Có thể Triệu Hân Nhiên có lòng huy vinh của mình, sau khi ngày càng nổi tiếng, cũng bắt đầu trở nên mạnh mẽ. Nhưng lúc ban đầu cô ấy đã giúp cô, Khương Diễm nhớ cả đời.

"Tháng tám, Niên hoa của đạo diễn Triệu khai máy, Triệu Hân Nhiên sẽ vào đoàn."

Trong nháy mắt trước mắt Khương Diễm sáng lên:

"Thật tốt quá." Cô vươn tay chọt chọt tay anh.

"Ừ——" Anh kéo dài giọng, một cảm xúc thân mật khó tả lơ lửng trong xe.

"Cảm ơn anh nha."

Chu Tu Lâm cười khẽ: "Bà xã, khách khí."

Sau khi Khương Diễm quay mặt đi, nhìn về phía ngoài cửa sổ, khóe môi càng vui vẻ hơn.

Trong lúc lơ đãng thời gian luôn thầm thay đổi bạn, quyết định lúc ban đầu, ước nguyện ban đầu sẽ không thay đổi, hóa ra thật sự sẽ từ từ thỏa hiệp.

Có lẽ là sức mạnh của hạnh phúc.

Bởi vì anh và Tiểu Dật Nha xuất hiện.

Đến công ty, hai người trước sau đi vào thang máy.

Khương Diệu nhìn thấy Tường Cần thì hơi ngượng ngùng.

Tường Cần há hốc mồm, hai chữ 'phu nhân' còn chưa nói ra, Khương Diệu vội vàng nói: "Trợ lý Tường, chào buổi sáng."

"Chào buổi sáng, trợ lý Khương. Chu tổng mới vừa đến, trước tiên cô đi pha một ly cà phê, nhớ dùng thêm đường."

Khương Diệu: "... Được."

"À, Chu tổng không thích uống cà phê hòa tan, hạt cà phê ở trong hộp tỉ tầng thứ hai của phòng trà nước."

Một lát sau, Khương Diệu bưng cà phê đi vào: "Chu tổng, cà phê của ngài."

Chu Tu Lâm thu lại thần sắc: "Cảm ơn. Hôm nay có thời gian giúp anh chỉnh sửa bưu phẩm trong email lại."

Sắc mặt Khương Diệu vui mừng: "Được." Cô muốn làm việc, không muốn đến đây làm bình hoa trang trí.

Cả buổi sáng, cô thấy Chu Tu Lâm đặc biệt bận rộn, cùng với tí đại trợ lý đặc lực, nhất là Tina. Khương Diệu đã nghe danh cô ấy, cô ấy tốt nghiệp đại học rất cao. Cô biết, nghệ sĩ ký hợp đồng với Hoa Hạ cũng sẽ nể mặt cô ấy ba phần. Ai bảo cô ấy là nữ thủ lĩnh trợ lý đặc biệt của Chu Tu Lâm, xinh đẹp và thông minh. Tường Cần

đã nói với cô, bảo cô nên học tập Tina.

Hình như Tina không quan tâm cô lắm, dù sao cô ấy đến Hoa Hạ đã ba năm.

Bữa trưa thì Chu Tu Lâm và Tina đi gặp đối tác.

Trợ lý Tưởng và Khương Diệu ăn cơm với nhau ở phòng ăn.

Khương Diệu quan sát phòng ăn, một mảng tường thủy tinh lớn tiếp đất, tầm mắt trông trải, cộng thêm các loại thực vật xanh biếc, ăn cơm ở đây thật sự làm cho người ta thích thú.

Tưởng Cần nói với cô về thói quen làm việc của Chu Tu Lâm, Khương Diệu đều ghi tạc trong lòng. "Phụ nhân, hình như ngài quá không quan tâm Chu tổng, những thứ này cô cũng không biết sao? Ngài nên quan tâm Chu tổng nhiều hơn."

Khương Diệu cười khổ: "Tôi đã nhớ rõ, sau này sẽ quan tâm anh ấy nhiều hơn một chút."

Tưởng Cần: "Cũng không được. Nếu cô làm quá tốt, Tina và tôi sẽ thất nghiệp."

Khóc mất Khương Diệu run rẩy. "Trợ lý Tưởng, tôi nghe nói công ty giúp Hàn Nhiên làm được một bộ phim."

"Triệu Hàn Nhiên đã chiếm ánh sáng của cô rồi. □ Niên hoa □ của đạo diễn Triệu, nữ chính là Lương M... "

nguyệt.

"Lương Nguyệt?" Khương Hiểu lặp lại: "Không phải đã nhiều năm chị ấy không đóng phim rồi sao?"

"Niên hoa đúng là tác phẩm để chị ấy quay lại."

"Hân Nhiên diễn với gì?"

"Con gái của chị ấy."

"À. Quá tốt rồi, Hân Nhiên có thể mài dũa khả năng diễn xuất rồi."

"Tiết lộ một tin nữa, công chúa Chu cũng xuất hiện."

"Công chúa Chu? Nhất Nghiên?"

Tưởng Cần cười bí hiểm: "Được mấy cảnh."

Khương Hiểu bật cười ngược lại công chúa Chu phù hợp với thân phận của cô ấy. "Trái lại rất mong đợi Niên hoa công chiếu, dù sao đã nhiều năm nữ thần không đóng phim rồi."

"Cô cũng thích Lương Nguyệt?"

"Không. Chẳng qua tôi chỉ cảm thấy kỹ thuật diễn của chị ấy rất tuyệt, dù sao phái nữ trong nước giống như chị ấy vậy cũng không nhiều."

"Đúng thế, không xuất bản chuyên ngành. Diễn xuất cũng như ca hát, có người được Đức Chúa trời ban thưởng, có người thì được Tổ thiên ưu ái. Luna

Nguyệt chính là người ở về trước."

Khương Hiểu cảm thấy Tưởng Cần phân tích rất hợp lý. "Đúng vậy, chị ấy rất may mắn."

Hai người cơm nước xong, trở về phòng làm việc của mình.

Khương Hiểu mới vừa ngồi xuống, điện thoại di động của cô vang lên, cuộc gọi hiển thị — Chu Tu Lâm.

Cô vội vàng bắt máy. Alo — "

"Trợ lý Khương, vào đây một chút." Giọng anh trầm thấp.

Khương Hiểu đã quen bị sai khiến: "Vâng, Chu tổng."

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Chu Tiên Sinh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18

Khương Hiểu đi vào phòng làm việc của anh, Chu Tu Lâm đang ngồi ở trước bàn làm việc, tư thế tao nhã, giống như một bức tranh duyên dáng.

Cô đi tới, phát hiện anh đang xem kịch bản phim.

Chu Tu Lâm chậm rãi ngẩng đầu lên, "Như thế nào? Đã quen chưa?"

"Cũng không tệ lắm." Khương Hiểu trả lời.

Cô có năng lực thích ứng rất mạnh, điểm này không thể nghi ngờ. Chu Tu Lâm nhìn thoáng qua đồng hồ báo giờ, "Bên trong có phòng nghỉ, có thể đi ngủ một lát?"

Hôm nay tinh thần Khương Hiểu tốt, tuyệt không buồn ngủ, cô lắc đầu. "Sao anh trở về nhanh như vậy?"

"Đã nói xong chuyện."

Khương Hiểu nghĩ thầm, anh làm việc thực sự là mạnh mẽ vang dội. "Tôi vừa nghe trợ lý Tưởng nói, tên tiếng Trung của Tina là Hứa Nghệ Na."

"Đúng."

"Bây giờ mọi người đi ra ngoài gọi tên tiếng Anh, lại rất thuận tiện." Khương Hiểu nói, "Tôi cũng dự định lấy một tên tiếng Anh, anh đã từng du học, có đề nghị gì không?"

Chu Tu Lâm nhú mảy nhìn cô.

“Đồng âm với tên của tôi, dễ gọi một chút.”

“Angela? Đó không phải là thiên sứ sao?”

Trong đầu óc cô không nén nổi tình cảm mà nổi lên một bài hát:

Em là thiên sứ của anh

Bảo vệ thiên sứ của anh

Từ nay anh không đau buồn nữa

.....

Chu Tu Lâm lên tiếng, khoe miệng thoáng hiện nét cười, nhìn qua cực kì ảm áp. “Trợ lí Khương, tối nay theo anh dự một buổi dạ hội.”

“Tôi? Tôi không thích hợp hơn sao?”

“Trợ lí Khương, em cảm thấy có ai thích hợp hơn bà xã của anh?”

Bà xã của anh. ...

Sắc mặt của Khương Hiểu khẽ trở nên mất tự nhiên, “Tôi không biết phải làm cái gì?” Cô chưa bao giờ có kinh nghiệm chính thức tham dự dạ tiệc.

“Cũng không cần làm gì, coi như đi ăn gì đó, nhân tiện xem có thể tích lũy mối quan hệ gì không.” Chu Tu Lâm vân đạm phong khinh nói.

Khương Hiểu nhìn quần áo của mình, “Tôi mặc cái gì đi? Còn có tôi chưa trang điểm.” Mặt mộc đây không trang điểm, lại không có kiểu tóc đáng nói, sao có thể đi dạ tiệc.

Chu Tu Lâm không cảm thấy có gì không ổn, chỉ là quần áo nhàn hạ một chút. “Lát nữa anh cùng em đến xem trong tiệm.”

“Nếu không thì bây giờ tự tôi đi.”

“Không vội.” Chu Tu Lâm đưa ra một xấp tài liệu, “Đây là mấy tiết mục giải trí công ty phải làm năm tới, còn có tài liệu nghệ sĩ công ty dinendian.loqidjon chuẩn bị ký, em xem xuống, viết nhanh phần báo cáo chi tiết về hướng phát triển của bọn họ cho anh.”

Khương Hiểu tập trung nhìn kĩ, không ngờ hạng mục đầu tư của Hoa Hạ liên quan rộng như vậy. Cô hỏi: “Khi nào cần?”

“Bây giờ em có thể làm.”

“Vậy tôi đi ra ngoài trước.”

“Không cần, em ngồi xem trên sofa, có chỗ nào không hiểu hỏi anh.”

Khương Hiểu ôm thái độ học tập, liền ở lại phòng làm việc của anh.

Phòng làm việc rộng rãi sáng sủa, hoàn toàn yên tĩnh. Rèm cửa sổ che hơn nửa tấm thủy tinh, ánh mặt trời mờ nhạt tiến vào từ ngoài cửa sổ, để lại một tầng ánh sáng vàng kim lộng lẫy.

Thình thoảng anh gõ bàn phím phát ra một chút tiếng vang, mang theo một luồng cảm giác nhẹ nhàng khó hiểu.

Anh ở đây, tôi còn có gì mong mỏi?

Khương Hiểu giấu đi nỗi lòng, bắt đầu nghiêm túc xem tài liệu. Nhóm công ty có ý định ký hợp đồng này đều là sinh viên đại học đang hơn hai mươi, tuổi trẻ tràn đầy tinh thần phấn chấn, cũng đầy ảo tưởng với tương lai. Là giải trí là một cuộc danh lợi, có thể thay đổi vận mệnh của một người ở trong sáng tối. Là mơ tưởng hay là ham muốn cá nhân, như người dien-dyan(lee^qu.donnn)uống nước ảm lạnh tự biết. Nhìn ra được, công ty đang làm kế hoạch trước khi lựa chọn nghệ sĩ phù hợp. Mấy chục tờ tài liệu này, phong cách của mỗi người đều có đặc sắc.

Thực ra, lúc trước cô cũng có rất nhiều cơ hội có thể đi lên con đường diễn viên này, có một hai lần, thiếu chút nữa cô cũng không kiên trì được. Chỉ là một bước tới cửa kia, cô vẫn đổi ý.

Cô không muốn làm diễn viên, vậy thì làm một người đại diện minh tinh đi.

Thời gian lặng lẽ đi qua, thì lúc này, trên cửa truyền đến vài tiếng gõ cửa.

Khương Hiểu lập tức đứng lên, lo lắng nhìn Chu Tu Lâm.

Chu Tu Lâm không chút hoang mang nói: “Em tiếp tục làm việc của em.” Nói xong, anh mới nói về phía người ngoài cửa, “Vào đi.”

Tina mang Chu Nhất Nghiên vào, trên mặt hai người đều mang dáng vẻ tươi cười. Chỉ là nhìn đến Khương Hiểu ngồi ở trên ghế sofa, vẻ mặt của hai người đều cũng thay đổi. Tina rất bình tĩnh.

Trong nháy mắt sắc mặt của Chu Nhất Nghiên liền lạnh xuống.

Chu Tu Lâm dặn dò nói: “Tina, cô đi làm việc trước.”

Bóng hình xinh đẹp của Tina xoay người mà đi.

Chu Nhất Nghiên hít một hơi thật sâu, âm thanh khôi phục lại bình tĩnh, “Anh, vừa lúc em đi hoàn thành khóa thanh nhạc, rồi đến xem.”

Khương Hiểu tắc lưỡi, thì ra Chu Nhất Nghiên vẫn phải làm ngôi sao ca nhạc. Ánh mắt cô nhẹ nhàng nhìn về phía hai anh em, có lẽ là gene anh trai quá mạnh mẽ, làm nổi lên em gái bình thường. Cách lần gặp mặt trước, chỉ có hơn nửa tháng mà thôi. Chu Nhất Nghiên thay đổi vẫn rất lớn, cắt tóc ngắn, vẻ mặt trang điểm càng thêm đẹp đẽ. Lăng giải trí chưa bao giờ thiếu soái ca mỹ nữ, nhưng mà, trời sinh có được khuôn mặt đẹp, nhất định sẽ có ưu thế.

Chu Tu Lâm: “Nhất Nghiên, không nên quá vội.”

Chu Nhất Nghiên thở dài, “Em đương nhiên vội nha. Bây giờ thế hệ sau 00 cũng ra mắt rồi, em chị gái 9x đây áp lực rất lớn. Anh, em nghe nói Hoa Hạ mua bộ tiểu thuyết đương hồng*.”

*đương hồng: đại khái là nổi tiếng.

“Em nghe ai nói?”

“Em muốn nói là nước phù sa không chảy ra ruộng người ngoài.”

“Nhất Nghiên, anh nói rồi. Chỗ này của anh không có đường tắt để đi.”

Chu Nhất Nghiên không vừa lòng, chỉ vào Khương Hiểu, “Vây vì sao cô ta có thể ở chỗ này!” Cô cực kì khinh thường từ lời nói.

Mặt Khương Hiểu không chút thay đổi mà nhìn cô, lại nhìn Chu Tu Lâm.

Lông mày Chu Tu Lâm hơi nhíu lại, “Cô ấy đang làm công việc cho anh, lương tháng 5000. Nhất Nghiên, nếu em sẵn lòng, em cũng có thể tới đây.”

Khương Hiểu muốn hộc máu rồi.

Sắc mặt Chu Nhất Nghiên cũng không có được chỗ tốt. “Buổi tối em còn có hoạt động, đi trước.”

Chu Nhất Nghiên vừa đi, Khương Hiểu cũng vô tâm nhìn tài liệu. Cô có chút tò mò, “Các anh dự định tạo cô ấy ra thế nào?”

Chu Tu Lâm nâng trán, “Công ty bỏ vào phát hai ca khúc chủ đề phim truyền hình do em ấy hát chính.”

Khương Hiểu gật đầu, đây cũng là một trong các phương pháp tính toán để phơi bày cho người mới. Nhưng tài nghệ ca hát của Chu Nhất Nghiên, cô cũng biết đến. Lúc lớp 11, liên hoan Nguyên Đán của trường học, do sau khi lớp bọn họ bỏ phiếu quyết định cô ấy và Lâm Vu đại diện lớp tham gia diễn xuất trường học. Bởi vì sự kiện này, Chu Nhất Nghiên càng không thích cô và Lâm Vu.

“Em có ý kiến gì không?” Chu Tu Lâm hỏi.

Khương Hiểu suy nghĩ một chút, “Cô ấy rất thích hợp đi con đường thần tượng. Đúng như cô ấy vừa mới nói, Hoa Hạ mua tiểu thuyết IP, vốn là tác phẩm thì có cơ sở fan nhất định. Chọn một bộ thích hợp với cô ấy, để cô ấy diễn vai chính. Mặc dù mạo hiểm, nhưng có thể đánh bạc dinendian.loqid]on một chút. Thanh xuân vườn trường, rất phù hợp với khí chất của cô ấy. Khi chờ phổ biến phim, marketing thích hợp trên mạng, có thể quét ra một chuyển án tượng tốt. Chỉ là _____”

Một đôi mắt của Chu Tu Lâm giống như mặc ngọc*, hiện lên vài phần khen ngợi. “Chỉ là cái gì?”

*Mặc ngọc: ngọc đen.

“Điều quan trọng còn ở kỹ thuật diễn của cô ấy rồi. Người xem bây giờ không phải kẻ ngốc, kỹ thuật diễn không giỏi, người xem sẽ không mua sỏ.”

Chu Tu Lâm cười khề, “Trợ lý Khương phân tích đúng.”

Khương Hiểu nói nghiêm túc, hậu tri hậu giác* cảm thấy bản thân mình múa rìu qua mắt thợ rồi.

*hậu tri hậu giác: sau khi xem xét kĩ càng mới phát hiện ra.

Chu Tu Lâm cảm thấy, mấy năm nay Khương Hiểu kiêm chức thật sự không vô ích. Kinh nghiệm là tích lũy từng chút từng chút lên, bây giờ cô thiếu chính là mối quan hệ.

Cái này không vội.

Dạ tiệc tổ chức ở khách sạn Quân Thiên.

Bởi vì đến khi đi mua lễ phục, hai người đến muộn hơn nửa giờ.

Từ trước đến nay Khương Hiểu không để ý với quần áo, nhưng không có nghĩ là cô không có thẩm mỹ. Suy cho cùng di truyền thiên phú nghệ thuật của cha, cô cực kì nhạy cảm với màu sắc. Trước kia lựa chọn lễ phục cho Triệu Hân Nhiên, dù sao vẫn có thể để cho cô bộc lộ tài năng. Mà cô ở trên quần áo của mình, theo đuổi không cao, quần áo chỉ cần vừa người thoải mái là tốt rồi.

Cô nghĩ theo Chu Tu Lâm tham gia dạ tiệc, lễ phục chỉ cần không sai là có thể. Nhưng không nghĩ tới, vậy mà Chu Tu Lâm nén được tính tình giúp cô thử từng cái từng cái.

Dường như anh làm không biết chán, cuối cùng thay cô chọn áo váy màu đen, khí quyển màu đen, không xuất chúng, nhưng cũng sẽ không phạm sai lầm.

Khương Hiểu oán thâm, “Tôi cho là anh sẽ không cùng phụ nữ đi dạo phố mua quần áo.”

Chu Tu Lâm trả lời: “Buổi tối mấy đạo diễn sẽ đến, em muốn để lại ấn tượng cho bọn họ, ngoại hình chính là ấn tượng đầu tiên, cho nên trang phục cũng là một trong những điều kiện.”

Khương Hiểu bĩu môi. Giác mơ người đại diện của cô sớm đã lệch khỏi quỹ đạo rồi.

Như Chu Tu Lâm nói, tối nay không ít nhân vật nổi tiếng của làng giải trí tới.

Chu Tu Lâm kéo tay Khương Hiểu, từng bước từng bước đi tới, tác phong nhanh nhẹn. Dần dần một vài ánh mắt như có như không hướng về phía Khương Hiểu.

Nét mặt Khương Hiểu càng bình tĩnh, khóe miệng mang theo nụ cười vừa đúng.

Chu Tu Lâm nghiêng người nói nhỏ với cô, “Đừng sợ.”

Đôi mắt của Khương Hiểu chống lại anh, quả thực lòng ổn định một chút.

Chu Tu Lâm mang cô đến, không ít người chào hỏi với anh, anh sẽ nói thừa một câu, “Đây là trợ lý của tôi, Khương Hiểu.”

Trong lòng mọi người hiểu, e rằng Khương Hiểu chính là người sau này bọn họ muốn hợp tác, cực kì nhiệt tình với cô. Nửa giờ, Khương Hiểu đã thu được một số danh thiếp. Khiến cho cô đáng giận, chính cô còn không có danh thiếp.

Cô lợi dụng khi không có người, than phiền với Chu Tu Lâm một câu.

Chu Tu Lâm cười tính trẻ con của cô, danh thiếp cũng chỉ là một loại hình thức. Hôm nay cô và anh cùng xuất hiện tại nơi này, đều có tác dụng hơn bất cứ danh thiếp nào. “Ngày mai để Tưởng Căn đi in một hộp.”

Khương Hiểu hơi xấu hổ, “Tôi tự đi là tốt rồi, cũng không thể phiền lòng trợ lý Tưởng mọi chuyện.”

Chính phía trước bọn họ, đạo diễn Triệu Châu đang nói chuyện với một vị phu nhân.

Vị phu nhân kia đưa lưng về phía bọn họ, Khương Hiểu không thấy rõ mặt của bà, hiển nhiên không biết bà là ai.

Chu Tu Lâm nói, “Đi thôi, đi chào hỏi với đạo diễn Triệu.”

Lòng của Khương Hiểu bỗng nhiên căng thẳng, cô không dám tưởng tượng, có một ngày mình có thể nói chuyện với đạo diễn Triệu.

Đạo diễn Triệu thấy được Chu Tu Lâm, nhiệt tình vung tay một chút, “Tu Lâm___” Ông cao giọng hét lên, phu nhân bên cạnh cũng xoay người lại. Bà lộ ra một ý cười thoáng hiện, “Là, Chu tổng hả.”

Ánh đèn của khách sạn lộng lẫy rực rỡ như vậy, cũng không đuổi kịp sự rực rỡ của bà.

Đạo diễn Triệu bắt tay với Chu Tu Lâm, “Tôi còn vừa thảo luận《Mùa xuân》với Lương Nguyệt, may mà Hoa Hạ đầu tư.”

Chu Tu Lâm thấy ánh sáng trong mắt bà lấp lánh mà di chuyển, xen lẫn một chút trong trẻo mà lạnh lùng. Anh mở miệng nói, “Đạo diễn Triệu, ngài khách sáo rồi. Kịch bản tốt như vậy, chúng tôi không đầu tư, là tổn thất của quần chúng.”

Ánh mắt của Lương Nguyệt lược qua ở trên người Chu Tu Lâm, lại chuyển về phía Khương Hiểu.

Chu Tu Lâm “Đạo diễn Triệu, cô Lương, đây là trợ lí của tôi_____”

Toàn thân Khương Hiểu không tự chủ được cứng ngắc, cô khắc chế mình rất nhanh, cố gắng để bản thân bình tĩnh trở lại. Bản thân Lương Nguyệt vẫn còn đẹp hơn ảnh một chút, mặc dù tuổi gần bốn mươi, bình thường bà chú trọng chăm sóc, lại thường vận động, dáng người đẹp đẽ.

“Tôi tên là Angela_____Đạo diễn Triệu, cô Lương, tôi rất thích hợp tác của các vị trong 《 Hoa xuân trắng thu 》.”

Lương Nguyệt hơi ngạc nhiên, đó là một bộ phim bà diễn khi ra mắt, cũng là dựa vào bộ phim này, bà làm lại con người hướng

về một cuộc sống khác.

Đạo diễn Triệu không ngờ cô gái nhỏ trẻ tuổi thế này lại thích 《 Hoa xuân trắng thu 》, 《 Hoa xuân trắng thu 》 ở trong nước cũng không có dâng lên cái bọt nước lớn gì, ngược lại lấy giải thưởng ở Berlin.

Lương Nguyệt nói: “Không nghĩ tới người tuổi trẻ bây giờ còn có thể xem phim của chúng tôi trước đây.”

“Hiệu quả thị giác của cảnh quan hình ảnh trên màn hình ở phim cũ có thể không được hoàn toàn như ý, nhưng mà tôi lại thấy rất nhiều phim cũ, kịch bản quá tốt, kỹ thuật diễn của chính diễn viên đó lại có giá trị hơn dieendaanleequuydonn người trẻ tuổi chúng tôi đi học tập.” Khương Hiểu nói chân thành, một lớp sương mù mờ mờ trong ánh mắt, làm cho người ta không thấy rõ cảm xúc chân thật sâu trong đôi mắt.

Đạo diễn Triệu cười ha ha, “Tu Lâm, cậu tìm trợ lí đến từ đâu hả, không tệ không tệ.” Đạo diễn Triệu khen người, đó chính là khen ngợi thật tâm thật ý.

Chu Tu Lâm hơi cong môi một cái, “Cô ấy cũng vừa tốt nghiệp đại học, nghề con không sợ cạp, hai vị không nên chê cười.

Đạo diễn Triệu và Lương Nguyệt lại nghe ra sự không

tâm thường từ giọng điệu của anh.

Lương Nguyệt cười nhìn về phía Khương Diệu, “Nếu cô là diễn viên của Hoa Hạ, nhất định tôi mời cô tham diễn.”

“Cảm ơn, cô Lương.” Khương Diệu tự nhiên thanh thản mà trả lời, “Mặc dù tôi không phải diễn viên, nhưng sau này tôi sẽ đẩy ra càng nhiều diễn viên ưu tú.”

Đạo diễn Triệu cũng có vài phần tiếc hận, ngoại hình khí chất của Khương Diệu quả thật có thể khai phá.

Chỉ là ai có chí nấy.

Sau đó, Chu Tu Lâm lại dẫn Khương Diệu đi ăn điểm tâm.

Khương Diệu chuyên tâm lựa chọn đồ ăn.

“Vừa rồi biểu hiện rất tốt.”

Khương Diệu hoạt bát cười, “Thực ra tôi rất căng thẳng, nhưng mà tôi nghĩ nha, cũng không thể làm mất mặt anh.”

Chu Tu Lâm cười khẽ một tiếng, nâng tay sửa lại một vài sợi tóc rơi ở bên tai cô, động tác tự nhiên. Vậy mà trên mặt thoáng lộ ra một nét căng cứng chiều không thể nhận ra.

“Làm anh mất mặt thì như thế nào?”

Khương Diệu le lưỡi.

Anh đột nhiên nói: “Khương Diệu, em có biết khuấy

điểm lớn nhất của em là gì không?”

Khương Diệu ừ một tiếng thật dài, có chút nghi ngờ.

“Không hiểu thói đời, cũng không làm được mạnh vì gạo bạo vì tiền. Làm người đại diện, nhất là người đại diện của mình tinh lớn, em phải có năng lực một mình đảm đương một phía.”

Khương Diệu: “Ý của anh là tôi không thích hợp làm người đại diện?”

“Không. Em có một ưu điểm rất lớn, biết làm việc, chân thành với người khác, em sẽ thật lòng suy nghĩ vì nghệ sĩ. Quan trọng nhất là, phía sau của em là Hoa Hạ.” Mặc kệ cô có tâm cơ hay không, có thủ đoạn hay không, đều đã không quan trọng. Hoa Hạ sẽ đưa tài nguyên tốt nhất tới tay cô.

Khương Diệu ngạc nhiên, mềm lòng không còn biết trời trăng gì nữa.

“Tốt lắm, em ăn một chút gì trước, anh đi qua một chút.”

Chu Tu Lâm chỉ chỉ phía trước, mấy người đàn ông mặc âu phục dường như đang đợi anh.

Chu Tu Lâm bị bạn bè gọi đi, một mình Khương Diệu ngồi ở góc. Cô tinh tế thưởng thức hoàn cảnh của đêm nay. Một tháng trước, cô còn đang lo lắng ngủ không ngon vì phòng ở, không ngờ, một tháng sau, cô lại gặp được nhiều người như vậy.

Đời người hử, lúc nào cũng cho bạn rất nhiều xuất kỳ bất

ý”.

*xuất kì bất ý: một thành ngữ của Trung Quốc, có nghĩa là hành động khi người ta không đề phòng.

Khương Diệu nhẹ nhàng vuốt ve bụng, vẻ mặt lộ ra thỏa mãn. “Tiểu Đậu Nha, mẹ rất vui vẻ.”

Chẳng biết lúc nào, phía sau chợt truyền đến một chuỗi tiếng bước chân.

Khương Diệu quay lại thấy rõ người tới, gặp Chu Nhất Nghiên.

Chu Nhất Nghiên đi giày cao gót bảy tám cm, “Khương Diệu _____”

Khương Diệu khẽ mỉm cười.

“Cô có bản lĩnh rồi, làm anh tôi kết hôn với cô, rốt cuộc cô muốn cái gì?”

Khương Diệu nháy mắt mấy cái, “Tôi muốn rất nhiều thứ.”

Chu Nhất Nghiên có chút giận, “Cô thật không biết xấu hổ. Cố ý lờ lên trên giường của anh tôi, biết anh tôi bảo thủ, xảy ra quan hệ với cô nhất định sẽ chịu trách nhiệm với cô. Khương Diệu, cô quá vô sỉ rồi.”

Khương Diệu lạnh lạnh cười, “Cô còn muốn mắng cái gì?”

Chu Nhất Nghiên: “Cô thật là...”

Chau Nhất Nghiên cười ngượng ngùng.

Khương Hiến vén vén tóc, “Chau Nhất Nghiên, sao cô còn ấu trĩ như vậy. Chuyện trung học đã sớm vật đổi sao dời, bây giờ Lâm Vu cũng không có ở cùng một chỗ với Tần Hành, nếu cô thích Tần Hành, cô theo đuổi cậu ta là được.”

“Cô! Bây giờ tôi nói chính là cô. Tôi nói cho cô biết, cả đời tôi cũng sẽ không thừa nhận cô là chị dâu tôi. Còn nữa, cô một chút cũng không xứng với anh tôi.”

“Tôi biết nha. Xứng với không xứng, lại không cần đánh giá của cô. Anh cô yêu tôi là được nha.”

“Anh tôi cũng sẽ không yêu cô. Cô đừng dán vàng lên mặt mình, cho rằng bộ dáng mình xinh đẹp. Hoa Hạ có nhiều nữ nghệ sĩ xinh đẹp như vậy, anh tôi có thể cùng cô, liền sẽ không cùng người khác sao...”

“Cô cũng quá không tin Chu Tu Lâm rồi. Không bằng chúng ta đánh cuộc một keo, tôi cá là tôi và Chu Tu Lâm hòa thuận mỹ mãn cả đời.”

“Năm mơ. Chắc chắn cô thua. Nếu cô thua cuộc, muốn ____”

“Nếu tôi thua cũng đủ thê thảm rồi, cô còn muốn tôi như thế nào?”

Chau Nhất Nghiên bĩu khóe, “Nếu cô thua, sẽ đến làm trợ lý cho tôi.”

“Được. Tôi không ngại.” Khương Hiến cười yếu ớt.

Đêm đó trên đường về, Khương Diệu bị cơn buồn ngủ kéo tới, cô híp mắt dựa vào chỗ gần từng chút từng chút.

Chu Tu Lâm như nhiều mây, “Đáng ngủ như vậy dễ đau cổ, ban ngày không phải tinh thần của em rất tốt sao?” Nói xong anh nghiêng người qua ôm cô, để nửa người trên của cô trên đùi của mình.

Khương Diệu hậu tri hậu giác, muốn ngồi dậy.

“Đừng nhúc nhích. Em ngủ trước, về đến nhà anh gọi em.” Anh vỗ trên vai cô.

Động tác vô cùng thân thiết này quá mập mờ rồi, Khương Diệu dứt khoát nhắm mắt ngủ.

Ánh mắt Chu Tu Lâm vẫn rơi trên mặt của cô, “Ngủ đi.”

Ngày hôm sau, khi Khương Diệu đến công ty, Tina đang nói chuyện với Mạn Kỳ, chỉ là khi thấy cô xuất hiện, hai người liền ngừng nói chuyện.

“Khương Diệu, chào buổi sáng nha.”

“Chào buổi sáng.”

“Khương Diệu, cô ở đâu nhà?”

Khương Diệu trả lời một nơi gần chỗ chung cư của Chu

Tu Lâm. “Vườn Vũ Hà Phong.”

Tina im lặng phút chốc, “Công ty có trợ cấp phòng ở, cô có thể xin thử xem.”

Khương Diệu cười cười, “Được.”

“Đúng rồi, nghe nói ngay trước cô và Nhất Nghiên là bạn học.”

“Đúng vậy.”

Tina và Mạn Kỳ hiểu lầm.

Tâm tình Khương Diệu phức tạp về tới phòng làm việc của mình.

Ngày cứ yên ổn đi qua như vậy. Khương Diệu dần thích ứng phần công việc này.

Nửa tháng sau, □ Mùa xuân □ chính thức quay phim, khi đó Lương Nguyệt xa cách truyền hình tám năm xuất hiện, nháy mắt đưa tới thảo luận hăng hái, kèm thêm □ Mùa xuân □ nóng trước đó một phen. Mà vào lúc này, bỗng nhiên □ Báo tám tuần □ tung ra ảnh Triệu Hân Nhiên và Mạc Dĩ Hằng tay nắm tay đi chơi vào buổi tối.

Triệu Hân Nhiên bởi vì chuyện này, bị công ty lạnh xuống, nhân vật trong □ Mùa xuân □ cũng bị ảnh hưởng. Tính khả năng rất lớn, cô không thể diễn nhân vật con gái.

Xuất hiện chuyện này, cô ta vô cùng vội vàng, hai ngày đầu không thể làm gì khác hơn là trốn tránh ở trong nhà. Sau đó cô ta gọi điện thoại đến cho Khương Diệu.

“Khương Diệu, em có thể tới đây hay không.”

Khương Diệu im lặng trong phút chốc, “Được. Sau một tiếng, em tới.”

Đợi lúc cô qua, phát hiện trạng thái của Triệu Dân Nhiên cực kém, thần sắc khuôn mặt khô héo, đôi mắt hoàn toàn mất đi ánh sáng.

“Khương Diệu, bọn họ muốn phá hủy chị!”

“Chị nên nghe lời của em.”

.....

Nói xong, cô ta khóc.

Khương Diệu thở dài một cái, “Chị và Mạc Dĩ Hằng là thật? Các người ở cùng một chỗ rồi hả?”

Triệu Dân Nhiên khóc.

“Nói chuyện!” Khương Diệu chợt nâng cao âm thanh.

“Đúng vậy. Bọn chị ở cùng một chỗ.”

Khương Diệu nâng trán, “Chị!”

“Chị cũng là người bình thường, chị có quyền ở cùng một

chờ với người đàn ông mình yêu mến.

“Nhưng chị lựa chọn bản thân mình tinh, đã lựa chọn con đường này, nhất định phải hi sinh vài thứ.”

Ánh mắt Triệu Hân Nhiên mờ hồ, “Nhưng bây giờ như thế nào? Khương Hiểu, em giúp chị nói với Chu tổng một chút, bây giờ em là trợ lý của anh ta, quan hệ của em và trợ lý Tương lại tốt, em giúp chị.”

Khương Hiểu nhúc nhích đầu, “Người đại diện của chị, trợ lý đâu? Xảy ra chuyện như vậy, bọn họ đều đi nơi nào rồi hả?”

“Bọn họ đang nghĩ biện pháp.”

“Em đã có biện pháp, cũng không biết có được hay không.”

“Biện pháp gì?”

“Thứ nhất Mạc Dĩ Hằng tuyên bố, chứng minh quan hệ yêu đương của các người. Dĩ nhiên giữa tuyên bố, Mạc Dĩ Hằng phải tỏ ra bảo vệ đối với chị.”

“Em cảm thấy anh ấy sẽ làm sao?”

“Không biết. Muốn xem anh ta yêu chị tới trình độ nào. Chị gọi điện thoại cho anh ta.”

Bỗng nhiên Triệu Hân Nhiên cười, “Thôi. Khương Hiểu, nếu có thể em vẫn làm trợ lý của chị thì tốt rồi.”

“Hân Nhiên đâu là lựa chọn của chị. Em vẫn cảm thấy

Mọi người im lặng.

“Tôi sẽ suy xét, mấy bộ phim khác nắm chắc thời gian xác định diễn viên.”

Sau khi tan họp, Chu Tu Lâm ở lại với mấy trợ lý.

Tina xác định lộ trình gần nhất với anh, “Mười giờ ngày mai, phải đi thành phố để tham gia một hội nghị.”

Đầu ngón tay của Chu Tu Lâm gõ gõ mặt bàn, “Nữ chủ của □ Năm mươi tám tuổi ấy □ các cô có ý tưởng hay không?”

Tina nhất thời im lặng, “Nhất Nghiên rất thích hợp.”

Chu Tu Lâm nhìn về phía Khương Diệu, “Em cũng cảm thấy như vậy?”

Khương Diệu hơi cân nhắc, “Thật ra thì tôi cảm thấy Chu Nhất Nghiên cũng không hợp nhân vật này.”

“Nói thế nào?”

“Tính tình không giống nhau. Tính cách Nhất Nghiên hoạt bát tỏ vẻ làm cao, nữ chủ của nguyên tác vì nguyên nhân gia đình, tính cách khiêm tốn dịu dàng và yếu đuối ẩn nhẫn. Có chút yêu cầu với kỹ thuật diễn.”

Tina: “Kỹ thuật diễn có thể rèn luyện từ từ.”

Khương Diệu suy nghĩ một chút, “Chu Nhất Nghiên có thể thử nữ chủ dễ thương.”

Hai vị mỹ nữ đứng lên tranh chấp, Tưởng Cần tham gia đúng lúc. “Công ty mua IP, cũng có nữ chủ đáng yêu, ngày mai tôi thu xếp một chút.”

Chu Tu Lâm mỉm cười: “Mỗi người các cô viết một phần kế hoạch, ngày mai giao cho tôi. Tan việc trước đi.”

Buổi tối, Khương Diệu ngồi ở phòng khách viết kế hoạch, cô cũng tiến hành phân tích số liệu của mấy bộ phim truyền hình thành xuân sắp tới.

Khi Chu Tu Lâm tắm xong đi ra, thấy cô nhũ mày suy nghĩ. Anh tùy ý lau lau giọt nước trên tóc, đi đến bên cạnh của cô. “Hôm nay em liên lạc với Mạc Dĩ Hằng?”

Khương Diệu à một tiếng, “À, phải.”

Chu Tu Lâm hí hí mắt, thật ra anh có cạnh thị một chút, chỉ là anh không quen đeo kính. “Vì Triệu Hân Nhiên?”

Khương Diệu lên tiếng, “Coi ngựa chết như ngựa sống mà chữa^{*}, dù sao không thể nhìn Triệu Hân Nhiên thất bại hoàn toàn.”

^{*}Coi ngựa chết như ngựa sống mà chữa (Nguyên văn: 死马当活马医, âm Hán Việt là tì mã đương hoạt mã y): có ẩn dụ ẩn dụ biết rằng mọi thứ là vô vọng, vẫn giữ hy vọng trong trường hợp của một giải cứu tích cực. Cũng đề cập đến nỗ lực cuối cùng. (Nguồn: Baidu.)

Giọt nước trên tóc của anh nhỏ giọt xuống áo ba lỗ màu

trắng của anh, một mảng nhỏ từ từ ướt một mảng lớn.

Khoảng cách gần trong gang tấc, Khương Hiểu khẽ nghiêng đầu, bỗng nhiên không thể kiềm chế nói một câu, “Có muốn tôi giúp anh lau tóc không?”

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Chu Tiên Sinh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19

Ánh mắt Chu Tu Lâm khóa cô, “Vậy thì làm phiền trợ lý Khương.”

Khương Hiểu ngập ngừng tiếp nhận khăn lông trong tay anh, trong đầu nhất định là bị sắc đẹp mê hoặc, nói thế nào ra lời nói như vậy. Cô đứng dậy, đứng ở trước mặt anh.

Chu Tu Lâm ngồi ngay ngắn ở trên ghế sofa, hơi cúi đầu, thuận tiện cho động tác của cô.

Ánh mắt Khương Hiểu nhìn quanh nhìn quẩn, không đường có thể lui, từ từ đưa ra đôi tay. Lần đầu tiên cô lau đầu cho người khác, mới đầu lộ ra chút vụng về. Hai tay xoa ở trên tóc anh. Bình thường quen nhìn anh tóc ngắn dựng thẳng, lúc này tóc ướt nhẹ, tỏ rõ vài phần lực tương tác với người khác.

Chu Tu Lâm buồn bực nói: “Trợ lý Khương, em lắc đầu anh đến choáng váng.”

Khương Hiểu nhỏ giọng nói: “Ngại ngừng quá. Lần đầu tiên làm.” Cô thoáng dừng một chút, tay trái rơi ở giữa cổ của anh, lướt qua xương tai của anh, dường như có dòng điện toán loạn ở đầu ngón tay, tay phải nhẹ nhàng mà lau tóc ướt của anh.

Tóc của anh đen nhánh, chất tóc rất tốt, tóc hơi cứng.

Một lát này, Chu Tu Lâm cảm thấy thư thái rất nhiều, động tác của cô dịu dàng rất nhiều, anh có thể cảm giác nhiệt độ trên cổ truyền đến. “Khương Hiểu, em rất nóng?”

“Không.”

“Tay của em toát mồ hôi.”

Khương Hiểu: “...”

Trong phòng quá mức yên tĩnh, ngoại trừ âm thanh điều hòa phát ra, chỉ còn lại tiếng hít thở của bọn họ. Khương Hiểu giống như bao phủ anh ở trong ngực, động tác thân thiết mà mập mờ. Hai người dựa vào quá gần, thỉnh thoảng theo động tác của cô, thân thể cô có thể đụng phải trán của anh.

Khương Hiểu rõ ràng cảm thấy hơi thở của anh đảo qua ngực của cô, khí nóng bốn phía.

Rất không dễ dàng lau xong, Khương Hiểu vội vàng muốn chạy trốn xa cách hoàn cảnh mập mờ này. “Tôi đi để khăn lông.”

Chu Tu Lâm nắm chặt qua tay cô, “Không vội. Lời vừa rồi còn chưa nói hết.”

Khương Hiểu nháy mắt mấy cái, “Cái gì?”

Chu Tu Lâm ngửa đầu, ánh sáng chạm vào trên mặt của anh. Đối mặt với một khuôn mặt đẹp trai như vậy, cô hoàn toàn không làm được thờ ơ. Ánh mắt của cô đảo qua lông mày của anh, đôi mắt, chóp mũi, cho đến khóe môi. Mỗi một chỗ, cô đều thấy rất rõ ràng.

Chu Tu Lâm đón ánh mắt của cô, hơi nheo mắt, “Em gọi cho Mạc Dĩ Hằng, anh ta trả lời em như thế nào?”

Khương Hiểu lắc đầu, “Người kia rất giao hoạt, vừa không đồng ý với tôi, cũng không từ chối tôi.”

“Bây giờ em đã biết, người khác cười với em, không nhất định sẽ tốt với em. Vậy em dự định làm thế nào?”

Khương Hiểu nhíu nhíu mày, hỏi ngược lại: “《Mùa xuân》sẽ hủy bỏ hẹn ước với Triệu Hân Nhiên sao?”

Chu Tu Lâm ngửa cằm, vẫn nhìn chăm chú vào cô, đáy mắt cất giấu ý cười. “Đáp án trong lòng em là gì?”

“Tôi cảm thấy sẽ không. Lúc đầu nhân vật “Con gái” này là Lương Nguyệt tự mình chọn lựa, Hân Nhiên có thể vào trúng cử, có nguyên nhân của Hoa Hạ, nhưng quan trọng hơn là, ngay lúc ấy Hân Nhiên thích hợp nhất với nhân vật đó trong một đám nữ diễn viên quay phim thử. Cho nên tôi thấy rằng, bây giờ một vài bản tin cũng chỉ là truyền thông xằng bậy thêm.”

Chu Tu Lâm gật đầu, “Còn gì nữa không?”

“Chắc chắn Mạc Di Hằng sẽ không lên tiếng sáng tỏ.”

“Đó___” Anh nghỉ ngơi thật dài nói.

“Anh ta há vừa nhìn chính là hoa hoa công tử, chơi đùa trong bụi hoa. Làm sao có thể vì Hân Nhiên vứt bỏ cả rừng lớn. Chẳng qua mới mẻ nhất thời mà thôi, đó có bao nhiêu tình cảm chân thành thực lòng.” Nói xong lời cuối cùng giọng nói của cô cũng có chút xúc động, mang theo buồn phiền khó phát hiện.

“Thật ra em không nhìn lầm. Mà em làm như vậy, chẳng qua là muốn để cho Triệu Hân Nhiên nhận rõ sự thực.”

Hai người bốn mắt nhìn nhau, không nghĩ tới đối phương hiểu rõ ý nghĩ của chính mình như vậy.

Khương Hiểu thở dài một hơi, “Thật ra bản thân Hân Nhiên rất đơn giản, chỉ là thành công quá nhanh, làm cho chị ấy bị mất phương hướng trong khoảng thời gian ngắn. Chúng ta luôn nói “Không quên tư tưởng ban đầu”, kỳ thực, đi tới đi lui, có đôi khi liền quên. Tôi cũng không giúp chị ấy cái gì. Phát triển ở giới này, về sau chị ấy sẽ gặp phải rất nhiều chuyện như vậy, đây chính là giá phải trả của nổi tiếng.”

Chu Tu Lâm vẫn ngược đầu, nhìn khuôn mặt điềm tĩnh của cô, khóe miệng của anh từ từ nâng lên, âm thanh hơi trầm, “Chỉ cần cô ấy có thể hiểu dụng tâm của em, ngược lại còn có thể cứu.”

“Làm người đại diện không dễ dàng, chuyện nhọc lòng thật không ít.”

Chu Tu Lâm cười, kéo cô vào lòng.

“Này! Anh___”

“Để cảm ơn sự “Phục vụ” của em đêm nay, anh có thể tiết lộ một tin tức cho em”

“Cái gì?” Khương Hiểu bị những lời vừa nói này của anh làm cho có chút đỏ mặt, dù sao hai người đều dựa vào gần như vậy, cô định tùy động tác của anh.

“《Mùa xuân》hoàn toàn không dự định hủy bỏ hiệp ước với Triệu Hân Nhiên.”

Khương Hiểu: “...Việc này tôi đoán được.”

“Em chỉ suy đoán, tin tức này của anh chân thật đáng tin 100%.”

Khương Hiểu từ từ mở miệng, “Đạo diễn Triệu là bạn của anh, anh đương nhiên có thể được đến...”

Lời của cô còn chưa nói hết, đã bị động tác kế tiếp của Chu Tu Lâm làm cho rung động.

Lỗ tai của Chu Tu Lâm dán tại trên bụng cô! “Gần đây Tiểu Đậu Nha có không tình gì không?”

Khương Hiểu: “...Mới 11 tuần.”

Hai tay Chu Tu Lâm thật cẩn thận mà đỡ eo của cô, “Thật là Tiểu Đậu Nha.”

“Bác sĩ nói, tóc cục cưng 11 tuần đã bắt đầu dài rồi.”

Chu Tu Lâm gọi lên khóe miệng, “Tóc Tiểu Đậu Nha nhất định không cần lo lắng, tóc ba mẹ tốt như vậy, nó cũng sẽ không kém đến nỗi nào.”

Anh rõ là khá tự tin.

Khương Hiểu từ chối cho ý kiến.

Chu Tu Lâm chậm rãi đứng dậy, đôi tay từ eo của

cô chuyển qua vai cô. “Ngày mai anh phải đi công tác, ha.

ơ, chuyện giao vai cơ. Ngày mai anh phải đi công tác, và ngày sau trở lại, chuyện công ty tìm Tưởng Cần thương lượng, chuyện trong nhà tìm mẹ hoặc dì Lưu.”

Khương Diệu nói lúi rúi: “Tôi biết, anh yên tâm đi.”

Chu Tu Lâm khẽ thở dài, “Em có nhớ nói với anh không?”

Khương Diệu mấp máy khóe miệng, “Ngài Chu, chúc anh tất cả thuận lợi...”

Chu Tu Lâm không nghe cô nói tiếp nữa, trực tiếp hôn môi của cô, không còn là lướt qua rồi dừng. Đây là chuyện đêm nay anh vẫn muốn làm.

Hai người ở chung, luôn có một người muốn chủ động, người này nhất định sẽ không là Khương Diệu, vậy chỉ có thể là anh.

Khương Diệu trong lúc bối rối bắt được áo cộc tay của anh, “Đau ____”

Chu Tu Lâm thoáng dừng lại động tác, chớp mũi của anh dán lên chớp mũi của cô, khẽ cười, “Sao còn không học được?”

Đôi mắt Khương Diệu ướt át, việc này không có kinh nghiệm đương nhiên sẽ không.

Nụ hôn của Chu Tu Lâm lại rơi xuống, hô hấp dần dần rối loạn. Thấy anh không kìm lòng nổi mà thăm dò vào vạt áo của cô, khi đầu ngón tay nóng như lửa lướt qua da thịt của cô, toàn thân Khương Diệu cứng lại rồi.

“Chu ____ Chu Tu Lâm ____” Cô kêu, “Không được ____”

Chu Tu Lâm a một tiếng, âm thanh rõ ràng không giống bình thường.

Khương Diệu cố gượng mở mắt, nỗ lực duy trì tỉnh táo.

“Không được ____” Khương Diệu bắt được tay anh, nói dứt quăng, “Tiểu Đậu Nha, Tiểu Đậu Nha ____”

Chu Tu Lâm hôn đến cổ của cô, như có hương sen nhàn nhạt, cô dùng sữa tắm gì, lại dễ ngửi như vậy, làm cho anh không nhìn được lưu luyến. Khương Diệu sợ nhột cuồng quýt né tránh.

“Chu Tu Lâm, bác sĩ nói không thể cái đó!” Đột nhiên cô rống lớn một tiếng, cô sợ tiếp tục như vậy, cảnh tượng đêm đó sẽ xuất hiện ra lần nữa.

Nụ hôn của Chu Tu Lâm trượt đến cổ của cô, “Khương Diệu ____” anh trầm giọng kêu tên cô một tiếng, mang theo ý vị lưu luyến.

Khương Diệu đỏ mặt, “Là bác sĩ nói!”

Chu Tu Lâm ôm cô, “Ừ, anh biết.”

Khương Diệu ngượng ngùng, “Anh nhìn một chút.”

Chu Tu Lâm liếc cô một cái, anh như vậy lại lâng lâng thêm mấy phần gợi cảm, căn bản hôn phách lòng người. Anh

sờ sờ đầu cô, gột lên mặt mũi “Em dự định khi nào để anh sử dụng quyền lợi của chồng? Angela_____”

Hai gò má Khương Diệu nóng hằm hập hồng một màu, nhưng không thể che hết ngạc nhiên trên mặt, “Về sau tôi ngẫm lại tên Angela này không thích hợp với tôi. Còn nữa, thời gian không còn sớm, Tiểu Đậu Nha mệt, tôi đi ngủ, anh cũng đi ngủ sớm một chút.” Đi tới cửa, cô lại dừng lại, sắc mặt rồi rầm.

“Chu Tu Lâm, nếu như anh ngủ không được mà nói, có thể niệm [Tâm Kinh].” Âm thanh của cô nhẹ nhàng bay vào trong tai anh.

Chu Tu Lâm nhìn cô chui vào phòng, không khỏi lắc đầu một cái. Dừng dậy đi phòng bếp, rót một chén nước, uống một hơi cạn sạch.

Khương Diệu đóng cửa phòng, trái tim đập bùm bùm. Cô dán cánh cửa nghe động tĩnh ngoài cửa, xung quanh không phải.

“Tiểu Đậu Nha, ba con thật đáng thương, đều vì con.”

Nửa đêm, phòng ngủ cách vách.

Điện thoại Chu Tu Lâm sáng, số cá nhân của anh, cũng chỉ có người thân mới biết được. Giải khóa, đúng là Khương Diệu gọi tới, anh mở ra, một đoạn văn thật dài, là [Tâm Kinh].

Chu Tu Lâm chưa xóa vuốt vuốt trán, trong đêm hè thở một hơi dài nhẹ nhõm.

Anh cũng không phải hòa thượng.

Ngày hôm sau, sáng sớm, Chu Tu Lâm sẽ xuất phát đi thành phố B. Khi Khương Diệu tỉnh lại, mới phát hiện khóa miệng mình có chút sưng.

Đợi đến công ty, Tina còn hỏi một câu, “Khương Diệu, có phải cô nhiệt không hả? Mũi có chút sưng.”

Khương Diệu chợt dạ nói phải, còn rót một chén trà hoa cúc cho mình.

Buổi chiều, Triệu Hân Nhiên đến cao ốc Hoa Hạ, tìm đến Khương Diệu.

Hai người ngồi trong khu vực nghỉ ngơi của công ty một lát, khí sắc của Triệu Hân Nhiên tốt rất nhiều. “Cuối tuần chị liền đi tổ diễn kịch □ Mùa xuân □ báo cáo.”

“Chúc mừng. Sau cơn mưa trời lại sáng.”

Triệu Hân Nhiên thở ra một hơi, “Cảm ơn em, Khương Diệu.”

“Em không có làm gì.”

“Nhưng em cũng để chị xem nhiều chuyện.”

Triệu Hân Nhiên uống một ngụm nước, “Nếu em tiếp tục làm nghề này, chị nghĩ phải hai ba năm, em nhất định có thể trở thành một người đại diện của cà phê lớn*.

Nhưng đi theo Chu tổng cũng không tồi.”

*Ở đây là nói về việc làm đại diện cho cà phê, không phải là việc làm đại diện cho công ty.

Ca phe ton (Phien am Han viet: đại gia, tiếng Trung: 大咖) có nghĩa là một người thành công trong một lĩnh vực nhất định, đó là, một người đã đạt được kết quả tốt trong một lĩnh vực nhất định. (Nguồn: Baidu.)

Khương Diệu cười, cúi đầu ăn một miếng bánh ngọt. Hương vị của Mousse* rất thuần khiết, tuyệt không ngấy.

* Mousse: Bánh mousse là một loại bánh ngọt với bột mousse làm nguyên liệu chính. Nó rất phong phú về ngoại hình, màu sắc, cấu trúc và hương vị, tự nhiên và tinh khiết hơn, thường được thêm vào với kem và chất làm đông để làm cho nó dày và đông lạnh. (Nguồn: Baidu)

Về mặt Triệu Hân Nhiên hâm mộ, cô vì giữ dáng người, những đồ ăn nhiệt lượng cao như bánh ngọt này luôn luôn không đụng vào. Chính cô chỉ có 86 cân*, còn ngại mình béo. “Khương Diệu, em bây giờ cũng là trợ lý của Chu Tổng, có thể kiếm chế một chút, mặt của em đã mập một vòng.”

*86 cân bên Trung thì bằng 43 cân bên mình thôi nhé.

Khương Diệu: “... Say những lúc khi em hả hê.”

Lúc hai người đang nói chuyện, một bóng dáng nổi giận ùng ùng xông tới cửa

Triệu Hân Nhiên đối diện cửa, nhìn rất rõ ràng. “Ồ, công chúa Chu đến đây, ồ ____”

Lời còn chưa dứt, Chu Nhất Nghiên đã đi đến trước hàn các cô

“Khương Diệu, rốt cuộc cô có ý tứ gì?” Về mặt Chu Nhất Nghiên giận dỗi dỗi, đáy mắt là vẻ căm hận nghiêng răng nghiêng lợi.

Khương Diệu không hiểu, “Làm sao vậy?”

Chu Nhất Nghiên nghiêng răng, “Cô không muốn thấy tôi tốt? Sao tôi không thích hợp to nữ chủ của [] Năm mười tám tuổi ấy [] hả?”

Khương Diệu đứng dậy, “Tôi chỉ là nói lên ý kiến của tôi.”

Chu Nhất Nghiên trừng mắt cô, “Mà anh trai tôi nghe ý kiến của cô?”

Khương Diệu: “Cái này không liên quan với tôi, quyền quyết định không ở tôi.”

“Không liên quan gì tới cô?” Chu Nhất Nghiên cười lạnh, “Tất cả mọi người ủng hộ tôi, thì một mình cô phản đối, cô còn nói không liên quan tới cô?”

Triệu Dân Nhiên bên cạnh thấy cảm xúc Chu Nhất Nghiên kích động, vội vàng đến khuyên, “Nhất Nghiên, ở công ty đấy, bao nhiêu người nhìn đấy. Có lời gì nói cho tốt.”

Chu Nhất Nghiên quay đầu lại lạnh lùng nhìn cô một cái, “Mời rời đi, đây là chuyện của tôi và cô ta.”

Khương Diệu đứng dậy, “Chu Nhất Nghiên, cô muốn

nổi điên, tôi không tính theo cô. Hân Nhiên, chúng ta đi.”

Triệu Hân Nhiên không ngờ tính tình Chu Nhất Nghiên đáng sợ như vậy. Biệt hiệu công chúa Chu quả thực danh bất hư truyền.

Chu Nhất Nghiên không buông tha cô, “Cô đừng đi, cô nói chuyện rõ ràng. Cuối cùng cô còn muốn làm gì? Cô là tôi trả thù tôi phải không? Bởi vì năm đó tôi thay đổi bút của cô, hại cô kiểm tra không thi tốt, cô liền trở lại trả thù tôi?”

“Không có!” Khương Diệu không muốn dây dưa với cô ta, nhắc chân muốn đi.

Chu Nhất Nghiên chợt kéo lấy tay cô, một lực lớn, bước chân của Khương Diệu lao đảo, cơ thể mang thai thẳng tắp đụng vào góc bàn.

Triệu Hân Nhiên cũng sợ hết hồn, vội vàng đỡ cô, “Dừng vào kia rồi hả?”

Khuôn mặt Khương Diệu liền trắng bệch trong nháy mắt, che kín đầy mồ hôi chẳng chờ, sau lưng một luồng đau đớn, da nẻ, quần yếm rách rưới. Cô cắn răng nói: “Giúp em gọi điện cho trợ lý Tưởng, bụng em có chút không thoải mái.”

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Chu Tiên Sinh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 20

Khi Tưởng Cần nhận được điện thoại, sắc mặt nghiêm nghị, “Tôi lập tức đến ngay.” Anh cầm chìa khóa xe lên, gần như là chạy xuống lầu. Trợ lý hạng nhất của điện ảnh và truyền hình Hoa Hạ, hiếm khi có thể thấy được lòng cuồng.

Năm phút sau, Tưởng Cần thở hồng hộc xuống dưới lầu, thấy Chu Nhất Nghiên chỉ ngây ngốc đứng ở đằng kia. Vừa ở trong điện thoại chưa kịp hỏi rõ tình hình cụ thể, bây giờ không cần hỏi, anh đã đoán được sơ sơ rồi.

Chu Nhất Nghiên nhìn thấy trợ lý Tưởng, cuối cùng trên mặt có chút hoảng loạn, “Khương Hiểu, cô đừng giả bộ!”

Tưởng Cần than thở trong lòng, sao Chu công chúa không bớt phiền thể này. “Khương Hiểu, như thế nào?”

Một tay Khương Hiểu đỡ bụng, “Bụng có đau một chút.”

“Bây giờ tôi đưa cô đi bệnh viện.”

Tưởng Cần thật cẩn thận ôm lấy cô, “Không có chuyện gì. Đi thôi.”

Triệu Hân Nhiên đi xuống lầu với bọn họ, “Trợ lý Tưởng, tôi cùng đi với các người.”

Tưởng Cần suy nghĩ một chút, “Hân Nhiên, cô trở về đi. Cô là nghệ sĩ, đi bệnh viện bị paparazzi* chụp đến lúc đó cũng không tiện nói.”

* paparazzi :Thợ săn ảnh hay paparazzi là số nhiều của từ paparazzo để chỉ những người chụp ảnh chuyên nghiệp, chuyên săn ảnh của những người nổi tiếng (các ca sĩ, diễn viên...), thường là chụp lén (không xin phép, không được sự đồng ý) khi họ đang có những hoạt động công cộng hoặc riêng tư. Các hãng thông tấn thường dùng từ này với nghĩa rộng hơn để mô tả các nhiếp ảnh gia chụp ảnh những người nổi tiếng. (Nguồn: Wikipedia.)

“Nhưng mà...”

“Tôi đưa Khương Hiểu đi bệnh viện, sau khi kiểm tra lại liên lạc với cô.”

Triệu Hân Nhiên nhìn nhìn Khương Hiểu suy yếu, không nghĩ tới quan hệ của Khương Hiểu và trợ lý Tưởng tốt như vậy. “Vậy thì trợ lý Tưởng vất vả rồi.”

Đến bệnh viện, Khương Hiểu được đưa vào khám gấp.

Y tá xem xét một chút, “Khó chịu chỗ nào?”

Tưởng Cần vội vàng trả lời: “Cô ấy mang thai 11 tuần, vừa đụng vào eo rồi.”

Y tá vội vàng nói với người bên cạnh: “Thông báo bác sĩ Trần.” Lại an ủi Khương Hiểu, “Đừng sợ. Không ra máu, cô thả lỏng.”

Lúc này một vị bác sĩ trung niên bước đến, “Chuyện gì xảy ra?”

Y tá: “Phụ nữ có thai va vào eo rồi.”

Bác sĩ Trần: “Nhanh đi vào kiểm tra trước.”

Khuôn mặt Khương Hiểu trắng bệch đầy khăn trương, đột nhiên cô kéo tay áo của bác sĩ, bỗng nhiên sợ muốn chết, “Bác sĩ, tôi muốn đưa bé, tôi không muốn mất đi nó...”

Bác sĩ gặp nhiều trường hợp như vậy, an ủi nói: “Cô đừng nghĩ trước nhiều.”

Trên mặt Khương Hiểu hiện lên một chút tuyệt vọng, cô sợ hãi, hoảng hốt. Cuối cùng hiểu, thì ra là bây giờ cô không thể mất đi Tiểu Đậu Nha.

Sau khi kiểm tra một phen, bác sĩ Trần nói cho cô, “Đừng lo lắng, bé cưng rất tốt. Cô hãy, quá khăn trương rồi.”

Âm thanh Khương Hiểu khàn khàn, “Thật? Bà không có lừa tôi?”

Bác sĩ Trần và y tá nở nụ cười. “Đứa nhỏ này cực kì khỏe mạnh. Cô là bị va vào xương eo phải, không thể chụp phim cho cô vì dieendaanleequuydonn mang thai, theo tôi quan sát đánh giá, không có vấn đề lớn gì. Nằm viện trước đi, chúng tôi sẽ quan sát một chút.”

Tay Khương Hiểu để ở trên bụng, vuốt nhẹ nhàng. Cuối cùng cô thở phào nhẹ nhõm. “Bác sĩ, cảm ơn bà.”

Tưởng Cần bên cạnh giơ tay xoa xoa mồ hôi trên mặt, anh ta vội vàng ra ngoài gọi cho Chu Tu Lâm một cuộc điện thoại. Nếu không nói chuyện này cho ông chủ, lát nữa mình liền chờ cuốn gói về nhà thôi.

Lần này Chu Tu Lâm và một vị Tổng phó tổng của Hoa Hạ cùng đến bữa tiệc hội nghị điện ảnh và truyền hình, nhân tiện ký vài đơn hợp đồng với mấy công ty thành phố B.

Khi nhận được điện thoại của Tưởng Cần, hội nghị đã bắt đầu một tiếng, anh cũng vừa mới kết thúc lời phát biểu.

Tường Cần biết sắp xếp hành trình của mình, lúc này gọi điện thoại cho anh, chắc chắn là chuyện rất quan trọng. Ấn đường của Chu Tu Lâm nhú lại, có loại dự cảm xấu, khom người ra khỏi phòng họp, tới hành lang, kết nối cuộc điện thoại.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

“Chu tổng, phu nhân không cẩn thận va vào eo, nhưng đứa nhỏ không sao.”

Chu Tu Lâm ngẩn ở cổ họng một hồi, hiếm khi anh không không chế được, “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Vô duyên vô cớ liên va vào eo hả?”

“Là Chu tiểu thư.”

Hồi thờ của Chu Tu Lâm thay đổi trong nháy mắt, “Bây giờ Khương Hiểu như thế nào?”

“Chúng tôi đã tới bệnh viện, cô ấy cũng bị hù dọa một chút. Sau khi vừa kiểm tra xong, bác sĩ nói cô ấy không sao, tinh thần cô ấy đã tốt rất nhiều.”

“Cô ấy khóc sao?”

“Ừ.”

Sau khi Chu Tu Lâm nhất thời im lặng, “Tôi nay tôi quay về.”

“Chu tổng ____” Tường Cần yên lặng

“Được rồi, bây giờ tôi đi sân bay.” Cúp điện thoại, tay của anh từ từ nắm chặt, cho đến khi khớp xương trở nên trắng bệch.

Chu Tu Lâm đi vào hội nghị lần nữa, giao lại chuyện tiếp theo cho Tổng phó tổng, liền chạy đến sân bay. May là, ngày đó sân bay thông suốt, chuyến bay không kéo dài thời gian làm lỡ việc chút nào.

Khi anh đến bệnh viện, đã là tám giờ tối, hoàng hôn trầm lắng, tối nay không có ánh sao, chỉ có ánh đèn làm đẹp đêm tối.

Khi đẩy cửa phòng bệnh ra, tay anh do dự một chút, thậm chí trong lòng có chút căng thẳng.

Anh đi vào, trong phòng bệnh để lại một ngọn đèn.

Khương Hiểu nhắm mắt lại đang ngủ say, Tường Cần nói cô bị va vào eo phải, bây giờ cô đang ngủ về phía bên trái.

Chu Tu Lâm khắc chế tâm tình của bản thân, không dám tùy tiện đánh thức cô. Anh chỉ nhìn cô, nhìn khuôn mặt đang ngủ bình yên của cô.

Nửa đêm Khương Hiểu tỉnh lại, mơ mơ màng màng thấy người ngồi ở trên ghế. Cô chân chừ kêu một tiếng “Chu Tu Lâm ____”, cảm thấy dường như mình ở trong mơ.

Tâm tình của Chu Tu Lâm tỉnh táo lại, đứng dậy đi về phía trước một bước. “Đã tỉnh rồi hả?”

Đầu óc Khương Hiểu hỗn độn, lại bắt được đôi mắt sâu thẳm phức tạp chột lóe lên rồi biến mất của anh. “Sao anh ở bệnh viện?” Trong phòng bệnh tràn đầy mùi nước sát trùng, cô nghĩ có chút khó chịu, cau mày một cái.

Chu Tu Lâm nắm lấy cánh tay của cô, “Em muốn làm gì? Bác sĩ nói em va phải phần xương eo bên phải, có chỗ nào khó chịu không?”

Khương Hiểu giật giật khóe miệng, “Không sao, tôi đã tốt hơn nhiều.” Cô dụi dụi mắt, tầm mắt dần dần rõ ràng, phát hiện anh còn mặc diện-dyan(lee^qu.donnn) tây trang, áo mũ chỉnh tề, lại hiếm thấy, có chút long đong vất vả. “Tôi muốn ngồi dậy, ngủ hơn nửa ngày, cả người cũng đã tê rần.”

Chu Tu Lâm nhú mày một cái, vẫn giúp cô ngồi nghiêng lên. Thấy cô không có ý tứ thảo luận chuyện này, anh cũng dứt khoát không hỏi, chỉ nhìn cô.

Khương Hiểu hỏi: “Là trợ lý Tường nói cho anh đi, tôi không sao.”

Chu Tu Lâm nghe giọng điệu nhẹ nhàng của cô, hận không thể ôm cô đến tận xương. “Làm sao có thể không sao? Chẳng qua em may mắn!”

Khương Hiểu kéo một góc khóe miwvnjg, “Không! Là Tiểu Đậu Nha kiên cường.”

Một tay Chu Tu Lâm nắm chặt tay của cô, một tay vuốt vuốt tóc của cô. “Thật xin lỗi.” Anh nhìn ánh mắt cô, sâu trong mắt là một mảnh tự trách.”

Khương Hiểu cắn môi, từ từ hắt mắt. “Thật ra khi đó tôi rất sợ hãi. Thật là kỳ lạ, lúc trước tôi không muốn Tiểu Đậu Nha, bây giờ lại không thể mất đi.”

Chu Tu Lâm đang nâng gương mặt của cô, sắc mặt dịu đi chút, “Chúng ta sẽ không mất đi Tiểu Đậu Nha.”

Bỗng nhiên Khương Hiểu cười, lời nói từ tốn, “Chu Tu Lâm, thật ra tôi rất cảm ơn anh. Bởi vì anh, mới có Tiểu Đậu Nha. Sau khi mang thai, tôi thường xuyên nghĩ tới mẹ của tôi. Tôi chưa từng gặp qua bà, nhưng đều sẽ tưởng

tượng.” Cô dừng một chút, như đang suy nghĩ.

Chu Tu Lâm hỏi: “Mẹ em như thế nào?”

“Khi còn nhỏ, có lần ba tôi uống rượu say, ông nói lúc trước mẹ tôi mang thai tôi, tạo thành gánh nặng rất lớn với cơ thể bà. Bà tôi cũng buồn bã, nói không cần đứa con, nhưng sau cùng bà vẫn kiên trì. Trước kia tôi không tin, tôi cảm thấy mức độ có thể tin lời nói của ba tôi uống say không cao, bây giờ ngẫm lại hẳn là thật.”

Chu Tu Lâm đang kiềm chế cảm xúc trong đáy mắt, “Khương Diệu, có phải nhớ ba em không?”

Khương Diệu ngáp một cái, “Ừ. Có chút nhớ.” Khi người ta đang sợ hãi nhất, có lẽ đáy lòng đều nhớ đến người thân của mình. Cuộc sống hai mươi mấy năm của Khương Diệu này, toàn bộ thời điểm trải qua căng thẳng, cũng không bằng hôm nay. Ngồi một lát, vết thương ngấm ngấm âm ỉ. Cô đang phải lại nằm xuống lần nữa.

Chu Tu Lâm im lặng trong phút chốc, “Anh xem vết thương một chút.”

Khương Diệu muốn từ chối, nhìn đến đôi mắt nặng nề của anh, lời nói lại mắc kẹt.

Chu Tu Lâm vén áo của cô lên, nhìn thấy một vết thương màu tím to bằng nắm tay mà đau lòng. Anh không ngờ sẽ vỡ thành như thế này. Đầu ngón tay của anh nhẹ nhàng lướt qua vết thương, vẻ mặt khó phân liệt.

Khương Diệu hít sâu một hơi, “Có phải anh hút thuốc lá

không!”

Chu Tu Lâm thay cô sửa sang quần áo ổn thỏa, “Ừ.”

Khương Diệu than một tiếng, “Buổi tối anh có không đi hay không?”

“Em hi vọng anh đi?”

Khương Diệu nháy mắt mấy cái, “Mới không! Một mình tôi ở bệnh viện có chút sợ hãi.”

Cuối cùng Chu Tu Lâm nở nụ cười, “Anh không đi, ở ngay bên cạnh, em ngủ đi.”

Tinh thần Khương Diệu không tốt, ừ một tiếng, lại mơ mơ màng màng nói, “Chu Tu Lâm, đêm hôm đó, nếu tôi không đi lên, chúng ta không gặp được rồi. Nếu như lúc đó tôi không để ý anh, chúng ta lại càng không xuất hiện cùng một lúc rồi.”

Chu Tu Lâm vỗ vỗ trên vai cô, “Ai nói? Em ở Hoa Hạ, một ngày nào đó chúng ta sẽ gặp phải.”

Khương Diệu nghĩ thầm, nhưng anh nhất định sẽ không ở bên em.

Thấy cô đã ngủ, anh than nhẹ một tiếng.

Sáng ngày hôm sau, Chu Tu Lâm để người ta đưa tới vài món điểm tâm sáng, anh múc một chén cháo trước, khi Khương Diệu muốn nhận lấy, anh không cho.

Khương Diệu lầm lũi, “Anh không hi vọng em...”

“Khương Diệu cảm ơn, vậy thì không bị nhùng, cháu
ôi, anh coi tôi như gì ha? Tôi cũng không phải là trẻ con.”

Chu Tu Lâm thối thối hơi nóng, thở không gấp mặt
không đỏ nói, “Làm gì? Đường nhiên là bảo bối của
anh.”

Khương Diệu vội vàng không nói. Cô sợ nói cái gì nữa,
Chu Tu Lâm còn có thể nói vượt ra ranh giới cuối cùng
của cô mà nói. Không phải dĩ nhiên là người này
rất đúng đắn sao? Cô ăn một chén cháo gà xé sợi. Cháo
này vừa thơm lại đậm, khiến cho cô thêm ăn.

Chu Tu Lâm lại cho cô thêm nữa chén.

Khương Diệu nói liên tục: “Tôi không ăn, đã no rồi.”

“Ngoan, nghe lời. Tối hôm qua em vốn không ăn, ăn
thêm một chút.”

Cộng điện dịu dàng thế này, chữ chữ đánh vào trái tim
Khương Diệu. Khương Diệu không chống đối qua, lại
ăn nữa chén. “Ồi, tôi phải bị anh nuôi cho mập rồi!”

“Buổi trưa muốn ăn cái gì?”

“Anh không phải đi sao?”

Chu Tu Lâm khẽ mỉm cười, “Vợ con nằm viện, anh có
thể đi sao?”

Khương Diệu im lặng một chút, “Tôi muốn xuất viện về
nhà.”

“Nếu bác sĩ đồng ý, anh không có ý kiến.”

Khương Hiểu cười xấp xỉ, “Ngại Chu, anh thật sự quá tốt.”

Bác sĩ đồng ý cho Khương Hiểu xuất viện, nói lần này cô không thương tổn đến thai nhi, đi về nghỉ một tuần lễ, không có gì đáng ngại. Chu Tu Lâm nghe lời này xong, trái tim cũng thả lỏng không ít.

Xế chiều hôm đó, Chu Tu Lâm đón cô về nhà.

Sau khi Khương Hiểu trở về từ bệnh viện, luôn có loại cảm giác lâu ngày không gặp.

Buổi tối, sau khi hai người ăn xong cơm tối, Chu Tu Lâm đi đến phòng của cô.

Anh nói: “Anh phải đi ra ngoài một chuyến, em ở nhà một mình, muốn làm gì gọi dì.”

Khương Hiểu “Ờ” một tiếng, “Đã biết.”

Chu Tu Lâm quen cầm tay của cô, “Anh đi nha.”

Từ đầu đến cuối Khương Hiểu cũng không có đề cập đến tên của Chu Nhất Nghiên. Chu Tu Lâm hiểu, Khương Hiểu là sợ anh khó xử.

Khi Chu Tu Lâm về tới nhà, cha Chu mẹ Chu đang ở trong phòng khách.

Mẹ Chu vô cùng ngạc nhiên, “Sao đột nhiên con trở về?”

Không phải đi thành phố B sao?”

Chu Tu Lâm hỏi: “Nhất Nghiên đâu?”

Mẹ Chu thấy sắc mặt con trai không tốt, “Nó đi Hồng Công tham gia lớp đào tạo rồi. Sao vậy?”

Chu Tu Lâm kéo một nét cười lạnh, “Nó vẫn chạy trốn nhanh.”

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Mẹ, chiều hôm qua, Nhất Nghiên đẩy Khương Hiểu va đến trên bàn.”

Mặt mẹ Chu sùng sốt, “Thảo nào tối hôm qua nó về hốt ha hốt hoảng, sao đứa nhỏ này cũng không nói gì?”

Cha Chu hỏi: “Khương Hiểu không sao chứ?”

Thái dương Chu Tu Lâm đập thình thịch, “Đứa bé và người lớn đến không có việc gì.”

Mẹ Chu thở ra một hơi, “Vậy thì tốt. Ở bệnh viện nào? Ngày mai mẹ đi xem nó.”

“Không cần, hôm nay đã về.” Chu Tu Lâm nghiêm mặt nói, “Cha mẹ, con về là muốn nói chuyện thật tốt với các người. Các người quen nuông chiều Nhất Nghiên nữa, sớm muộn nó sẽ xảy ra chuyện.”

Mẹ Chu không lên tiếng.

“Nó vì chuyện trung học, canh cánh trong lòng với Khương Diệu. Lúc trung học giờ trò xấu đối bút chì cho bài kiểm tra của Khương Diệu, hại Khương Diệu không ghi được bất kì câu nào trong các câu hỏi trắc nghiệm. Đây cũng không phải trò đùa dai, đây là vấn đề trên phẩm hạnh rồi.”

Cha Chu che giấu vẻ mặt, “Còn có chuyện này?”

Mẹ Chu hỏi: “Sao thầy giáo cũng không có nói qua việc này?”

“Mẹ để thầy giáo nói thế nào? Vì một gia đình bình thường của Khương Diệu, đến cho các người khó chịu?” Cho nên năm đó thầy giáo die,n; da.nlze.qu;ydo/nn làm công tác tư tưởng cho Khương Diệu, Khương Diệu không muốn thầy giáo khó xử, chuyện này mới không giải quyết được gì.

Mặt cha Chu trầm xuống, “Gọi điện thoại cho nó quay về.”

Mẹ Chu khó xử.

Cha Chu: “Cha vẫn cảm thấy Nhất Nghiên kiên cường một chút, nhưng bây giờ xem ra, đã không phải vấn đề đơn giản như vậy rồi. Đây là giáo dục thất bại của chúng ta. Gọi điện thoại cho nó quay về. Còn có để cho nó đi xin lỗi Khương Diệu!”

Chu Tu Lâm lạnh nhạt nói: “Cha mẹ, các người cảm thấy sau khi phải xin lỗi, Nhất Nghiên có thể thay đổi? Nó chỉ càng thêm không phục.”

Mẹ Chu nhủ mày lại, “Tu Lâm, con cảm thấy phải làm sao?”

Chu Tu Lâm: “Một lần dứt khoát thích hợp. Nó có thể kiên cường, cũng chỉ là ỷ vào trong nhà. Để cho nó hiểu, cách nhà họ Chu, nó cũng không là cái gì.”

Mẹ Chu: “... Tu Lâm, Nhất Nghiên là em gái ruột của con?”

Chu Tu Lâm bật cười, giọng điệu không nặng không nhẹ, nói từng câu từng chữ, “Khương Diễm là vợ của con, đứa bé trong bụng cô ấy cũng là con của con.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: □ kịch trường nhỏ mơ mộng □

Tiểu Đậu Nha ba tuổi nhìn thấy người ta trước Khương Diễm, lúc nào cũng ngọt ngào gọi cô: trợ lí Khương, chị Khương, Diễm Diễm,...

Về đến nhà, lập tức cạ trong lòng Khương Diễm, mẹ, mẹ, gọi không ngừng.

Một ngày kia, một đội tình nhân trong làng giải trí công khai. Lúc ăn cơm, Khương Diễm nói chuyện này với Chu Tu Lâm.

Tiểu Đậu Nha hoong hoong có tiếng: “Mẹ, chừng nào thì mẹ và ba công khai hả?”

Chu Tu Lâm nâng tay dịu dàng sờ sờ đầu Tiểu Đậu Nha, trong mắt đầy khêu gợi.

Tina, trong nhà đang khuya lắm rồi.

Khương Hiểu: "..."

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Chu Tiên Sinh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Cha Chu mẹ Chu lâm vào trầm tư, vừa khiếp sợ vừa khổ sở, có lẽ bọn họ cũng không ngờ Chu Nhất Nghiên sẽ làm ra chuyện như vậy.

Chu Tu Lâm giờ tay lên vuốt trán, trong lòng trăm mối ngổn ngang. Tối hôm qua anh vào bệnh viện, nhìn thấy Khương Hiểu một mình đơn độc ngủ trên giường bệnh, anh mới hiểu được cái gì gọi là sợ.

Anh không biết cô em gái này của mình sẽ trở thành như vậy, một khắc kia đáy lòng của anh dâng lên cảm giác thất bại.

Khi còn bé, Chu Nhất Nghiên nghe lời ngoan ngoãn. Hai anh em bọn họ luôn ở cùng nhau, đến khi anh tốt nghiệp trung học, hơn mười năm nay, anh chưa từng cảm thấy phẩm hạnh của Nhất Nghiên sẽ có vấn đề.

Ba năm trung học, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, làm con bé trở thành như hiện giờ?

Bởi vì không thể trở thành người yêu của Tần Hoành, nên đã chuyển hận ý sang người Khương Hiểu sao?

Chu Tu Lâm thờ dãi một hơi: "Cha mẹ, nếu bây giờ chúng ta không uốn nắn Nhất Nghiên, sau này con bé xảy ra chuyện, chỉ sợ nó sẽ là người thua thiệt." Cha mẹ không biết giáo dục con cái, để người khác đến dạy, sẽ không nhẹ nhàng như vậy đâu.

Cha Chu nghe được, con trai cũng chỉ muốn giúp con gái. "Ngày mai cha sẽ bảo con bé trở lại."

Mẹ Chu gật đầu: "Ừ. Con cũng đừng nóng giận. Về sớm chăm sóc Khương Hiểu đi, thai của con bé còn chưa đến 3 tháng đâu, nên chú ý cẩn thận. Con cũng đừng để con bé đến công ty nữa, ở nhà nghỉ ngơi thật tốt vào."

Từ trước đến nay Chu Tu Lâm biết cách kiềm chế, hầu như không có việc gì làm anh đỏ mặt, có thể khống chế tâm trạng rất tốt. Nhưng mà Khương Hiểu này lại ngoài ý muốn khiến anh mất khống chế.

Mẹ Chu lại khuyên vài câu: "Chuyện này có thể do ngoài ý muốn, Nhất Nghiên không biết Khương Hiểu mang thai, cha mẹ chưa nói cho nó biết. Nó không cố ý đâu."

Thần sắc Chu Tu Lâm lạnh buốt, chậm rãi phun ra vài chữ: "Chuyện này chỉ có Nhất Nghiên rõ ràng nhất."

Mẹ Chu không còn lời nào để nói.

Chu Tu Lâm không muốn rối rắm về vấn đề này nữa, đứng dậy nói: "Cha mẹ, thời gian không còn sớm, con về trước ạ."

Chờ Chu Tu Lâm đi rồi, mẹ Chu buồn bã. "Làm sao Nhất Nghiên lại vô duyên vô cớ đẩy Khương Hiểu thế? Chắc là hiểu lầm thôi."

Sắc mặt cha Chu khẽ chìm xuống: "Sau này bà đừng nói những lời này trước mặt con trai nữa. Tính khí Tu Lâm tốt, lần này không nổi giận, nhưng kế tiếp nó muốn phạt Nhất Nghiên thế nào, thì bà đừng có nhúng tay vào."

"Sao lòng dạ đàn ông các ông ác độc như vậy?"

"Nhất Nghiên cứ thế nữa, cuối cùng sẽ có một ngày, sợ là ngay cả Tu Lâm cũng không nhận đứa em gái này nữa đấy."

Mẹ Chu nghiêm túc nghĩ, quả thật, từ trước đến nay đáy mắt Tu Lâm không chứa được một hạt cát. "Tôi sẽ khuyên nhủ Nhất Nghiên."

Giờ phút này, Chu Nhất Nghiên đang ở HongKong vừa trở lại nhà trọ, hôm nay cô vẫn có chút không yên lòng. Suy nghĩ đến dáng vẻ ngày hôm qua của Khương Hiểu, trong lòng rất loạn, cô không hiểu rõ là thật hay giả. Nếu thật, lại sợ Khương Hiểu tố cáo cô trước mặt anh cô. Chu Nhất Nghiên rối rắm hồi lâu, suy nghĩ một chút rồi gọi điện thoại cho Tina.

"Tina, hôm nay Khương Hiểu có đến công ty không?"

"Không có, hôm qua trợ lý Tưởng giúp đưa cô ấy đi bệnh viện rồi. Nhất Nghiên, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

"Tôi không cần thận đây cô ấy, rồi tự cô ta đụng vào bàn. Cô có nghe nói gì không?"

"Không có, buổi sáng Tường Cần nói Khương Hiểu sẽ nghỉ một tuần."

"Tường Cần anh ấy có nói gì nữa không?"

"Miệng tên kia kín vô cùng."

"À, vậy không có gì. Tôi không nói với cô nữa, cô cũng nghỉ ngơi sớm một chút đi. Ngày mốt tôi sẽ về. Bye!"

"Bye!"

Chu Nhất Nghiên âm thầm nghĩ, ngày đó nhất định Khương Hiểu đã giả vờ, diễn kịch thôi.

Một lát sau, điện thoại di động của cô đột nhiên vang lên, cô vừa nhìn là do cha cô gọi đến, vui vẻ bất máy.

"Cha ——" Giọng nói vừa mềm vừa ngọt.

"Bây giờ con đặt vé máy bay đi, sáng sớm ngày mai lập tức trở về Tân Thành."

"Cha? Sao thế?"

"Con vừa đụng vào người ta, đã muốn bỏ chạy rồi."

Nhất thời trong lòng Chu Nhất Nghiên ứa khuất dâng trào: "Cha, Khương Hiểu cố ý diễn, con chỉ đẩy nhẹ cô ta thôi, tự cô ta đụng vào bàn. Cha, các người đừng chỉ nghe một phía từ cô ta."

Cha Chu tức giận không thôi, ông thật sự đã không quản giáo nghiêm khắc đứa con gái này rồi, để bây giờ nó chẳng phân biệt được thị phi, còn nói dối. "Chu Nhất Nghiên, ngày mai cho dù trời sập xuống, con cũng phải trở lại cho cha. Con có biết bởi vì con càn quấy, đứa bé trong bụng Khương Hiểu suýt chút nữa đã không còn, vậy mà con lại không hề áy náy."

Chu Nhất Nghiên: "... Làm sao có thể?"

Cha Chu thở dài: "Anh con rất tức giận, Nhất Nghiên, lần này con làm cho chúng ta quá thất vọng."

Chu Nhất Nghiên lẩm bẩm nói: "Khương Hiểu mang thai... Con không biết, con không cố ý, con chỉ muốn nói rõ ràng với cô ta..." Sắc mặt của cô trắng bệch vài phần.

Cha Chu cắt đứt lời cô: "Có gì thì trở về hẵng nói."

Chu Nhất Nghiên gọi mấy tiếng, nhưng bên kia đã cúp điện thoại. Cô nhột nhột, thất hồn lạc phách ngồi trên ghế sa lon, tựa như bản thân đã bị toàn bộ thế giới vứt bỏ.

Chu Tu Lâm về đến nhà trước, lại đến cửa hàng bánh ngọt gần đó, mua một cái bánh Mousse. Con gái hình như rất thích ăn những món bánh ngọt này. Nhất Nghiên cũng không ngoại lệ, nhưng Nhất Nghiên sợ mập, đến bây giờ một cái bánh ngọt chỉ ăn một hai miếng, đã ném đi. Khương Hiểu không giống thế, mỗi lần cô ăn những thứ này thì vẻ mặt rất thỏa mãn, làm người ta không nhịn được muốn ném thứ.

Về đến nhà đã mười giờ, Khương Hiểu tựa vào ghế sa lon trong phòng ngủ, đang nghịch điện thoại di động. Anh đi đến: "Có đói bụng không?"

Khương Hiểu nheo mắt lại: "Mua cho tôi hả? Cảm ơn, anh Chu!" Dáng vẻ thỏa mãn như một con mèo nhỏ ham ăn.

Chu Tu Lâm thấy bên tay cô để vài quyển ghi chép, ánh mắt khẽ lướt qua.

Khương Hiểu giải thích: "Đây là phân tích của tôi đối với tiểu thị tươi mới nổi trong ba năm qua, cùng với phân tích kinh nghiệm của người quản lý bọn họ."

Chu Tu Lâm lễ phép hỏi: "Anh có thể xem một chút không?"

"Dĩ nhiên! Anh có kinh nghiệm hơn tôi nhiều, giúp tôi xem thử có chỗ nào không đúng không." Cô ăn một miếng bánh, ánh mắt đã nheo lại rồi.

Bánh này ăn ngon như vậy? Lỡ như sau này Tiểu Đậu Nha giống cô, thành một con hàng thích ăn vặt, có vẻ không tồi.

Từ trước đến nay tốc độ đọc của Chu Tu Lâm rất nhanh, lật vài tờ, đã nhanh chóng xem xong vài ví dụ phân tích: "Phân tích không tệ. Chẳng qua là ——" lời nói anh xoay chuyển: "Mạc Lăng Thần nổi tiếng sớm, một phần rất lớn là bởi vì sau lưng anh ta có thể lực."

"Không phải Mạc Lăng Thần là người mới đã ký hợp đồng với công ty Đông Dương năm ngoái sao? Anh ta có bối cảnh gì?" Khương Hiểu suy ngẫm.

một quyển ghi chép: "Em cũng biết?"

"Mạc Dĩ Hằng? Anh ta là em trai của Mạc Dĩ Hằng?"

"Nói chính xác hơn là cùng cha khác mẹ."

Khương Hiểu cảm thán: "Quả nhiên giới giải trí càng lúc càng giống công ty gia tộc, anh trai em trai cũng đến, lũng đoạn rồi đây." Nói xong cô mới ý thức được, dường như cô cũng quơ anh vào rồi.

Chu Tu Lâm cúi đầu, mở máy vi tính trong tay ra:

"Đây là ——"

Mở ra tờ thứ nhất, trên đó viết.

"Tơ Lâm Vu, lạc khoản là Tấn Trọng Bắc."

Khương Hiểu giải thích: "Tôi giúp Lâm Vu xin chữ ký Tấn Trọng Bắc."

Chu Tu Lâm chậm rãi nói: "Em thật không muốn?"

"Tôi cũng có ở chỗ khác." Cô lật một quyển, bìa mặt hơi cũ kỹ. "Anh ấy ký cho tôi ở đây."

Chu Tu Lâm thấy lời Tấn Trọng Bắc viết cho Khương Hiểu.

"Tơ Khương Hiểu, một đời Vô Ưu."

Quyển này cỡ chừng mười mấy ngôi sao ký tên, anh lật vài tờ, phát hiện bên trong có một trang giấy có dấu vết đã bị xé. Chu Tu Lâm giương mắt nhìn cô, cô đã tắm rửa, mặc áo ngủ màu sáng, không trang điểm. Trên người cô luôn có loại khí chất thanh nhã, rất thoải mái. "Chúc mừng, đạt được ước nguyện."

Khương Diệu đã ăn sạch bánh ngọt: "Tôi đi đánh răng."

Chu Tu Lâm để quyển sổ xuống, đỡ cánh tay cô.

Khương Diệu nhìn anh một cái: "Tự tôi có thể."

Chu Tu Lâm thông thả nói: "Hi vọng anh ôm em đi à?"

Cô lặng lẽ nghĩ, thật ra thì Chu Tu Lâm này rất bá đạo trong một số chuyện!

Chải răng xong, anh lại đỡ cô lên giường, sau đó anh rời khỏi phòng ngủ.

Khương Diệu nằm nghiêng, eo phải vẫn hơi đau, cô không dám có động tác quá lớn.

Chuyện ngày hôm qua, ai cũng không ngờ đến. Chu Nhất Nghiên đơn giản là điên rồi. Khương Diệu thờ dãi một hơi, thật may Tiểu Đậu Nha không có chuyện gì, nếu không lần này cô nhất định phải liều mạng với Chu Nhất Nghiên.

Nửa tiếng sau, cửa phòng ngủ mở ra lần nữa. Khương Diệu nghe thấy một mùi sữa tắm nhàn nhạt, theo gió thoảng bay đến căn phòng.

Chu Tu Lâm mang dép, từng bước từng bước đi đến mép giường. "Khương Diệu, đừng nghịch điện thoại di động nữa."

Khương Diệu ngạc nhiên: "... Làm sao anh?" Trong lúc nhất thời vốn từ cô nghèo túng, không biết nói gì.

Chu Tu Lâm nhẹ nhàng nằm ở một bên giường trống, giọng của anh bình tĩnh trầm thấp: "Em mang thai, sau này ngủ cùng nhau."

Khương Diệu may nhờ bị thương, nếu không hiện giờ cô nhất định sẽ từ trên giường nhảy dựng lên.

Trong phòng đột nhiên trở nên cực kỳ yên tĩnh.

"Được rồi, em phải từ từ làm quen." Cánh tay dài của Chu Tu Lâm mở rộng, khoác lên cánh tay cô.

Khương Diệu nhìn anh, ánh mắt đen như mực lưu chuyển.

Anh hỏi: "Còn chưa ngủ à?"

"À, lập tức ngủ đây."

"Thắt lưng còn dài không?"

"Tốt hơn nhiều rồi."

"Lần này để em chịu iuy khuất, anh rất xin lỗi. Sau này sẽ không có chuyện như vậy nữa."

Cổ họng Khương Diệu chua xót, ngậm chặt miệng không lên tiếng. Ngực nóng bỏng, nóng đến đáy lòng, ấm áp, ê ẩm.

"Khương Diệu, lúc các em học trung học, người nam sinh kia tên gì? Chính là người Nhất Nghiên thích đấy?"

"Tần Hoàn."

"Hoàn nào?"

"Chỉ Vương bên cạnh thêm bộ hành (□)."

"Thì ra là Hoàn này, là một viên ngọc, khó trách nữ sinh các em thích cậu ta."

Khương Diệu không để ý đến việc anh trêu ghẹo: "Sao đột nhiên anh hỏi cái này?"

"Muốn biết con gái các em rốt cuộc thích kiểu nam sinh gì thôi?"

Khương Diệu trầm tư chốc lát: "Học giỏi, dáng vẻ đẹp mắt." Cô dừng một chút: "Đại khái là giống như anh vậy."

"Ồ ——" anh cười một tiếng: "Anh là kiểu nào?"

Khương Diệu nhếch môi: "Rất ảm áp." Đó là cảm giác khi cô mới gặp gỡ.

Tối nay ở gần như vậy, Chu Tu Lâm đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội để hỏi. "Em nói đã từng gặp anh? Lần đầu tiên thấy anh, có cảm giác gì?" Tay của anh

cuốn lấy sợi tóc cô, uốn quanh đầu ngón tay.

Khương Hiểu im lặng hồi lâu, tựa như một thế kỷ.

"Lớp mười, anh vội đến trường học đưa bài tập cho Chu Nhất Nghiên."

Dù Chu Tu Lâm nghĩ rất nhiều lần, cũng không ngờ là vào bảy năm trước. "Sao anh không hề có một chút ấn tượng gì cả vậy?"

"Khi đó tôi còn ở nhà cô, sáng sớm mùa đông tôi thường đến muộn. Sáng sớm hôm đó, sương mù rất dày, anh từ trong xe bước xuống, đi đến cửa trường học, nói chuyện với chú Vệ gác cổng. Chờ tôi qua cổng chú Vệ đã ngăn tôi lại, bởi vì tôi thường đến muộn, nên chú ấy nhớ ra tôi _____"

"Cho nên cô bé nữ sinh lúc đó chính là em?"

Khương Hiểu lặng lẽ gạt đầu một cái, ánh mắt thẳng tắp nhìn anh. "Là tôi." Cô vẫn nhớ, cái hôm trời đông giá rét tràn đầy sương mù đó, anh mặc một chiếc áo khoác ngoài màu xám tro đứng trước mặt cô, như ánh nắng mặt trời ấm áp chiếu vào sinh mệnh cô.

Anh nói với cô: "Bạn học, làm phiền em." Giọng nói dễ nghe, cô đã ngây ngốc vài giây.

"Bạn học, em anh là Chu Nhất Nghiên."

Khương Hiểu buồn bã: "Sớm biết lúc ấy không đưa giúp anh rồi."

Chu Tu Lâm bất đắc dĩ cười một tiếng: "Lúc đó em đội một cái mũ lông mềm như nhung, gương mặt bị che hơn phân nửa, anh hoàn toàn không thấy rõ mặt em."

Khương Diệu: "..."

"Cho nên sau đó em đến Hoa Hạ làm việc?" Giọng anh hơi cao lên.

"Đương nhiên tôi không phải vì anh mới đến, tôi chỉ vì —— lý tưởng."

"Được rồi, đừng kích động." Quả thật Chu Tu Lâm không thể nhận ra Khương Diệu là cô bé nữ sinh năm đó đã giúp anh.

Khương Diệu im lặng trong chốc lát: "Ban đầu tôi cũng không biết anh ở Hoa Hạ, hơn nữa tôi cảm thấy anh không giống người sẽ làm công việc này."

"Vậy em cảm thấy anh sẽ làm gì?"

"Giáo sư đại học hoặc là nhân viên phòng nghiên cứu khoa học." Thật đáng sợ càng nói càng nhiều, cô định nhắm mắt lại: "Tôi mệt rồi."

"Ngủ đi." Chu Tu Lâm ấn cô vào lòng mình, anh hơi cúi thấp đầu, một cái hôn lạnh như băng chuẩn xác rơi vào cái trán cô.

Lông mi Khương Diệu run rẩy, thật ra thì cô không ngủ. Chẳng qua cô không biết, làm thế nào để đối mặt với

người đàn ông mình đã từng thích nhiều năm như vậy.

Ngày thứ hai, chuông điện thoại di động của Chu Tu Lâm đã đánh thức hai người từ trong giấc mộng. Chu Tu Lâm cầm điện thoại di động lên, thấy là Trương Cần gọi đến.

Khương Hiểu mở màng mở mắt ra: "Mấy giờ rồi?"

"Còn sớm, em ngủ tiếp đi." Anh đứng dậy đi đến ban công, nhận điện thoại.

"Chuyện gì?"

"Chu tổng, chị Anh đã xảy ra chuyện. Sáng sớm, chị ấy ngã từ trên lưng ngựa xuống."

"Hiện giờ thế nào rồi?"

"Đã đưa đến bệnh viện gần đó, nhưng trợ lý của chị ấy nói, tình huống hình như hơi nghiêm trọng."

"Chuẩn bị đi, chúng ta sẽ đi một chuyến."

"Được."

"Tạm thời phong tỏa tin tức."

Quan hệ giữa Chu Tu Lâm và Trình Anh khá thân thiết, hiện giờ Trình Anh xảy ra chuyện, đương nhiên anh có chút lặn lòng.

Chờ anh trở về phòng thì Khương Hiểu đã dậy.

Chu Tu Lâm nói: "Trình Anh ngã, bây giờ đã được đưa đến bệnh viện, anh phải đi xem thế nào."

"Ngghiêm trọng không?"

Chu Tu Lâm gật đầu.

Khương Hiểu nhưốg mi: "Vậy anh nhanh đi đi."

Chu Tu Lâm nhìn cô, dặn dò: "Bác sĩ nói, em đừng quên. Không được quá sức."

"Tôi biết mà." Khương Hiểu trịnh trọng nói: "Đã trải qua một lần, bây giờ tôi cũng không dám khinh thường nữa."

"Ừ. Hôm nay mẹ sẽ đến."

Sắc mặt Khương Hiểu khẽ biến thành hơi cứng.

"Đừng lo lắng, em và bà ấy trò chuyện là tốt rồi." Chu Tu Lâm vội nói: "Bọn họ cũng biết chuyện em bị thương, lo lắng cho em, muốn đến thăm em một chút."

Khương Hiểu nhếch khóe môi: "Không sao đâu, bà ấy là bà nội của Tiểu Đậu Nha, tôi sợ gì chứ. Anh nhanh chóng lên đường đi."

Cô không sợ mẹ Chu, nhưng nhìn thấy bà ấy thì cô có chút thấp thỏm bất an.

Ai có thể tưởng tượng, cuộc họp phụ huynh lúc trung học đệ nhị, dì ngồi ở phía sau bạn có một ngày sẽ trở thành mẹ

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Chu Tiên Sinh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Hai giờ sau Chu Tu Lâm chạy tới bệnh viện thành phố H, đạo diễn và Tấn Trọng Bắc đều ở đây.

Hai người Tấn Trọng Bắc và Chu Tu Lâm gật đầu cùng lúc, chào hỏi qua loa.

Sắc mặt đạo diễn nặng nề, “Chu tổng, ngài đã tới!”

“Tình huống của Trình Ảnh như thế nào?”

“Vừa kết thúc phẫu thuật, rất thành công. Ngã gãy một cái xương sườn, bụng chảy máu, trên người cũng nhiều chỗ bị thương. Đơn giản không thương tổn đến bộ phận quan trọng.” Đạo diễn không nghĩ tới sẽ phát sinh dinendian.loqid]on chuyện bất ngờ như vậy, đột nhiên con ngựa mất khống chế, mặc dù là ngoài ý muốn, chỉ là tổ kịch không thoát khỏi trách nhiệm.

Chu Tu Lâm thu lại vẻ mặt, “Không nguy hiểm tính mạng là tốt rồi. Đạo diễn Lý, nơi này có bọn họ lo liệu, ông vội việc về trước đi. Bộ phim của Trình Ảnh, chúng ta thương lượng lại.”

Thương gân động cốt, tôi thiếu phải nghỉ ngơi điều dưỡng một hai tháng.

Tổ kịch《Thịnh thế thiên hạ》lớn như vậy không đợi được, không nói đến một ngày tổn thất bao nhiêu tiền. Các diễn viên đều ký hợp đồng, tất cả mọi người có lịch trình của mình, phần diễn của nữ chính kéo dài một hai tháng, phía ai cũng nhất định không có lịch trình trống.

Đạo diễn Lý lo lắng trùng trùng.

Chu Tu Lâm an ủi ông, “Chuyện tài chính ông không cần lo lắng.”

Có lời nói của anh, đạo diễn Lý cũng yên tâm không ít. “Vậy tôi đi về trước, bộ phim này cũng không thể kéo dài một ngày được.”

Tấn Trọng Bắc nói: “Đạo diễn Lý, tôi ở lại chỗ này, ngày mai trở về.”

Đạo diễn Lý gật đầu một chút, “Hai vị vất vả rồi.”

Chu Tu Lâm và Tấn Trọng Bắc đi vào phòng bệnh, thuốc mê còn đang tiếp xuống, Trình Ảnh vẫn đang ở trong hôn mê. Trợ lý ở bên cạnh giúp đỡ cô, nhìn thấy người tới, cô ta vội vàng đứng dậy, cẩn thận gọi: “Chu tổng, thầy Tấn ____”

Trên mặt Trình Ảnh cũng không có một chút màu máu nào, trên cánh tay còn gắn ống truyền nước biển.

Chu Tu Lâm nhú nhú mày, quay đầu nói với Tấn Trọng Bắc, “Lúc đó anh cũng ở hiện trường, rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Trình Ảnh cô ấy biết cười ngựa, sao có thể xảy ra ngoài ý muốn?”

Tấn Trọng Bắc: “Tôi thì ở bên cạnh, cách xa năm thước*, cô ấy ngã ngựa trong nháy mắt, hoàn toàn không kịp làm gì. Tôi hiểu suy nghĩ của anh, lần này thật sự là ngoài ý muốn.”

*1 thước (xích) = 10 tấc (thốn) = 12,3 inches = 12,3 x 2,54cm = 31,242cm

Chu Tu Lâm im lặng chốc lát, “Trình Ảnh còn bao nhiêu phần diễn?”

Tấn Trọng Bắc thoáng suy tư, “Hơn nửa. Anh có tính toán gì không?”

Chu Tu Lâm đã nghĩ xong ở trên đường tới, “Hai phương án, một là chờ cô ấy chăm sóc cơ thể tốt vào lại tổ, và đổi nữ chính. Nhưng cái phương án nào cũng phải làm trễ thời gian của anh rồi.”

Bỗng nhiên Tấn Trọng Bắc cười, “Tôi sẽ điều chỉnh lịch trình một chút, dù sao tai nạn lần này là ngoài ý muốn.”

Chu Tu Lâm đợi ở viện hơn nửa ngày, hai người đều muốn đợi Trình Ảnh tỉnh lại.

Một tiếng sau, Trình Ảnh từ từ tỉnh lại. Cô nhìn đến hai người đàn ông chưa vợ đứng ở đằng kia, “Làm các người lo lắng rồi.” Vừa nói, miệng vết thương có cảm giác đau đớn mơ hồ.

Tấn Trọng Bắc: “Cô đừng nói chuyện, nghỉ ngơi thật tốt.”

Trình Ảnh khẽ mỉm cười: “Tiếp đãi không chu đáo, hai anh tùy ý.”

Chu Tu Lâm: “Trương Du đã liên hệ tôi, cô ấy đi xử lý công việc kế tiếp, cô không cần lo lắng. Bây giờ chủ yếu cô chăm sóc cơ thể cho thật tốt.”

Trình Ảnh: “Ừ. Trọng Bắc, sao anh còn ở chỗ này? Không phải hôm nay anh còn diễn à?”

Trên gương mặt anh tuấn kia của Tấn Trọng Bắc hiện lên một chút bất đắc dĩ, “Thái tử phi cũng đã bị thương, sao tôi có thể không tới chăm sóc cô?”

Trình Ảnh nói thì thầm: “Thần thiếp tạ ơn Thái tử gia quan tâm.” Cô không chống được một mõi, nói vài câu lại muốn ngủ.

Chu Tu Lâm và Tấn Trọng Bắc cùng ra ngoài từ bệnh viện, sắc mặt hai người hơi trầm xuống, trên mặt cũng không có chút biểu cảm.

“Chu tổng, nghe nói anh mới thay trợ lý mới rồi hả?”

Chu Tu Lâm cười cười: “Ngay cả anh cũng đã biết.”

“Chủ nhật sinh nhật em gái tôi, nghe di Lương nhắc tới, là Khương Hiểu?” Tuy giọng điệu Tấn Trọng Bắc là nghi vấn, nhưng vẻ mặt của anh ta lại nói rõ anh ta đã biết Khương Hiểu từ lâu.

“Đúng. Năng lực Khương Hiểu không tệ. Trương Cần đề nghị điều cô ấy đến bên cạnh tôi.” Chu Tu Lâm thu lại vẻ mặt, “Quả thật không tệ. Tôi về Tấn Thành trước, ngày khác lại sum họp.”

Tấn Trọng Bắc: “Hẹn gặp lại.” Anh ta mặc một bộ áo sơ mi màu nâu sẫm, quần dài màu đen, đứng ở đằng kia, hoàn toàn tiêu sái của trời sinh.

Trên đường trở về, Trương Cần xúc động, “Quan hệ của Tấn đại thần và chị Ảnh thật tốt.”

Chu Tu Lâm nhếch mày, “Tấn Trọng Bắc có danh hiệu người tốt bụng ở trong giới.”

Trương Cần hòa theo: “Đúng. Sống chung nửa tháng ở tổ kịch với anh ta, người này anh ta không kiêu ngạo không nóng nảy, ở chung với các nghệ sĩ khác, cũng không lấy tiếng tăm để so đo. Có lẽ phụ nữ thích anh ta như vậy đi.”

“Ồ ____” Chu Tu Lâm nhú mày, “Vậy sao.” Tối qua, Khương Hiểu còn nói nữ sinh thích anh ta như vậy.

Trương Cần tùy ý nói: “Chu tổng, phu nhân có đề cập qua với anh không, lúc trước cô ấy từng nhận lời mời trợ lý studio Tấn Trọng Bắc.”

Đôi mắt Chu Tu Lâm từ từ sâu thẳm, “Còn có chuyện này?”

Trương Cần biết mình nhiều chuyện rồi, “Ngài đừng nói với phu nhân là tôi nói.”

“Cậu nói tiếp.”

“Lúc đó bên kia ghét bỏ phu nhân tuổi còn nhỏ, không muốn cô ấy. Phu nhân đáng thương khóc.”

“A ____” Chu Tu Lâm khẽ cười, “Đó là Tấn Trọng Bắc không tinh mắt.”

“Đúng là, vẫn là ngài thật tinh mắt.”

Không thể không bội phục, công lực vuốt mông ngựa này của Trương Cần. Hiếm thấy được một lần, chọc trúng trái tim Chu Tu Lâm.

Chu Tu Lâm nhàn nhạt lên tiếng, “Cũng không phải.”

Sáng sớm sau khi Chu Tu Lâm đi khỏi, sau đó đi Trương lại chào người cứ tới đây. Di Trương rất chịu khó, người cũng vô cùng thận trọng. Nơi này của Chu Tu Lâm vẫn là bà vào dọn

đẹp.

Biết Khương Hiểu bị thương, hôm nay bà cố ý đến sớm một giờ, mua xương tươi mới để hầm canh.

Bây giờ Khương Hiểu cũng quen thuộc với dì, cô cảm ơn sự chăm sóc của bà. Có một lần, trong lúc hai người vô tình nói chuyện phiếm, dì Trương lo lắng nói một câu, chờ đứa bé lớn tháng có thể mời

medien-dyan(lee^qu.donnn) cô tới chăm sóc cô.

Khương Hiểu cho là biết, vào lúc cô vừa sinh ra thì mẹ qua đời. Dì Trương càng thêm để tâm chăm sóc với cô.

Hơn mười giờ, chuông cửa reo.

Khương Hiểu thở ra một hơi, đã đoán được người đến là ai, cô đi mở cửa.

Mẹ Chu đứng ở cửa, trong tay tài xế xách thực phẩm dinh dưỡng lớn lẫn nhỏ.

Khương Hiểu khẽ gọi một tiếng, “Mẹ_____”

Mẹ Chu gật đầu, ánh mắt đánh giá cô, “Dừng đứng, chúng ta ngồi xuống nói đi.”

Dì Trương liếc điều cần đồ đạc, nói trong nhà có việc đi trước.

Phòng khách to như thế chỉ còn lại mẹ Chu và cô.

Khương Hiểu suy nghĩ một chút, “Mẹ, con đi rót ly nước cho ngài.”

Mẹ Chu khoát khoát tay, “Mẹ không khát, con đừng đứng, bây giờ như thế nào?”

Khương Hiểu: “Tốt hơn nhiều.”

Mẹ Chu do dự mấy giây, “Chuyện ngày đó, chúng ta đều đã biết. Lần này là lỗi của Nhất Nghiên, bà nó rất tức giận, đã để nó về từ Hồng Công chờ nó về, để nó xin lỗi con.”

Khương Diệu yên lặng ngồi ở đằng kia. Đột nhiên cô nghĩ tới lần họp phụ huynh lớp 11 đó, lúc đó cả gia đình cô di cư, cô đành phải ngồi trên chỗ ngồi của mình, may mắn lúc đó, Lâm Cu cũng không như cô.

Hai người đều là học sinh của thành tích tốt, cha mẹ tới hay không, thầy giáo cũng không có ý kiến.

Trước khi họp phụ huynh, mẹ Chu còn tâm sự suy nghĩ giáo dục một chút, trong điểm kẻ lười kinh nghiệm học tập của Chu Tu Lâm. Và mặc kệ váy tao nhã, nói chuyện khéo léo độ lượng. Lúc đó Khương Diệu cảm thấy khó hiểu, nếu phương pháp giáo dục con trai của nhà họ Chu là đúng, tại sao không có hiệu quả ở trên người Chu Nhất Nghiên? Có thể thấy Chu Tu Lâm học tập tốt là nhận thức của anh tốt. Tuy thành tích Chu Nhất Nghiên ở vị trí giữa lớp, nhưng nhà trường luôn luôn biết làm náo động, dù loại hoạt động văn nghệ đều có bóng dáng của cô ấy.

“Khương Diệu, vẫn rất giận Nhất Nghiên sao?”

Khương Diệu không trả lời, nếu như chuyện này không liên quan đến Kiều Đậu Nha, cô có thể sẽ nói thôi. Nhưng bởi vì Kiều Đậu Nha, cô không thể nhượng bộ.

Làm mẹ kiên quyết mẫu mực. Cô tin rằng đại bộ phận

người mẹ đều yêu con mình, đương nhiên, thế giới này cũng có tồn tại người mẹ nhân tâm.

Mẹ Chu hơi nhú nhú mày, “Mẹ biết lần này con chịu oan ức. Đêm đó Tu Lâm cũng nói rõ ràng với chúng ta rồi. Nhất Nghiên là em gái ruột của nó, nó như thế cũng là vô cùng tức giận. Tu Lâm đã nói, Hoa Hạ không cung cấp cho Nhất Nghiên bất kỳ tài nguyên gì, sau này để cho bản thân Nhất Nghiên thực hiện. Mẹ biết Tu Lâm nói không phải nói nhảm.”

Khương Hiểu hiểu tâm tình mẹ Chu, Chu Nhất Nghiên là con gái ruột của bà, nào có người mẹ không thiên vị giúp con gái mình. Nếu như hôm nay hoán vị mà nói, Chu Nhất Nghiên gặp phải chuyện như vậy, sợ là đã sớm quật lật trời rồi.

“Mẹ, ngài muốn nói gì con hiểu. Tu Lâm muốn làm gì, con sẽ không nhiều lời.” Đây chính là lập trường của cô.

“Đứa bé ngoan, Tôn và Tu Lâm kết hôn quá gấp rút rồi, giữa chúng ta cũng không có quá nhiều thời gian ở chung, có nhiều thời gian đến nhà. Tối mai, người một nhà chúng ta cùng ăn bữa cơm.”

Khương Hiểu nghĩ thầm, mẹ Chu là một người mẹ tốt.

Số phận của Chu Nhất Nghiên thật tốt.

Mẹ Chu quan sát phòng, “Các con ở đây cũng quen chưa?”

Khương Hiểu gật đầu, “Rất tốt.”

Mẹ Chu biết hoàn cảnh ngày trước của Khương Diệu,
“Nếu như có chỗ nào không quen, nói với Chu Tu Lâm
hoặc mẹ, đều giống nhau. Đúng rồi, các con chuẩn bị mua
gì cho đứa nhỏ chưa?”

“Còn chưa có.”

Mẹ Chu đứng dậy, đi đến phòng ngủ thứ hai, “Phòng này
có thể còn cần trang bị lại, cần mua giường trẻ con, về mẹ
đặt trước cho các con. Các con nên về nhà ở, như vậy mẹ
cũng có thể chăm sóc con. Con mang thai đứa nhỏ, công
việc của Tu Lâm lại vội vàng, có thể nó không chăm sóc
tốt con tốt.” Trong lúc bất chợt, bà cảm thấy sao phòng
ngủ thứ hai có nhiều cái gì đó của Chu Tu Lâm như vậy.

Khương Diệu nói: “Cảm ơn mẹ.”

Mẹ Chu khẽ mỉm cười: “Khách khí cái gì.”

Mẹ Chu đi rồi, Khương Diệu ở nhà một mình, buồn
chán xem phim trước đây.

Kết quả buổi chiều, cô nhận được điện thoại của Hoàng
Á.

Hoàng Á kích động: “Khương Diệu! Cậu đến xem tin
tức chưa, Trình Anh bị thương, tổng giám đốc Hoa Hạ
và Tân Trọng Bắc cùng ở bệnh viện, đây là tình huống
gì? Hai nam tranh một nữ?”

Khương Diệu mở iPad ra, tìm tên của Trình Anh một
chút, quả nhiên thấy được có vài tin tức. Phóng viên thật

là lợi hại, Chu Tu Lâm và Tân Trọng Bắc cùng đứng ở hành lang bệnh viện, sắc mặt hai người nặng nề.

Bản tin thật sự là làm cho người ta dễ sinh ra liên tưởng. Xem ra, chuyện Trình Ảnh bị thương vẫn bị tuôn ra đến đây. Phóng viên vì thu được nhiều ánh mắt lại bắt điểm rồi.

Tình yêu rối rắm của thiên hậu quốc dân với hai vị soái ca, thật sự xem khá tốt hơn phim truyền hình tám giờ đúng.

“Khương Diệu_____Khương Diệu_____”

“Ôi, mình nào biết. Tin tức của làng giải trí cũng không thể coi là thật.”

“Không phải có cái nói, khủng hoảng thấy chân tình sao?”

“Vậy thì yên lặng theo dõi biến hóa, đợi bọn họ công bố tình cảm, chúng ta tặng chúc phúc.”

“Ha ha ha... Không biết phải chờ tới ngày tháng năm nào. Đúng rồi, đợi tháng chín, mình về trường, chúng ta lại hẹn đi, gọi Lí Ly lên.”

Khương Diệu im lặng một chút, “Bây giờ mình không xác định, sau khi đợi ngành, chuyện công tác rất nhiều.”

“Ôi, thấy cậu như vậy, mình đã nghĩ cứ đi học thôi.”

“Cậu còn có một lựa chọn khác, giống như Lí Ly, tìm người đàn ông tốt để gả cho.”

“Thôi đi. Dựa vào đàn ông còn không bằng dựa vào chính mình.”

Khương Diệu hàn huyên với Hoàng Á nửa giờ mới cúp điện thoại. Trình Anh bị thương, Tân Trọng Bắc xuất hiện rất hợp lí. Chỉ là cô không biết là cũng có vài phần suy đoán, lẽ nào Tân Trọng Bắc thật sự thích Trình Anh?

Dù sao nhiều năm như vậy, hai người cũng không bị paparazzi chụp đến bạn gái, bạn trai.

Hơn nữa, hai người rất xứng đôi.

Thôi, chờ Chu Tu Lâm về, cô có thể gõ vào bên tường.

Chỉ là chồng cô bị scandal rồi, sao cô cũng không có một chút ghen tuông hả.

Khương Diệu cúi xuống nhìn bụng, Tiểu Đậu Nha, bà con phát scandal với dì khác rồi. Rõ là rất không ngoan rồi!

Dương nhiên buổi chiều, Chu Nhất Nghiên ảo não về đến nhà. Vừa vào cửa, liền đi tìm mẹ Chu, mẹ Chu cũng vừa về, vẻ mặt mệt mỏi.

“Mẹ, Khương Diệu thật sự mang thai?”

Mẹ Chu nghiêm mặt, “Lần này con thật sự quá hồ đồ rồi!”

“Thật?” Chu Nhất Nghiên chưa từ bỏ ý định mà hỏi

thăm.

“Buổi sáng mẹ vừa qua nhìn nó, ngày mai con qua nói lời xin lỗi cho nó.”

“Con không! Con không thích cô ta. Hơn nữa không phải cô ta không có việc gì sao? Con cảm thấy đây là một cái bẫy.”

“Nhất Nghiên, con phải nhớ kỹ, bây giờ cô ấy là chị dâu con. Con có thể không thích nó, nhưng con phải cho anh trai con thể diện.” Mẹ Chu đau đầu.

“Con không thừa nhận cô ta là chị dâu của con, mẹ, Khương Diệu nhất định là tiếp cận anh trai có mục đích.”

“Cho dù nó có mục đích gì, nó cũng thành công rồi. Cô ấy và anh trai con đã lĩnh chứng, được pháp luật bảo vệ.”

Mẹ Chu nghĩ tới là nhìn thấy, dieendaanleequuydonn rõ ràng là hai người chia giường ngủ. Điều này nói cái gì? Chẳng lẽ Tu Lâm chỉ là ví dụ nhỏ trong bụng của Khương Diệu mới bị ép kết hôn với Khương Diệu?

Thế giới của người trẻ tuổi, là thật sự không hiểu.

“Mẹ_____”

“Được rồi, con đi nghỉ ngơi trước. Buổi tối ba con về rồi nói sau.”

Chu Nhất Nghiên vội vàng kéo tay mẹ Chu, “Mẹ, ba về mẹ phải giúp con.”

“Xảy ra chuyện, con nên nói cho chúng ta biết trước, mà không phải là bỏ trốn.”

“Con là đi Hồng Công học.”

“Nhất Nghiên, bây giờ con không phải là trẻ con rồi. Cuối cùng con có thù oán gì với Khương Hiểu!”

“Con chính là không thích cô ta. Mẹ, con mua cho mẹ một bộ mỹ phẩm dưỡng da ở Hồng Công, nói là cực kì có hiệu quả với nếp nhăn, buổi tối mẹ thử một chút.”

Mẹ Chu khẽ thở dài một hơi.

Buổi tối, Chu Tu Lâm về hơi muộn, dọc đường phong trần mệt mỏi, về nhà, Khương Hiểu đã ngủ. Trong phòng khách để lại đèn, ánh đèn chiếu sáng từng ngõ ngách, nhiều hơn một bó hoa màu tím nhạt trên bàn cơm, trong nhà có sức sống trong nháy mắt. Giống như chuyển tới theo cô, chỗ này mới từ từ có cảm giác gia đình, không chỉ là một chỗ ở.

Anh đi phòng ngủ nhìn một chút trước, thấy cô ngủ thiếp đi, anh nhẹ giọng đi phòng tắm lên ngoài.

Đợi anh chính đèn ổn thỏa, khi về lần nữa, Khương Hiểu tỉnh.

“Anh làm em tỉnh?” Chu Tu Lâm áy náy nói.

Khương Hiểu dụi mắt âm thanh khàn khàn, “Tôi nghĩ muốn uống nước.”

Chu Tu Lâm cầm ly đi phòng khách rót cho cô một ly nước, Khương Diệu uống ừng ực xong, mới hỏi, “Chị Anh như thế nào? Tình trạng vết thương nghiêm trọng không? Tôi xem tin tức nói rất nghiêm trọng.”

Chu Tu Lâm vén một góc chăn mỏng lên giường, “Gãy một cái xương sườn, hoàn hảo không có thương tổn đến bộ phận quan trọng.”

Sắc mặt Khương Diệu căng thẳng, lỏng chốc lại buông lỏng ra. “Không có việc gì thì tốt.”

“Trên mạng nói không thể thật, em cũng không phải không biết.”

Khương Diệu từ một tiếng, dù sao cũng không ngủ được, lại lấy đi đồng hồ.

Chu Tu Lâm không biết làm sao, “Bây giờ em đang mang thai, luôn nhìn điện thoại di động, nhớ về sau Tiểu Đậu Nha cần thi làm thế nào?”

Vẻ mặt Khương Diệu nghiêm túc, “Sẽ có ảnh hưởng thật sao?”

Anh ậm ừ nói: “Có thể thôi.”

Khương Diệu vội vàng để điện thoại di động xuống, “Ngày mai tôi hỏi đi Triệu một chút.”

“Chúng ta trò chuyện.”

Khương Diệu ngẫm mọi scandal kia, cô muốn nói tại sao,
“Có phải thầy Tân thích chị Ánh hay không hả?”

“Em quan tâm Tân Trọng Bắc hay là Trình Ánh?”

“Tôi chỉ tò mò, trên mạng đã Ừ Ừ một đoạn tình tay ba của các người.”

Chu Tu Lâm nhún nhún mày, “Trên mạng nói cái gì?”

“Fan của chị Ánh, có một phần ba ủng hộ chị Ánh và thầy Tân, một phần ba ủng hộ anh và chị Ánh, còn lại cảm thấy hai người các anh không thích hợp với chị ấy.”

Chu Tu Lâm kéo một nụ cười, con mắt sâu thẳm nhìn thẳng cô, tựa tiêu phi tiêu.

Khương Diệu bị anh nhìn chột dạ.

Anh ngờ ngẩn nói: “Anh và Trình Ánh không có cái gì cả.”

“Tôi biết.” Nhìn ánh mắt thẳng thắn vô tư của anh, cô nói theo bản năng.

“Khương Diệu, có đôi khi công việc của chúng ta không cách nào tránh khỏi mấy scandal, phóng viên viết như thế nào, chúng ta luôn không biết. Nhưng mà anh sẽ cố gắng tránh khỏi việc xuất hiện bản tin, mà nơi này của anh sẽ không thay đổi, với em, với Tiểu Đậu Nha.”

Đầu óc Khương hiểu càng lúc càng mờ, mất đi năng lực suy nghĩ.

Nhìn bộ dáng lúng túng của cô, dường như anh rất có cảm giác thành tựu. “Khương Diệu, em nhìn anh như thế nữa, anh sẽ không nhìn được.”

Khương Diệu: “... Tôi cảm thấy tôi bị lên ngoài của anh rồi. Ngài Chu sẽ không nói như vậy.”

Chu Tu Lâm cười thành tiếng, âm thanh trầm thấp mà đầy từ tính, “Nếu không thì sao? Tiểu Đậu Nha có như thế nào?”

Về mặt của Khương Diệu muốn bùng nổ, cô kéo chân, nằm xong một lần nữa, đưa lưng về phía anh.

Cùng giường chung gối, thực sự rất nguy hiểm!

Xem chừng trước ngủ nhiều, lúc này cô không ngủ được, lật hai cái ở trên giường.

Bỗng nhiên Khương Diệu mở miệng, “Hôm nay mẹ qua đây nói, là mua giường cho Tiểu Đậu Nha.”

“Không cần, về chính chúng ta đi mua.”

“Mẹ còn nói, tôi mai cùng ăn cơm.”

“Anh biết, ngày mai anh về sớm một chút đón em.”

“Anh thật sự làm Nhất Nhiên nói xin lỗi tôi?”

“Em là chị dâu của nó, trong quá khứ, chị dâu cả như mẹ. Nó nên kính trọng em!”

Khương Diệu quay đầu đi, “Quản hệ cá nhân thật sự là một môn học phức tạp.”

Chu Tu Lâm khẽ cười, “Đây là câu hỏi lịch sử các ông để lại, một miếng ngọc đẹp gây ra hỗn loạn.”

Khương Diệu đáp lời của anh, hì hì một tiếng nở nụ cười. “Thật ra hoàn toàn có thể lấy câu chuyện trung học chúng tôi làm đề tài diễn một bộ phim truyền hình, thật sự, Lâm Vu, Tần Hoành là nhân vật chính, tôi và Nhất Nghiên die nd da nl e q uu ydo n là nữ phụ. Bây giờ phim vườn trường vẫn có thị trường nhất định, anh có thể suy nghĩ một chút.”

Cô còn tới sức lực.

Khuỷa khoắt, không nói yêu thương với chồng của mình ở trên giường, ngược lại nói đến đầu tư.

Chu Tu Lâm thở ra một hơi, “Trợ lí Khương, chúng ta có thể từ từ nói chuyện công việc trong thời gian làm việc.”

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Chu Tiên Sinh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.